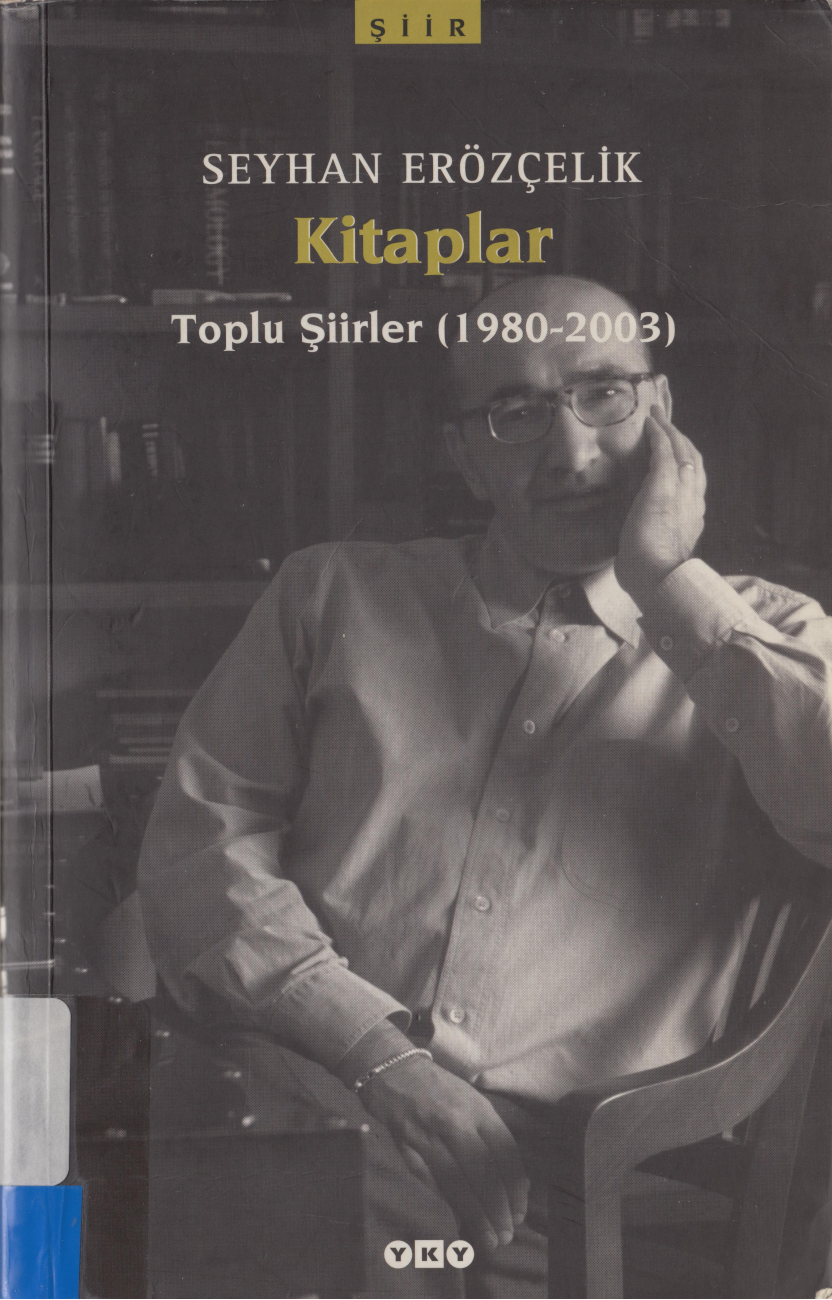
ŞİİR

SEYHAN ERÖZÇELİK

Kitaplar

Toplu Şiirler (1980-2003)

YKY

KİTAPLAR
TOPLU ŞİİRLER
(1980 - 2003)

Seyhan Erözçelik 13 Mart 1962'de Bartın'da doğdu. Bartın Cumhuriyet İlkokulu ve Kadıköy Maarif Koleji'nden sonra girdiği Boğaziçi Üniversitesi İdari Bilimler Fakültesi Psikoloji Bölümü ve İÜEF Arap, Fars Dilleri ve Edebiyatları Bölümü'ndeki öğrenimi yarım bıraktı. 1986'da arkadaşlarıyla birlikte Şiir Atı Yayıncılık'ı kurdu ve *Şiir Atı* dergisinin yönetimine katıldı. TYS ve PEN Yazarlar Derneği üyesi. İstanbul'da yaşıyor.

Yayımlanan ilk şiiri Düştanbul, 1982'de *Yazko Edebiyat*'ta çıktı. Şiir ve yazıları *Şiir Atı, Gösteri, Gergedan, Argos, Defter, Sombahar, Adam Sanat* ve *kitap-lık* gibi dergilerde yer aldı. Asaf Hâlet Çelebi'nin şiirleri üzerine bir "şerh" denemesi hazırladı. Dünyasına yakın hissettiği şairler Kavafis ve Mandelştam'dan çeviriler yaptı.

Şiir kitapları: *Yeis ile Tabanca* (1986), *Hayal Kumpanyası* (1990), *Kır Ağı* (1991), *Gül ve Telve* (1997), *Şehir'de Sansar Var!* (1999) ve *Gül ve Telve* hariç diğer kitaplarının toplamı *Yeis* (2002)

Kitaplar'da, şairin bugüne kadarki kitaplarının yanısıra, yayımlanmamış iki kitabı da yer alıyor: *Kitap, Bitti.* ve *Kara Yazılı Meşkler.*

SEYHAN ERÖZÇELİK

KİTAPLAR

TOPLU ŞİİRLER

(1980 - 2003)

YKY
İSTANBUL

Yapı Kredi Yayınları - 1867
Şiir - 170

Kitaplar - Toplu Şiirler (1980 - 2003) / Seyhan Erözçelik

Kitap Editörü: Pınar Çelikel

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel
Baskı: Şefik Matbaası

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2003
ISBN 975-08-0618-2

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2003

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
Bilgi Hattı: (0 212) 473 0 444
http://www.yapikrediyayinlari.com
e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://www.estore.com.tr/bulvar/yky
www. teleweb.com.tr

İçindekiler

KIR AĞI

Düştanbul
17 • I
18 • II
19 • III
20 • IV
21 • V
22 • VI
23 • VII
24 • VIII
25 • IX
26 • X
27 • XI
28 • XII
29 • XIII
30 • XIV
31 • XV
32 • XVI
33 • XVII
34 • XVIII
35 • XIX
36 • XX
37 • XXI

'çocuğ—hop!'
41 • 'prenses'
42 • 'göç'k'
43 • 'diz kanaması'
44 • 'endeturna'
45 • 'kâğık'
46 • 'jack-in-the-box'
47 • 'uç uç çocuğu'
48 • 'çoluk çomak'

Sır / ça Köşk
51 • I
52 • II

Aynayşe
55 • I
56 • II
57 • III
58 • IV
59 • V
60 • VI
61 • VII
62 • VIII
63 • IX
64 • X
65 • XI
66 • XII
67 • XIII
68 • XIV
69 • XV

Eflâtûnî Aşk
73 • 'eflâtûnî'
74 • 'porselen'
75 • 'akcâm'
76 • 'câzib'
77 • 'tarçın'
78 • 'cisim'
79 • 'lâle'

'Etranger. Qui passait.'
83 • I
84 • II
85 • III
86 • IV
87 • V
88 • VI

Prens
91 • I
92 • II
93 • III
94 • IV

Yaza Sızıla
97 • I
98 • II
99 • III

Yaza Sızıla
103 • I
104 • II
105 • III

Yaza Sızıla
109 • I
110 • II
111 • III

Yaza Sızıla
115 • I
116 • II
117 • III

Telek
117 • "Şair de..."

YEİS İLE TABANCA

123 • Hâtıralar Dükkânı

Bir/Yeis
131 • Lunapark
133 • Balkon
134 • Katarakt
135 • Müsamere
136 • Tesbih
137 • İhtiyarlar İçin Masal
138 • Unutuş Saatleri
139 • Son Tren
140 • Sabah
141 • Küçük Dul Kız
142 • Yağmur Şişesi
143 • Pişmanlık
144 • Paul ve Osip
145 • Hayat Felsefesi

iki / Tabanca
151 • Tabanca

Beyaz Zaman
155 • Aşk Odası
156 • Tanınmış Hurdacı
157 • Fal
158 • Denize Karşı, İtiraf
159 • Söz ve Sükût
160 • Düello

161 • Bıçak Havası
162 • İs Odası
163 • "Akrostiş"
164 • Takvim
165 • Satranç ve Cinayet
166 • Esrarlı Evrak
167 • İşkence
168 • O Pornografos
169 • Akrep ve Rutubet
170 • Çuha
171 • Aşk Şiiri
172 • Şey, Eşya

Pentimento

bir/
179 • Bir Mumun Haletiruhiyesi
180 • Randevu
181 • Tarihi Anlamıyordum
182 • Suç ve Aşk
183 • İp ve Kedi Kavgası
184 • Tarih ve Kaplumbağalar
185 • Enjektör
186 • El Boliviano... Saat On Bir Buçuğu Çaldığında Ceset Barında Beklediğimi Unutma!
187 • Saatle Girilmezdi Suya
188 • Koleksiyon

iki/
191 • İskeletlerin Dansı
193 • Kristal Çan
194 • Kule
195 • Şerare
197 • Tesadüflere Hürriyet! Teferruata Hürriyet!

HAYAL KUMPANYASI

201 • Elkûl

Hayal Kumpanyası

Bir / Elkimya
209 • Rûberu
211 • Specularia
212 • 100 % Nylon
213 • Zeccâc
214 • Fragile
215 • Ölüm Tehlikesi!
216 • Zerkûbî

İki / Hayal Kumpanyası
219 • Dua
220 • Yıldırım
221 • Heyamola
222 • Av
223 • Ağ
224 • Açıklarda
225 • Bulut

Kaf

bir / Tortular
232 • Ayazma Camii
233 • Fî ile Taf
234 • Alâim
235 • Bıçaklı Bir Gece Öncesi
236 • Hece ve Ölüm
237 • "Deep Throat" and Icon
238 • Aşk, İdam ve Altın
239 • Zurna ve Pembe
240 • Güller ve Kovboy
241 • Mâlîhulyâ

242 • Ağlayan Kasvet

iki / Ermiş Hyakinthos ile Kutsal Lotos
245 • El Lunatico
246 • Tesadüfler Beyi
247 • Şevhet Ressamı
248 • Kaf
249 • Ezber
250 • Harcıâlem Günler
251 • Gümüş Ayna
252 • Aji Dahâka, Amastris, vs.
253 • "Gel Gidelim Vahşi Köşelere!"
254 • Onarılan Ölüm İşaretleri
255 • Kemikler Sanrısı

üç / Kimya
259 • Agonia
260 • Amnesia
261 • Mehtâbiyye
262 • C
263 • Reçine, Lir
264 • Kyteros'da Hiza
265 • Bocurgat
267 • Evrak-ı Metrüke

ŞEHİR'DE SANSAR VAR!

273 • Tatula
276 • Arpağ
277 • Tamirci Muslukcu
278 • Attar
279 • "Ğop—Teğlike!"
280 • Bugün 23 Nisan
281 • İskandil
282 • Fermantasyon
283 • Göç Taşı
284 • Gün Hasadı
285 • Ceza
286 • Melek Sima
287 • Kuş Mekanizması
288 • Cinceviz
289 • Selimiye Camii
290 • Ajitasyon
291 • Evlilik ve Jartiyer
293 • Yıldırım
294 • Elâlemin Hâli
295 • Jestlerin Ölümü
297 • Dikkat!
298 • Şeytan Aldatması
299 • Yeis
300 • Diyapazon
301 • Dua
302 • Mühürbaz
303 • Harf ve Su
304 • Ruh - Kıymık
306 • Ada, Yanardağ, Deniz, vs.
309 • Butler, Yeats'in Bir Şiirini Okurken Ben Sana, Kayboldum Kuytularında
312 • Yeis, Bitti.

GÜL VE TELVE

24 Kahve Falı
317 • Bir
319 • İki
321 • Üç
322 • Dört
323 • Beş
325 • Altı
326 • Yedi
328 • Sekiz

329 • Dokuz
331 • On
333 • On Bir
334 • On İki
336 • On Üç
338 • On Dört
339 • On Beş
341 • On Altı
343 • On Yedi
344 • On Sekiz
345 • On Dokuz
346 • Yirmi
348 • Yirmi Bir
349 • Yirmi İki
350 • Yirmi Üç
351 • Yirmi Dört

24 Gül Yaprağı
355 • Gülün Hançeresi
356 • Turnusol Gül Yaprağı
357 • Gülkanı
358 • Fal Günü
359 • Güle İnanç
360 • Gül ve Kiraz
361 • Aygülü
362 • Yangın Gülü
363 • Gül Çalısı
364 • Gül ile Sitemkâr
365 • Gülün Akrabaları
366 • Gül Rüyası
367 • Rüzgâr Gülü
368 • Gül Manyetizması
369 • Gül Reçeli
370 • Tabancamın Gülle Donatılmış Sapı
371 • Güller ve Faşizm
372 • Mihenkteki Gül Çizikleri
373 • Kızıl Güllaç
374 • Gülün Aşk Tozları
375 • Gül Kangren Oldu
376 • Jestlerin Ölümü
378 • Rosebud

KİTAP, BİTTİ.

385 • 1 Mayıs 1977
386 • Yalnız Uyku
387 • Arap Bülbülü
388 • Arıza
389 • Av
390 • Çok Sıcak! Ve Bir Çeçen
391 • Büyü
392 • Karadeniz'de Buğu
393 • Burç Meselesi
394 • Kedi Masalı
395 • Yazlık
396 • Kabristan ve Nüfusu
397 • Oyun
398 • Yankesici
400 • Bir Of! Çeksem Karşıki Dağlar Yıkılır...
401 • Koku
402 • Büyükada
403 • Aya Nikola
404 • Kısa Türkiye Tarihi
405 • A Benim Gızım
406 • Merak Kediyi Öldürür
407 • Türkiye'de Çöl Olabilir! Neden Olmasın!
408 • Kekeme Hayat
409 • İstanbul'u Artıık, Hiiiç Sev–mi–yoo–rum...

KARA YAZILI MEŞKLER

Kar
415 • Ah!
416 • Bataklık
417 • Dua
418 • Duvar
419 • Erik
420 • Et
421 • Hangi Yunus, Bizim Yunus mu?
422 • İkindi
423 • İncir Dalı
424 • Kazancı Yokuşu
425 • Kenar
426 • Kızak
427 • Mıknatıs
428 • Mil
429 • Ne?
430 • Odun
431 • Öğleyin
432 • Pergel
433 • Pus
434 • Reçine
435 • Rutubet
436 • Soğuk Su
437 • Tebeşir
438 • Teyel
439 • Tuzak
440 • Verem
441 • Vrak! Vrak!
442 • Yamaç
443 • Yara
444 • Yosun

Göğ
447 • A, Dur!
448 • Ağaç
449 • Ateşböceği
450 • Bana Hayır De, Sadece Sesinle. Yazılamasın.
451 • Bre!
452 • Cıss!
453 • Cinayet
454 • Çöl
455 • Çürük Beton
456 • Duvar Yosunu
457 • Düğünde Yas
458 • Ev
459 • Gözyaşı Rengi
460 • Grizu
462 • Her Yer Karanlık, Her Yer Aydınlık
464 • Irmag'gıysı
465 • İç Sızısı
466 • Kamış
467 • Mıknatıs
468 • Mil
469 • Ney?
470 • Salyangozun İpek İzi
471 • Su mu, İşte Su
472 • Terziydi Teyzem, Fal Bakardı Bana
473 • Ufala Harfi, Uza!
474 • Uyku Kenarı
475 • Uzay
476 • Vişne
477 • Yatakane
478 • Zamk
479 • Demir, Ne Zaman Eğilir?

481 • *Notlar*

Kır Ağı
(1980-1983)

"İşte, cenini fanusundan, kavanozundan çıkarıp orta yere bırakıyorum. Toza, toprağa, oksijene, iklim koşullarına—kısaca ayrıştırıcı, çözücü, dönüştürücü, çürütücü ortama.

"Cenin, korunmuş ve bir çocuğun mülkiyet duygusuyla saklanmış cenin, bu ortamda çürüyene dek dursun, kurusun, *korunsun*.

"Teşrih ameliyesi bitti, böylece ben de kurtuldum. Fanusun, kavanozun içi bir bakirenin kazayla döllenmiş ve sonra kazınmış rahmi kadar ıssız ve yaralı artık. Cam eşyayı atıp kırıyorum, sırça denen şeye bayılıyorum.

"Önümde şu duruyor: *Kır Ağı!*"

Kara Kazılı Meşkler, Seyhan Erözçelik

Düştanbul

"Siz kâinatın etrafınızda dönmesini istiyorsunuz.
Düşünmüyorsunuz ki hayat sizi mahrekinin dışına atmış.
Hayat kimsenin etrafında dönmez, herkesle beraber yürür."

I

"Serin kuşu sabahın, acılı ve tekdüze,
açılan sessiz bir yaprak gibi gündüze."

Her kentten içeri, sarı gündüzler
çıldırtıyor insanları. Bir gece
gelir her gündüzle, bitimsiz düşler;
bir kentten içeriye hep girince.
O yaralı ece, çıldırmış gündüz,
İstanbullu o orospu; kirpiğin
her kapanması o, ıslanmış bir düş—
acısıdır haça gerilmiş kentin.

Soluksuz bir gecededir arası
yağmurla düşün; ağacaktır o da
ağmışsa dünyaya ruhu arınmış
İ(n)sa(n); çarmıhlı kentimin acısı,
düşümde gördüm, sarı bir gündüzde
bitmiş.
Uyandım, baktım, güneş doğmuş.

II

Ne san. Bir kentte bir gündüzde
bir düşte. Sarı Japon fincanlarını
diz içine üstüste.
Fincan içre bir iç bu. Fincan içre
bir can. Alttakini çekince,
şan— *gırr!*
İnsan!
Ne san.

III

İstanbul'a bir düş(üş)—
Çığlık çığırır o türkü değil.
Çığlık çığlığa bir düş,
çığlık çığlığa bir gündüz.

IV

Bir şehrâyinde havaya saçıvermiş eş'arını, melankolik abdal bir şair; havaî fişek olmamışlar. Açılıp saçılmamış—

V

Düş—
tü! Yaralı ece, bir yaprak
inceliğinde ve göğsünde
kırmızı çiçekleri, kurak
bir iklimden kopuk, öylece,
Kadıköy'de çingenelerin
çiçek sattıkları meydan-
da öpüşür, sonra ellerin-
den öpüşür ve gider ordan.
Yağmurlu bir gündüzde Mühür-
dar'dan yukarıya öpüşür.
Naz/lı, sessiz, yağmurlu gündüzde.
Deli dışavurum. Oysa *düş—*
tü!

VI

Sokaklarında bu şehrin, ölüm
Denizi bu şehrin, ölüm
Göğü ölüm. Sevgisi bu şehrin,
bu şehre sevgi, bir insanına
sevgi bu şehrin,
ölüm. Kostantiniyye, İslâmbol
olup bir vakitte, donanıp
ışıklarını artık bu şehir

Her şeyi ölüm, bu şehrin. Kirpikleri
ölüm. Orası ölüm.

Belalısıyım ben bu şehrin,
ölüyüm

VII

Akşamdüştü. Yağmurun
sokaklarında çılgın
iki gölge. Yaşamayı
habersiz ölüveren.
Kötü bir sinemanın
kapısı. Akşamüstü.

Akşamdüştü. Yağmurla
gelen bungun uzaklık.
İki sigara ve gong!
Karanlıkta ıslanıp
ışıldaması uzak
gözlerin. Akşamüstü.
Akşamdüşü.

VIII

Kırık camlarını topla
Karanlıkta ıslak gözlerimizin

Bir sevginin öyle

Cihannümada otur ve hüzün
Uzun bir takvim—
in

IX

Gecenin içine ürküp düş/müştü,
bir sevgiyi taşırarak fincanda,
bir eli cebinde, ağzında ıslıkla;
düştüğü bir şiire

gece . bir fincan çay . eller . gözler
sevgi . istanbul . pera . düş . gece

Hepsi, hüzün ve hece.

X

Ampul ve İstanbul
dalınca bir—düşe
ve ansızın gece
solu(yu)nca İstanbul
içinde. Bul

Bu ampul şehrine
dalınca, bir düşe;
geceyi ve şehri
içinden, yerde bul.
Yerinde bul

XI

Düşe—kalka yürüyen gün
elinde bitmiş bir şişe
yüreğine bir çiçek sap—
lı uzanıvermiş yere.

XII

ol düşenler—düşüverenler
kim acısını kışın

ol düşenler—acıverenler
kim gülünü baharın

ol düşenler—gülüverenler
kim sızısını yazın

ol düşenler—sızıverenler
kim düşünü güzün

ol düş/ince
kim gizini sözün

XIII

ıssız bir Nedim olup
eyağına doldurmuş
gizi ve sözü teyelli

oysa kim Çukurbostan'da
yaşıyor şeker şiirlerini
bir kız *tıkır da mıkır*

ol düş/ince
kim şekerini ve şiirini

XIV

ya da yoksa taş bir plak mı döner sapsarı
ipince bir sesle süzülerek iniyorken yaşlar
masmavi hafız burhan mı ha o mu hafız
burhan mı iki kadeh rakının puslu sularında
kayıklarımızla şıpır şıpır gezerken herkesten
gizli ud damlaları mı düştüler ha ud
damlaları mı düştüler Mı? Raprakı
gözlerden

XV

"Bütün renkler aynı hızla kirleniyordu . . .
Birinciliği beyaza verdiler."

Beyaz beyaz be—
Yazılanların hepsi
beyaz beyaz beyaz!
Kendine âşık biri
biraz.

(Düşer düşmez
beyazı ölür:
İstanbul! Birazı
düş, birazı
beyaz
beyaz
beyaz!)

XVI

Düştanbul! Cahide Sonku'yu kim öl—

XVII

Zo! Düş—tü ellerim, ölüyorum.
Kar çiziyor göğe eliflerin
kıpkırmızı! Kanamış güllerin,
Hamlet'e soyunuk ağlıyor Nur
sarılıp aynaya. Zo! Kumpanyam
düş—tü, ölüyorum.

XVIII

Bir seyyar satıcı satsın şarkı sözlerini tezgâhında bağıra çağıra;
bu şehrin altı otel üstü minare.

XIX

"Till human voices wake us, we drown."

Üsküdar'da sucuların.
Gündüzün en orta yerinde

Sevgini naftalinle,
şehre dökül

Susayana su!
İç ve boğul. *"Çınçın! Buz iç . . . "*

XX

Dirime yürüyen gün
önü kesilir ikindi
üçündü gider ölümün
içine düşer Geceaydın
vapurlar! Günaydın
Üsküdar—dirilince

XXI

"So we beat on, boats against
the current, borne back ceaselessly into
the past."

Hey Tanburî Efendi!
Taksim'e çıkmasın bütün yolları bu şehrin;
şahnişinde otur sen de
kırık bir taksim—
in,
Düş İstanbul'u, başlarına ör!

'çocuğ—hop!'

"Benim de arkamda
Renkli taşlar olsaydı,
Çocukluğuma giden yolu
Bulmam kolay olurdu."

'prenses'

Yeis! İçeri sokağın kırçıplanıptı o vakit
tuz buz olurdu bir çocuk çocukluklar kırçıplanıp.

Pamuk prensesin annesi *elma!* derse ölümdür
çuvalında kırpıkları çocuklarının çırçıplak
elinde bir dünya kırçık elişi kâğıtlarından
rengârenk.
Kıyısındadır derenin pamuk prenses
çırçıplak oluverir, *lanet lanet üvey anne!*
elma! deyince ölümdür
kırmızı saçlı annesi çocukluklar kırpık kırçık
elinde, cennet ülkesi herkesin. *Elma! Elma! El—*
Kırpık kırçık. Kırpık kırçık.

'göç'k'

suluboya takımını kaybeden çocuk
göğe göçtü annesine haber vermeden
nereye kimin peşinden ne der annesi
sahi ne der—uçup bir çocuk göğe göçer

göç'ğümüz ıslak fırçanın ucu
akiktir musluktan akan su
saatler dakik gözlerin kakma
koş gölgesinde yaş cevizlerin
dursun saatler kokusu dinsin
ağacın—fırçanın ucu ıslak
ak kâğıtta akik mi göç'ğümüz
resmi tut üfle boyaları süz

tut boyaları kaç/uç masın göğe
kenar süsü defterden sürülmesin
göçe bilmesin abaküsün sonsuz
bir karabasan akiktir suyunda
cevizin gölgeleri sürüklensin
çiy olup fırçasında ıslak gözler
çivit arasın mı boşuna göç'kte
su kabın kaç/uç masın boyalar tut

'diz kanaması'

Ak resmin kenarından
ırmak. Gün kooooos
dağın ardından. *Sallanır*
resminde dört mavi çocuk
—dördü de yerde kim
düşe bizden size?
Dağlanır resmimde otlar,
kuşlar, börtü böcek.

Üşür, üşür a benim cânım
kürkünü giy, üşüdüm. Üşür
içimizden biri düşerse. Dert
köşesinde *sallanır*
mendilimin dört menekşe
—sallanan mendilimden
size kim düşer?
Biçerim sarayımı, otları,
kuşları, börtü böcek.

'endeturna'

Varıp sorayım tilki babaya
kaçmış mı saat. Sayayım
mı hepsini—*un! deux!*
trois! bir—ki! üç!

(gördümse
ni gördüm
seni tilki
baba. Baba
gördümse
ni gördüm!)

'kâğık'

Su birikintisi soruyor:
Nereme düşürür aksini
kâğıt kayık? Ya ben, nereye
aksam?

Akar aksi kâğıt kayığın,
bir yanı aksak, salınır
durur. Gölgesi çocuğun
ırmağa düşer, sorar:
Nereye aksam?

'jack-in-the-box'

Şeyy. Babam bir menekşeyy—
di ve sakallı. Saklıydı
bir kutuda mandolin
çalardı. *Hey baba!*
diye bağırınca;

eyy
lunaparklar, ey bütün
laternacılar, maymun
terbiyecileri, pamuk
helvacıları; bir fırlardı
babam, bir fırılardı, bir
fırıldardı!

'uç uç çocuğu'

Uçç! Ulan böcek! Uçç
lan kıtkanatlarını,
biraz da ben uçayım.
Cennet ülkesine herkes
in. Cennet ülke
sine. Cen—

in olup koynuna annemin.

Uuç. Uç çocuk.

'çoluk çomak'

Bir gün hepimiz çocuk
çoluk çomak oynıy'ca'zz.
Birinç! diye haykıran
ilk oynıy'cak.
— *Yalanc*
ın!

Sır/ça Köşk

I

hiç ölmüyorum ki. Şimdi kasımpatılar
ölüyor birer düşer. Dünyanın bütün
patlarına birkaç parça gözyaşı
gönder. Şimdi. Hemen. *Sırça köşk*
ah! Birer
bireriz, sen de bir gel. Herkes gitti, her—
Yalnız biz varız. Biz varız yalnız, gel bir
ey gel!
İşte bir sırça köşk, derin.
O köşkte inler birileri. İşte bir sır—
Çal kapısını. Çal. Avazın çıktığı kadar
bağır,
Hiç'e bir anlam! Hiç'e bir anlam!
Anla/ma bir hiç . . . işte bir hiç. Sen
sana bak. Orda yakarır birileri,
akrep gelmesin kuyruğuyla kendini
delmesin örümcek örmesin
Oysa, hepsi
olur. Akrep gelir, kuyruğuyla deler
kendini, örümcek örer ve her şey biter.
Kimse hiç'e bir anlam aramaz o
kertede. Kimse.
Ve her kimse sen
sana bak, in/san. Dünyada bir in/san/ma.
Ha ha ha!

II

dökülmüş sır
çan itilmiş
arka yüzü
ne aynanın
ha ha ha ne
çıngardır dağ
dağa sürgün

—Birkaç sırça köşkyaşı bayım?
—İstemez. Gözüm paramparça.

Aynayşe
bir Karadeniz havası

I

Yıkılmış manastırda örgü
örüyor kadınlar. Görüyor
kadınları ay. Ay örgüyü
görüyor, kadınlar örüyor.

Yürüyor ay, yürürken aysar.
Ağaçların donuk yüzünden
sana bakıyor çözerken sen
saçlarını.

örüyorsun
onları

Ağaçların arkasından
baktı sana ay, sonra battı.
Ya sen?

II

Ayşe önünde aynanın, çözüyor
incik ve boncuklarını, saç!
larını ör Ayşe. Kır aynayı,
parçalansın eşyA.

Şangırtıyla iniyor ayna.

Önünde Ayşe'nin
eşyA
ve ay kırıkları. Ayaklarını kanatıyor.

III

ay vur ayn—aya
ayna/da ay/da
yerli yerinde
dur. ayşe'nin a'
sı suret bulur
ayna/da dünya—
ya vurur orda

ayna/da ayn/a—
ya vurur orda
ayna/da deltaya

IV

aman ayna
güzel ayşem
söyle ona
kim en güzel

Ayşe taranır aya karşı
daha güzeldir aydan. Kanar
Ayşe ay kanayorken. Damlar
kan, *şıp* eder yerde. Kabarır
tüyleri Ayşe'nin. Uyurken.

güzel ayşem
duman ayşem

V

düş içredir dünya
aynada suret bulur

diye yazdı kâğıda Ayşe.
Katladı, katladı, bir insan
gölgesi biçti.

Açtığı kâğıtta insana
benzeyen suretler, ayna
kırıkları, delta akıntıları
vardı:

ay ay
şe şe
y a y a
a na ya na y
n n
ü y ü y
d a d a

VI

Kapanmış odasına,
yanıyor Ayşe! Çıplak, ıslak ve şah!
Kuş susmaz hiç. Tüylerinin arası
ıslak. Kanayor Ayşe, yanıyor
Ayşe! Avcunun içinde kuş.

Çıplak, ıslak ve şalı!

VII

aman ayna
güzel ayşem
sor ona kim
o güzel

çün Ayşe yanmakta aynaya vurup
sızmakta ay bile aynaya bakıp
ol dem çağrışıp kuşlar *Ayşeyna*
ol adamlar yollara dökülüp
bağrışır *Aynayşe* diye diye
benim teg onun elinde ölüp

ah ü vah ayşem
heyvah ayşem

VIII

dile—sorula
kim kim kim kim kim
enn güzel! dile
ayşe'den ne dile
—irsen ay aman

şol ayşekızı
*saç!*larını ör
—irken görmekâh!

aynama dile—
sorula heyvah
kim kim *enn güzel!*
dile benden ne
sorula—dile

IX

Kızzz—
zzzzzt! Ayşe!
Kaçar mısın
kız benimle?

Şinanay şinanay
şinanayşe

X

ağıt ve saç!

*Ah!*şe
ölürdü yolunda
yiğitler *ah!*

aman aman
alı ü vah

incelirdi yolunda dünya

dul kara *Oyy!*şe dul
aman yan da durul—

Ayşe'yle ölür dün/ya!

XI

yanan ayşe
saçtan saça
ayşekız
yandın da
saçlarını
ör dün/ya
ay aman
saçtan saça
ayşe nanay

dil ey aman
saçtan saça
yanan eşya
ayşe nanay

örülür dün/ya
ayn/aya vurunca
ölür dün/ya

XII

bilmece ayşe'nin fareden
ne/den'li korkmadığı—giz
dil/dense korkmadığı hiç mi hiç
ipucu gizlendiyse ip
(doğrusu, ayşe'nin fareye inanmadığıdır)

XIII

öldüm
ahh düm teke öldüm
ben teg. Söndüm *ahh*
teke söndüm mum teg

insanların ki abidir hepsi
bu bayırda sızlar
içerimde yüzleri
ellerinde, ya hayaat
gülümsemez belâlımdır
yanıbaşımda. Uyanınca
gördüğüm her sabah
bana benzer bir hayaat
daha
ahh düm teke
öldüm ben teg. Söndüm
ahh teke söndüm mum teg

ayn/aya bakınca öldüm
ahh

XIV

Gong!
Ay vurduğunda Ayşe oynuyordur yanarak
bıraktığında kendini denize fütursuz

Seyirciler *Açç! Açç! Açç!*

O

'ranı da göster! diye bağırmaktadırlar.
Aman Ayşem, yaman Ayşem türküsüyle
film biter, ışıklar yanar. Gözler
yorgundur.

XV

*Makiniiist! Açç!*şe

Eflâtûnî Aşk

'eflâtûnî'

Akşamın gözü kör. Mâşûkun eflâtûnî,
kor meşk içinde zamanların en güzünü.
Birisi yağmur yazıyor akşamlar üzre,
kor meşk içinde güzlerini bu zamanın.
Birileri yağmur yazıyorlar akşamlar
üzre. Aşkın gözü kör. Mâşûkun eflâtûn
—îîî! Âteş olur aşk, eflâtûnî. Bu akşam.

'porselen'

Çini ko! Gözlerine azıcık çini ko.
Koyu, kopkoyu olsun içleri. 'Çini kor,'
desinler, 'gözlerine bu kadın, çipçini
gözlerinin içi.' Porselen olduğunu
bilmesinler. Özenerek taşıyayım ben
seni, kırılma. Kaşlarına altın cetvel
çek, kaçalım saat kuşa vurunca. Hadi!

'akcâm'

Dal güzel koynuna akşamın incik sesle,
dal boynuna boncuklar takın. Boncukları
salıver, câmdaki akşamı bitirince.
Çal câmı yere, şangırdasın havada. Ya
al beni artık, böyle, âteşinle yanan
dal olayım. Ya sal beni de, ince boynum
dal, ey güzel, başka iklimlere varayım.

'câzib'

Cânâ, gûyâ saman alevin teg yanar *ahh*
sancırmışın bir anti-baharda. Yani kim
bir acayip Venüs, öyle, tahta! Dermişim
ben de, cânâ kaçsak kaçsak rûzigâr ile,
şehristân bulsak tenhalarda. Varıp da *ahh*
şehristâna kuşluk vaktinde Leyl ile Câ
—zib'iz san kim. Meğer hikâyeymiş bu sana.

'tarçın'

"Kırılmıştı bütün lambalar.
İncecik bir şal içinde geldin, tüy gibi.
Rahatsız etmedik kimseyi.
Uyuyordu hizmetkârlar."

İşte bir oda tarçınlar içinde sakin
bir eyağ, bir lâle bırakıldı sehpaya.
İpince harmanilerimizi çıkarıp
üstümüzden yere attık biz de. Çıt yok. Bir
üzgün mısra düşürmüştüm eskiden, onu
buldum o vakit,
"Bütün lambaları söndür!
dü rüzgâr, kaybettim seni karanlıkta ben."

'cisim'

Aşk ve ölüm. Acı suları bir sarnıcın.
Orası ipek, orası ibrişim, düğüm
orası. İsle yazılı bu şiirde, aşk
bekler beni beni, *ahlı* çıplak bedenimi.
Cisim, tâcını öyle takmış, ister beni,
ölümlü, ibrişimle örülü, pervasız.
Aşk, ölüm, cisim. Açık suları sarnıcın.

'lâle'

Lâl, lâleye durdu, boynum lâlede. Bir kuş
uçtu yeis içinde, adı Sîreng. O kuş
benmişim meğer, câm içinde can vermişim
bu yedi elif boyu *ahh!* için. O lâle
cehennemimden vurmuş beni, gözlerimi
bağlamış bir gözleri ağu imiş, bir ca
—dûûû! Ona meşk kazımak ile geçmiş ömrüm.

'Etranger. Qui passait.'

"Un homme mit des baies améres dans nos mains. Etranger. Qui passait."

I

Balık avlıyoruz bu gölde, böyle
sağlarız geçimimizi. Oltalarımız, kayıklarımız
vardır; kayıklarımızın kürekleri, bu kürekleri
çekecek kollarımız.
Gün göle kırılırken
çubuk içer, laflarız —şimdi benim
yaptığım gibi—. Yorgunluk gideririz senin
anlıy'cağ'n. Geldik, gidiyoruz. Na, şu
yosunlara sarılı kovuklar, küçük mağralar
işte, evlerimiz. Evet, doğrudur ciğerlerimizin
olmadığı. Havayı sudan alırız.
Yaklaş yahu,
kulağ'na üfleyim sırrımızı.

(İrkildi, gitti.)

II

Balkon! serenad ve ay

(Balkon. Serenada uygun. Çevre düzenini, ışık,
ses oyunlarını sana bırakıyorum.
Balkon!
, deyince bir bahçeyi ve duvarını
—nasıl olsa— düşünüceğ'ni beklemem
saflık mı olur?
Hop! Duvardaki sarmaşıklar
önemli. Kahramanımız, sırtında kitara,
otların yardımıyla aşacak duvarı.
Duvarı
aşınca
Romeoooooooooooooo!
, diye bağ'rabilir, sadece nefesle.
Ha, unutmadan: Ay!
Sen de bilirsin, serenad ayışığında
yapılır. Yalnız, kahramanımız serenadını
bitirip balkona çıkınca, seyirciler
gözlerini kapasınlar.)

(Bir an
irkildi ve yürüdü.)

III

Bir gece, ayışığında mürekkep soldu
kâğıdın üzerinde. Sabah, Romeo
uyandı, taranmaya durduğunda Juliet
olduğunu gördü. Aynı sabah, Juliet
uyandı, yıkanırken Romeo
olduğunu farketti birden. Bir gece,
ayışığında, balkonda seviştiler
seyircilere aldırmadan. Neler olup bitti!
ğini anlamadı hiç kimse, ben de anlamadım.

Sonra, ayışığında aynaya durup kendimi sevdim.

(İrkildi, yürüdü, gitti!)

IV

Bir bandoya rasgeldi, çığlıklar, çocuklar
tutmuş peşini. Yağmurlu ve soğuk bir Nisan gününde
sır'malıydı giysileri
ve
Bütün çalgılar pirinç! Bütün çocuklar
çocuk öyleyse ..., diye düşündü ve yola
vurdu kendini. Peşindeki çığlıkları,
üşüyen çocukları ne duydu, ne de gördü.

V

Bayım, ben bir ekmek kırıntısı
görürsem yerde, alır yükseğe koyarım,
basılmasın diye. Bu bana huzur verir.
Çığlık atmam, hadi! bas üstüme . . . bitsin
bu iş . . . kence!
(İrkilir,
gider ordan.)

VI

—Bir mürekkepbalığı mıyım? Yaşadıkça mürekkebim
azalıyor. Bir gün mürekkebim bitti! —dedi—
ğinde, gelirim seninle.
Bir-iki açıldı,
kapandı suda, gözden kayboldu.

Mürekkepbalığı!, diye haykırdı
ardından diğeri. Karşılık alamayınca

(. . . . .)

(Kapkara olmadan kaçtı ordan!)

Bu sayfaya bakan için not: Paranteze hapsolmuş noktaların oraya, dolmakalemle birkaç damla mürekkep damlat. Yalnız, bunu öyle yap ki, ordan dağılan mürekkep bütün şiiri kaplasın, kapatsın. İşte bir şiir böyle yazılıyor.

Prens

I

Devrilmiştir tahtaya padi
şâha kalkan at. Cânı
çıksın tahtada kalanın.
Tahta kalan padişâhın
cânı çıksın. İstemezüz
ânı, hem dahi vezirini
ve atını.

"Boğulduk yedi kalede yedi
kerre." deyip haykırdı ve padi
şâha kalktı bir piyade.

Bir şair ebced hesabıyla
tarih düşürdü demin:
Kah kah kah
—ramandı o.

II

Mıh! Mıh! Mıh!
lanırım ben, kök
saldım dünyaya, gitmem, padişâhım
çok yaşa! Padişâhım göremez.

pa pa pad—
paddi—şuuu!

Çok yaşa tebaam . . .

III

Davulcu hoplatıyordu göbeğini davulun halk
otobüsünde ve kurşun bir biblo darbukacı,

hep!b!irlikt!e b!irlikt!e	bend!e bend!e
hep!b!irlikt!e b!irlikt!e	bend!e bend!e

halk ırmaklarını akıttılar ikisi de. *Hep birlikte*
sünnet olduk hokkabaza aldanıp ve birimiz
bir ses işitir ardımızdan,
ben de!

Of yüreğim! Nasıl da daralıyor şimdi. Prenstim
oysa ben, kupa valesi kadar. Nişanlarım vardı benim
ve âsâm. Âsâmı hangi tahtaya
savurdum? Of! Küçük, prens yüreğim . . .

Vuruyordu davulcu tokmağını ve darbukacı
kurşun bir biblo oluyordu,

hep!b!irlikt!e b!irlikt!e	bend!e bend!e

Gerçekten sürgündüm ben ve sultanzade.
Meclis-i Mebusan kapatıldı doğduğum gün.

IV

Hadi şah! ve mat. Hal' edildi
tepetaklak padişâh ve atı.
Onlar çıktı cümhuriyetlerine,
biz çıktık açık alınla kerevete.

Yaza Sızıla

I

Yontular, hepsi dağılıyorlar. Ağ
olup dağılıyorlar. Öptüğün an.

O yerde; ırmağın denize döküldüğü,
bildik bir çiçeğin koparılmadığı, bir
açalyanın varlığından habersiz,
kuşların kısacık öttükleri ve
öldükleri, kimsesiz çocukların ırmak-
ırmağın sürüklediği akağaçları
topladığı ve yonttuğu o kıyı,
o kıyıda; yontular, hepsi de ağ
olup dağılıyorlar, o kıyıda, güneş-
güneşin sürüldüğü ve ırmak denize
dökülürken kopuk denizcilerin
içki şişelerini kırıp uzun,
gözalıcı dalgakırana gittikleri
o kıyıda, dalgaların durmaksızın vur-
vurdukları—bir şeyleri karaya
vurdukları, o yontuların, çocukların
şekillendirdiği o ağaçların, sürgün
güneşin batıp kırık akşamların
yaşandığı, piyanoların kapak-
kapaklarının hafifce örtüldüğü,
kıyısız bir deniz mi artık, hangi kıyı,
ırmağın denize döktüğü yontu-
yontular dağıldıkça, serseri bir
deniz adamının, hiçbir zaman elinde
lavtası, oturup Bach'ı çalmayacağı,
güneşin göğe sürüldüğü, uçsuz
kıyıda, esrik ikindiler, eyağ-
eyağsız, divitsiz kâğıtsız, çiçeklerin
koparılmadığı, kuşların,
o yerde. Öp-
öptüğün an. O yerde, o yerdeyiz.

II

Güneşin ıslandığı, gözeriminde, buğunun
dalga dalga yayıldığı, kendiliklerde, deniz-
denizde, gözeriminde, bulutların buğuyu
dalga dalga yaydığı, cazı dinlemediğimiz
saatlerde ve çayı bıraktığımız, geçirip
başımıza şapkaları, gözlükleri takıp bir
kadını düşündüğümüz saatlerde, tuz ve gün-
güneşin ıslandığı, söndüğü, akşam geçirip
giysilerini sırtına ağır ağır inerken,
inlerimizde büzülünce, gecede, gazino-
gazinoların çın çın öttüğü, dağıttığımız
saatlerde, dilimizde pasın tadı, ölünce
akşam; hangi denizin derinliklerinde yitti-
yittiğimiz ve neleri yitirdiğimiz, martı-
martılar
, güneş, deniz, bulut ve bizi andıran bir şeyler.

Martılar
, güneş, deniz, bulut ve bizi andıran bir şeyler.

III

Gözeriminde küçücükcük bir yelkenlimsitrak gidiyor!
ken, güneş—buğulaşınca geride tuz bırakan denizin
suyu gibi, yani ince bir buhurdan—ağır ağır batıyor!
ken, güneş sabah da böyle mi doğar, kendimizi yenilerken
biz?

saat kaçta
Güneş ———— batar?
kaç saatte

Yaza Sızıla

I

Cebelleşiyoruz kendimizle sağır bir uykuda elini kestirmiş
bir yankesici pusuda duruyor, çağır insan mıdır
hepsi bunların, kayboluyorlar rüzgârda
suyun ürpermesinden ürküp. Ürkeğiz. *Suyu boğ!*
dur
—uyoruz ölüyor
ipince uzatıyoruz yere kendimizle cebelleştiğimiz bir uykuda
sağırlığımız. Bir yankesicinin anası gelip yıkıyor
ölüyü bir tabuta koyuyoruz deliklerden sızıyor gün
ülkelerine bir yolculuk yapmalıyız diyoruz şimdi
hemen tabutumuzu alıp yola koyulmalıyız.
Yolda haramîler kesiyor önümüzü. *Ölüyü ver!*
diren
—iyoruz kırk satır kırk katıra cebelleşiyoruz
kendimizle. Bir uykuda. Sağır bir uykuda. Rüzgâra
ellerimizi uzatmış gidiyoruz suda ağır ağır.

İnsan mıydık, unuttum.

II

Ayışığı sızıyor odaya kırılmış ölü geceden
sırçalar kanamış yerde usul usul su daha
bir durulmuş ürperememiş ayışığı bulutlarla
sızınca odaya acı bir inilti
koyulmuş ölü geceden. Çekmiş ayaklarını kanayan yerden
bir çingenenin anası oyunu kesmiş ayışığı
odaya dolunca oturmuş kendi kendine oğlu
gelmiş kesik parmağı sızlamış ayışığında
sırçaları toplamış çingenenin anası
daha bir durulmuş
su. Son kez ölmüş. Ana oğul kucaklamışlar suyu,
yıkamışlar, bir tabuta koymuşlar. *Götürüp göm!*
—müşler ayışığı sönerken —*püff!* demiş biri— rüzgârla
dönmüşler odalarına. Suskunluğu sürdürmüşler gün doğarken
aydınlanmış bir den/ize boş odalar.

Şimdi hepsini unuttum.

III

Su! İnci bir kaynaktan dökül!
öl—düğünü biliyor bir den/iz
sen—den! Başka kimse bilmiyor.
Ben biliyordum unuttum

su kaynaklarını taş atınca
boğuk boğuk öten. rüzgârın/sa
mühür—*vurduğu izleri, bir denizi.*
saatleri, bir çengeli, katran
sıvalı direkleri, bir çanı

ay
ışığını geçirmeyi imbikten,
———————————— örse
lenip—indi mühür————————
————————————
————————————ürperiyor ay
ışığının kırıldığı odada.

Ben bu şiiri *galiba* unuttum.

Yaza Sızıla

"Ölüm harfleri ha! dedi, onlar sizin ölümünüzü de yazmayacak mı?!"

I

Rengârenk uçurumlarım vardı benim, eskiden.
Rengârenk çıplak güçlerim—onları salardım
üstlerine, rüzgârda oraları ürperirdi
kadınların, gölgelenirdi yüzüm, iki kaya
arasında kalır, acırdım. Yolunu şaşırmış
bir kadırgaya incelirdim, eskiden. Çok eski
den . . . izler bulur, yazıtlarda adımı okurdum,
su yazıtlarında. Bakın, bir hayvanım da vardı,
beni büyüten, çok yaşlı

bir kaplumbağa

, hep o anlatırdı bir
ad sahibi olduğumu, bir kadırgaya dönüp
kaybedildiğimi.
Şimdi biliyorum yalnız bir
harf olduğumu. Her yazıldığımda acırım, aç
saray hayvanlarına atılır, tapınaklarda
yakılırım—bir harfin külleri savrulur, biter!

Kendimi yokluyorum, denizlerde ak çeşmeler
yok muydu, güvercinlikler, mermer tanrılar, som
altın kapı tokmakları? Pirinç rakısı sunmaz
mıydı sarışın bir köle bana?
Savruldu küllerim!

II

Bu böğürtlenleri en yüksek kayalardan senin
için topladım, söylenmiş birer sözdüler, işit
hepsini. Dönerken dalgalar bir kadırgaya
vardılar, gökte, altınlaşan denizde gidebilen,
onlarca hayvanın çektiği, bu acı, balıklar
inziva mağralarından okumuş bunu, dalgalar
duymuş, ilk bana anlatmışlar—böğürtlenli
bir adam da yazılıymış bu mağralarda,
uçurtmalarla dolaşırmış hep, beni görünce
hatırlamışlar birden—

İnanmadım efsaneye!

III

Uzak ülkelere gitmiş yaşlı denizciler, küçük
bir işaret çocuğundan sözederler. Bir uçurtmaya
atlayıp kendini öldürmüş. Deniz kızları
şarkısını söylermiş bu çocuğun, oraları
müthiş ürperirmiş. Bir cümleymiş,
bir uçurtmaya
atıp kendimi, öldüm!,

bir cümle—

Yaza Sızıla

"Niçin durdu musiki?
Bu sessizlik niçin indi?"

I

İkindi, günü ve gölgeyi doldururken testiye, serin
sızladı gün ve gölge testide, bakıra çalmış
gibi dudakların. Çay saati. Taraçada, pipo
elinde, esatirden bir yüzle duruşun: Bir kır çiçeği
düşmüş sakalına, bulutlar
bir erganuna dokunuyorlar. Bir-iki lakırdı.
Ardında, denize doğru, sazlar
birbirlerine sürtünüp kurumuş sesler çıkarsın, neyi
çalsınlar! Yabanıl buğday sapının
kestiği parmaklarımı gezdireyim bakır
dudaklarında
Bir anı, öldürür beni kar musikileri buruk
kentte bir sokak kamerî takvimde
yaşayan bir kadını bir sokakta
bıraktım İstasyon yolu Kalamış Şifa yokuşu—
birer piyano teli hepsi gergin sonra kopuk
kış sabahları bir bardak punch üzgün pencereler.
İki dandy çıkıyor Steinburg'tan, iki nokta
koyuyorum her şey *cümhuriyet* oluyor bir kadın
birine benziyor Feriha Tevfik bir vapur
ağlıyor ikindi. O, piposunu
dolduruyor, yakıyor, çiçeğine özen göstererek.
Gün ve gölge
testide, kaldırıp dudaklarıma dayıyorum.
Parmaklarımdaki lâl rengi, baktım, bakıra
çalmış.
Gece. Eski zaman havuzunu
doldurdu ayışığı, bir tas
alıp döktüm başımdan aşağıya. Kamerî
takvimi yaşıyorum ben de, ay
dönelirken duramıyorum yerimde, artık
her şey soyunuk. Ta orda!

II

Bir şey düşürmüştüm ben, onu arıyordum, soyunuk, kumsalda
ayışığının sürüklendiğini gördüm, parça parça
kabukların üzerinde. Unutmuşum seni, o vakit
hatırladım
bir saçakaltı bulup sığındığımızı. Bulut
kokusu sinmiş ellerimle sevdim seni. Ta orda, kentte.
Kaçıyordu insanlar eski sağnaktan. Yoksa yıpranmış bir filmde
miydi bütün bunlar, insanlar böyle titrek,
üflesem, ve hep yağmurda yalnız atlılar parlak,
yakıcı güneşte giden, çöller ve musikili odalar hep
yağmurda—bilmiyorum. Sığınıp
saçakaltlarına, saçlarına
düğümledim kendimi, lâl madeni olan ağzına.
N'oldu sonra, seni buldum
kumsalda rüzgârda ayışığında. *Bir daha!*
Soyundum.

III

Hoyratça geçti üstünden bir karınca
yuvasının. Atlı. Şöyle bir selâm verdiler
gündöndüler. Atlı geçince yine döndüler
güne. Karıncalar unuttu her şeyi,
bir tanesi yüklenmiş bütün yılları,
bütün geçmişi, aksak, gidiyordu.
Gün ortası.
Kızmış kasabada inciri
salladı sıcak, bir incir düştü
sanki düşecek. Bir bahçe. Seksek oynayan
iki çocuk. Çığlıklar. İpler. Siniri burnunda
bir çerçi.
Rüzgâr tozu toprağı savurdu, meydanda
yakaladı atlıyı, bırakmadı peşini.
Atlı habire gidiyordu. *Git!*
—birden sağnak. . .

Telek

Şair de koparılır nergis gibi kırık bir mermer
olur suya bakınca, bir mermerin hayali
kırılır mı hiç . . . yarasa mı anlattı bunu sana?

Yoo, koparıldım suya bakınca merdivenle
ölüme inerim şimdi şiir gibi
yankılanır o mermer suda . . . boşuna sevmişim seni.

—mişim seni . . .

Nergisim ben. Bırak peşimi, koparıldım kırıldım bittim
bir kâğıtta.

—bir kâğıtta . . .

Eserdi. Sesler havalanırdı sudan. İçlerinden biri,
çocuk tanrı, bir avuç kuş serpti havaya alkışlar
arasında kaş oldular yankılara, ilkçağ güzellerine,
tanrıçalara, terbiyesiz harflere.
Bunlara kim bakar?

—ra kim bakar . . .

Sararmış mermer durur şimdi gizler
kanat çırpar orda kahkahalar
hayalden ve mermerden ses çıkmaz . . .

Çocuk tanrı bir avuç su serpti havaya
rengârenk kızlar oğlan, oğlanlar kız oldular.
Kim bakar onlara?

—kimse!

Şair suretinde okurdu yankı
uçuşurdu kahkahalar tüy gibi.

Yeis ile Tabanca
(1983-1985)

Hâtıralar Dükkânı

Hâtıralar Dükkânı'ndan içeriye girdiğimde, yağmur —elbette!— yağıyordu. Ufak tefek, güleç yüzlü, ihtiyar satıcı, az kullanılmış hâtıraları görmek istediğimi söyleyince, tezgâhın üstünü irili ufaklı, rengârenk bir sürü malla doldurdu ve bunları birer birer eline alıp anlatmaya koyuldu. Doğrusu, satıcıyı can kulağıyla dinlediğim söylenemezdi, çünkü bu arada ben dükkânın içini incelemekle meşgûldüm. İçerisi antikacı dükkânlarının içlerine hiç de benzemiyordu—oraları küf kokar ve gizli acıları barındırır, yanılgılar peşinizi bırakmaz oralarda. Burda gördüklerimse, bir kinetoskoptan görülenlere benzetilebilir belki de: Apaçık sahteliğin ve kısalığın hükmü. Böylece, bu dükkânın tahminimin aksine, ne denli hayatın içinde olduğunu farkettim.

Satıcıdan işitebildiğim kadarından anladığıma göre, dükkândaki mallar az çok hepimizin bildiği, yaşadığı hâtıralardı. Olsun! Zaten hepimizi müşterek kılan da, bu sıradan hâtıraların bizde yarattığı kırık dökük tesirler değil de nedir? Kaldı ki, insanlar arasındaki dar mesafeleri —sahiden dardır—, bu az kullanılmış hâtıralar doğurmuştur ve ferd olabilmek için o dar mesafeler fevkalâde lüzumludur.

Dükkândan hâtıra paketleriyle çıktığımda yağmur dinmiş, hava kararmıştı ve sokak fenerlerinin ışıkları ıslak parke taşlarında pek hoş bir manzara arzediyorlardı. Bu göz şöleni beni adeta sarhoş etti. *Momentum*'un bütün güzelliği işte önümde duruyordu. Bu güzelliği ürkütmemek ve muhafaza edebilmek için bir gölge gibi süzüldüm sokaklardan. Odama vardığımda huzurlu bir yorgunluk vardı üzerimde. Paketleri açmadan ve soyunmaya dahi fırsat bulamadan, kendimi uykunun kollarına terkettim.

O gece rüya gördüğümü ve bunu anlatacağımı zannedenler yanılıyorlar. Onlara, bitememiş şiirimle cevap verirsem, *uyurken* rüya göremediğim meydana çıkacaktır:

İşte, sahte hayat kırıntıları, ey okur,
tut avcunda sıkıca altını, sabret!
Bırak dalsın şair gümüş rüyalara,
en nihayet o da eşyalaştığını
hissetmeyecek mi, bizzat eşyalaştırıp
harabeye çevirdiği onca aşkla?

Affet şairi, okur,
onun hâtıraları alfabetik olmayan
bir acayip lügatta—vaktinde kül olamaz!
Aslında sen çok iyi bilirsin,
neler olur hayatta!

Kalktığımda ilk işim, paketleri açıp hâtıraları kaleme almak oldu. Tabii, biraz mürekkep sıkıntısı çektim. Bu meseleyi, kendi bulduğum bir usulle, kullanmadığım kitaplardan kazıdığım harfleri kanla karıştırarak hallettim. Çok kıymet verdiğim bazı kitapların da bu arada kazaya uğradığını iş işten geçtikten sonra farkettim. Kaybolan kanımı ise, bir müddet vampirlikle telafi ettim.

İşte, kitabın hikâyesi bu. O dükkânı da bir daha bulamadım. Yalnız bir kitapta, Nathaniel Hawthorne'un *The House of the Seven Gables*'ında, o dükkâna çok benzeyen başka bir dükkândan bahsediliyordu.

* * *

Gönül isterdi ki, elinizdeki bu kitabın şöyle bir ilanı yapılsın:

SATILIK ANLAR. Çok ucuza, az kullanılmış anlar acele satılıktır. Çok acele, çünkü *tempus transit gelidum mundus renovatur*! Wagner, kalipso, caz sevenlere. Bolivya'dan üç-beş dönüm toprak alıp çiftçilik yapmak isteyenlere. Şövalyelere ve silahşörlere. Kaybolmak isteyenlere . . . Biraz klasik bir hava, biraz da romantizm. Bir parça da şiddet! Afiyet olsun . . .

(Temmuz 84)

"Russia! which we have lost forever . . ."

Bir / Yeis

LUNAPARK

Ben ay bahçelerinde sevişirdim
oyuncaklarımla, eski bir çocukken.
Yüzümü gördüm bir gün ayda, giz olmuşum.
Hemen dilimi değdirdim narına göğün.
Gözünü kırptı bana kuşlanıp.

O gün herkes bir şey dedi:

—Kâfir! O kedi ne öyle çocuk gözlerinde?
Ben—Bin böcekli incirini verdi bana ağaç.
—Resminden indirdim seni, kirpiklendin artık.
Ben—Kirpi babasıyım bahçenin.
—Okların gözlerini deldi delecek, kapa gözlerini!
Ben—Avcumda tuz var. Avcumdaki tuz hiç bitmiyor.

İlk sevgilim geldi sonra,
—Bak, ben geldim sana ve balıklandım.
Şeyini dişlemiş bakıyordu bana.
Ben şeytan uçurtmasıyla kaçtım.
Avcumu açtım, tuz yaladım.

Ardından sordum:
Ey benim ilk sevgilim! Senin ellerin
tüylerinde mi şimdi? Peki dilin nerde,
nerde dilin?
—Dilim bacalarda şimdi.

Zille beni Allah baba!
Dök çocukluğumu başımdan aşağı,
kuşlanayım gök!

Not: Sandınız ben şair. Sandığınız
boş. Ellerim sırdı benim, kuş.

BALKON

Çaykuşu uçtu başımdan, öttü,
ben duvara sarılmış benlicanana bakarken
koyulmuş gece, uyumuş evde herkes
dün olmuş sonra, gece
kelebeğine dün kelebeği demişler.

Sevgili benlicanan çiçeği, eskitme
benim gözlerimi, baksınlar biraz daha
sana. Akrebini tut, bitmesin hiç
bu pencereli gece! Söndükçe
her yıldız, bir sokak lambası
yakayım ben sana, esrit beni sen.

Zil bahçelerinde sanayım kendimi.

KATARAKT

Yalnızlığını kısıyordu anılarında, idare lambasını da.
Fesleğen kurutulan kedievinde. Bulutlar
göğü lacivertle boyarken, çocuk gibi,
acemice, anahtarını çeviriyor floresanın,
hep bir duman perdesi gözlerinde. Kedievi,
kedievi çok yaşlıların. Ölüm bekliyor
anıları yumuşacık inişle. Orda kendievinde.

MÜSAMERE

—Hazır mısın?
—Evet.
—Evet. Şimdi çocukların ve yaşlıların
şiirini yazıyoruz, oyuncakla ve tığla.

Oyuncak—Kendi kendime kırıldım.
Tığ—Tılsımlıyım. Masaldaki gibi, hiç durmadan
örüyorum. Beni durduracak sözü bilen yok.
Oyuncak—Altındayım masalın,
efendim beni bulana dek.
Tığ—Eğri büğrüyüm. Ördüğüm de eğri büğrü.
Herkes eğri büğrü çünkü.
Oyuncak—Su! Suyu seviyorum. İple
bağladı beni efendim, boğulmıy'm diye.
Küçük bir tanrıdır efendim.

Tığ ve oyuncak(birlikte)—Masalda *gibiyiz.*
Bu, hiç bitmiy'cek!

TESBİH

Bir cıvaçiçeği açıyor yaşlı yüreğimde
her akşam, her yalnız akşam, ölümmeleği
koparacak onu diye bekliyorum. Cıvaçiçeğim!
Çöl martısı yaptım onu, kimsesiz vahalar kuşu!

İHTİYARLAR İÇİN MASAL

Gök yok. Boşluğuna döküverdim suyu, yapay
bir göl görünümüne büründü, bir vardı
bir yok. Sırtüstü uzan, bak şimdi, bir yanıp
bir sönen göl yaşantısına, alıştır kendini
bırak bu kâğıt şiire. Benim suyum
göle büründü gök diye göründü: Bir vardı
bir yok!

UNUTUŞ SAATLERİ

Dünya bitti, önce odamdaki denizler,
masallarımın kurşunkalemi ve silgi.
Bakışları silen bulut, yalın unutuş.
Adamakıllı, akşam saatleri, bitti.
Dünya bitti, önce denizler, ardından çan.
Kalçalarındaki yalım saattir şimdi.

Geçmiş saatleri önündeki çıldıran
lâlenin, zamanı sallayan ceviz ağacı.
Acıyan gülleri Ahmet Muhip'in, sokak
feneri burukluğu eskitti,
eskitti
senin şeylerini. Önün ve arkan sobe!

SON TREN

Bir çan dizesi ay çıkaran iniltiyle
sürülen zaman kuyudur bize, dün yiten
güneş altından kaygımı yontuyor bugün.

Mandelştam! Zaman gibi sürüldükçe kâğıt
duru sularda yırtılır akşam diz çöküp
anılarına dul sevgilimin, taçlanıp.

SABAH

Saat kırıntıları döküldü tül
perdelerden, biterken gece. Işık
kedimin kirpiklerinde yavaşça
parçalandı, halıya saçıldı.
Kim
toplar şimdi onları, kayıtsızca
işleyen mekikten artakalanı?

Bir dulun saçlarından aktı sabah,
saat ve ışık kırıntıları.
Ben
açtım avuçlarımı, açtımsa da,
onlar yine hep aktı, aktı, aktı . . .

KÜÇÜK DUL KIZ

Şeker pembesi bir akşam gidip
geliyordu Bebek sularıyla göğün
arasında, göğüslerimizde birer gelincik
ölüsü kilitlenmiş, tıpır tıpır, gidip
geliyorduk biz de.
Magnezyum alevi kadar
kısa, aldatıcı bir hayat işte.

Sözgelimi, Leylâ, eski sevgilim, dilini
dişlerine gerip sevişirdi kahkahayla,
sonra birden gözkuşlarında boğulurdu, şeker
pembesi akşamlara kilitlenip. Ürperirdim
bana dokunduğunda, yüreğim tıpır tıpır
atardı.

Cemal Süreya! Güller kopardı onun ağzından,
kahkahayla ısıran çiçekler!

Gül ve dil soldu o malûm akşamlarda,
her şiirin sonunda.

YAĞMUR ŞİŞESİ

Sıkıntıyla tartılan zaman, diken
içinde dilinmiş gibi, sarsak yün.
Gün! Yağmurdan epey sonra, birikmiş
damlaların düşüşü oluklardan,
sıradan sıkıntıyla, galvanizde
tartılan zaman!
Sokaklardaki tek
dostum, olukta kalmış
son! dam!
ufalıp içimde tartılan zaman! la!
dam!

PİŞMANLIK

Elifler iner göğsüne, çıplak
ampuller altında içilen sırlarla,
pis odalarda, gökkuşağından geçip
kuşak değiştirmeyi tasarlıyor,
fakat bu hayat—

Öyle akşamlarda gözlerinden
elifkuşları kopup geliyor, terliyor
avuç içleri. İç çamaşırı giymiyor,
eteklerini de umursamıyor dolmuşlarda.
Rahat.

Bana verdiği elifkuşuruhu şişelerini
kırdım gözlerimde, yüreğime dökülen
kuşları unuttum.

Yine de, heyhât!

PAUL VE OSİP

Kuyu suyu kadar sessiz kıvrılan
saçların, bir dala takılmış, yalın
unutuşla altın arasında. Sen,

kimin kardeşiydin kuytularda, gül
tutup kimlere seslendin mimlenen
ağzınla? Tartıldı altınla hepsi,

hayatın son gölgesi vurdu saçlarına,
bu fevrî sabahta, teraziler mi
vardı bana bakan gözlerinde, son

çırpınışları her türlü zamanın?
Neden gözlerin ve saçların vardı
senin, neden yasaktı saat-ağzın?

HAYAT FELSEFESİ

Suskunun ağırlığı bölerdi taş merdivenleri,
bulut mavisi gözlü, açık sarı saçlı, oğlansı bir kız.
Yeni tavırlı. Onunla çıkardım merdivenleri, yıldızları
yere indirir yaşantısı, böler suskusunu.

Eski apartmanların havagazı kokulu,
ağır merdivenlerinde öperdim onu.

Öper miydim onu? Akşam saatlerinde,
gözerimindeki güneşi arkasına alıp
konuşurdu benimle, karışırdı gözüm.

Kamaşır mıydı gözüm? Köhne asansörlerde
kilitliydi yaşantımızın uçları.

Yaşadım mıydı yoksa? Hoyrat bir çiçektir
felsefe, koparırken usulca sen de koparsın.
Yani, yaşadım mıydı yoksa?

İki / Tabanca

TABANCA

Bir martı mimlendi havada
düştü suya mevsimler sesti
ardında gölgelendi uzak
sarkaç. Burdan geç ölüm, altın
vesvese, burda durdur bizi,
göğün cetveli üstünde!

Ah—

Beyaz Zaman

AŞK ODASI

Bir cıgara gibi tüketildikçe,
nefesle sallanırdı, odanın duvarında
hafifce asılı duran yaşantı.
Devrilirdi biblolar, güne ve geceye
vurulan, hiç bitmeyen kasılma! Daha
ne olsundu? Silkilir kül gibi, bir resme
soyunur gövde, oynak seslerle
kanapeye yuvarlanır, sızar
duvardaki çerçeveye—içimizde saplı
duran esinti boş yere!
Bir ses
asılıydı duvarda, esintiyle uçar
sürüklenirdi pencereye.

TANINMIŞ HURDACI

Beyaz öldü demesinler diye, yakasına
takılmış geceyle dolaşıyor, an
fırlayacakmış gibi yerinden, üstüne
çullanacakmış gibi. Bir ayağı çukurda zaten
hâtıranın, soluyor içinde,
korkuyu bile hesaplıyor.

"Bitmeyen arzular! Köleyim size . . . "
Her şey belki de librettolarda
yazılı, kana dur orda . . . Hâtıra!
Onu da bir kütüphane rafından al, hadi.
Bak, ne kolay artık hayat, rahat dolaş
beyaz gecelerde! Beyaz gecelerde . . .

FAL

"İki insan var bu fincanda, biri sensin,
diğeri ince bir kız, tüyleriniz karışmış iyice . . . "
Ürperiyor kasıklarım telveyle!
". . . siyamikizleri gibi yapışmış
kafalarınız . . . "
Balla dillendirdi
fincandaki müstehcenliği falcı kız.
Adını öpüp uçurdum havaya, gökte
açıldıkça açıldı.
"Fincanda iki insanız"
. . . derken tam, kırıldı fincan hâtıra gibi
en ince yerinden, telve saçıldı
masaya.
Raslantıları ve ayrıntıları
beklemekle geçti sonra ömrümüz
ve kahve zamanı.

DENİZE KARŞI, İTİRAF

Gözbebeklerimizde şehrin siluetini çiziyordu
martı, beyazla öpüşen ağzımızı,
iplere sıralanmış kafalarımızı. Zaman dar . . .
. . . dar geliyordu ağaçlara, gittikçe şişiyordu
sanki ve birden patlayacaktı.
"Beynelmilel bir tedhişciyim ben,"
dedi, ". . . cebimde Butler Yeats!"
Defalarca birleştirdiği bir bulmacaydı
hayatı, harap aşklar . . .

Zaman, masanın altına dökülen
alkolü yalıyordu köpek gibi.

Havadan sudan konuşmaya başladık birden.
Bir barda oturmuş içiyorduk.

SÖZ VE SÜKÛT

(*Hâtıralar Dükkânı*'da bahsi geçen şiir.)

DÜELLO

Rüzgârda sallanan dallarla yandı
söndü kandiller, uzakta, incelmiş
kâselerde âşıklar göründü,
görünür gibi oldu perdelerde.

Ağzında eski, Peçorin gülümsemesi,
"Gelecekteki nostaljiyi hazırlayalım,"
dedi, ". . . şimdiden!"
Bir edebiyat müzesinde bekçi.

Perdelerden kıvrıldı, inceldi is
gibi gece soyundu siyah dakikalar . . .

En korktuğumuz şeylerdi ellerimiz.

BIÇAK HAVASI

"No tan felices aquellos
cuyo recuerdo postrero
fue la brusca arremetida
y la entrada del acero"

Yelkovan kadınların orasında okunan
silik harfler, tüy gibi aceleyle
çiziktirilen kaş neyi yumuşatır?

"Onu bir kelime bıçakladı, hançeresinde
bir harf kaldı sadece.
Resitatiflerde dile gelir aşk . . .
. . . aşk sözleri, kan
aktı Boğaz'dan, şarkı yumuşadı.

O kelime . . . bir vampir. İğne gibi
harfleriyle ısırdı kadını
oracıkta işini bitirdi."

"Kadın hiç ağlamadı."

İS ODASI

"Bir söz dedi canân ki kerâmet var içinde
Dün gîceye dair bir işâret var içinde"

Gül İskenderiyye! Kanı kurumuş gece bir sülüktür
benim dilim yanar senin içinde o üç gül
—elif, nun, mim siyah bir hokkada
banıldıkça kandılar süzülüp senden
ve kandilden bir uzun adamın göğsünde
kandılar üç damla suretinde üç dil gibi Kosti!
Beyaz odandaki işrete kandılar hepsi, o üç gül,
İskenderiyye, o güzel adam . . . yoktu sandılar.

İnanma! Defterimde damla damla kandılar.

"AKROSTİŞ"

bir yırtma yapıştırma

Beyaz mürekkep damlatıyordu ay
bulutların arasına, aşk=bir *şey*
dökülüyordu kâğıt bahçesine
yalnız bir otel,
"acıyı zehirle
haznendeki kanla geçmişi uçur
kuşu kır tahta kapıda, ölümdür
aşk kâğıttan kibritleri tekrar yak
harflerini dök altın bulutlara
inci Metin, soyunun son timsali,
zarif bir hırsızdır belki de hayat."

TAKVİM

"In winding rills the drops distill,
seep through the memory and congeal
to stand like an effigy in a bolted room
from which sounds are heard at night."

Sıradan bir günü özenle yerleştirirken
camekândaki yerine, eldeki bir titreyiş,
bir kadının patlayan sorusu:
Dantelalı çamaşır kadar ince, saklı ve hoş
bir dikkatsizlik . . . Aynı özenle
korunan bütün günler devrilip
parçalandı döşemede bu titreyişle.
Ayrıntılar, başka sorular, perdahlanmış
bir mahremiyet . . . Bilmezdim
geçmişin benden sıvışmak için
küçük bir dikkatsizlik beklediğini.
Böylesine nadide bir koleksiyonun
ansızın elden çıkması . . . Onları artık
kimse göremeyecek.

Geriye bir katalog ve içindeki numaralar kaldı,
ben . . . hiçbir şeyi hatırlayamıyorum.

SATRANÇ VE CİNAYET

". . . hemen hançeriyle saatin elmaslarını çıkarmış ve
bir çekiç ile de çarklarını kırarak denize atmış . . ."
"Denizin dibinde saatin parıltısı görülüyormuş . . ."

Dilsizlerin güvercin süpürdüğü çimentoda
çürür meşum saat sıkıntıyla. Papatya gibi . . . beyaz
ve ince olan nemli, cinaî günler
bıçak manzaraya saplandıkça çürür.

Cinayet, hâtıralar zarfını mı yırtmaktır?
Buna cevap aranırken gece akar
insanlar arasında. Roman ve Tango!
Kurutulmuş eşya! Satrancın gücüyle birleşen
şairin takma düşleri! Kahkaha göllerinde
yıkanan kadın menekşelerine akıtıldı hepsi de.

Sen boğul dur kavanozlara tıkılmış kahkahalarda.
Fiilin yapabildiği budur. Belki de . . .

ESRARLI EVRAK

Günler, sıyrılan birer eşkâl
gibi sararmış evrakta
düğümlen/ip böceklenmiş gözlerde

savrulan dal, yürüyen kuş
sesleri ahşap döşemeye, camda
kalakalmış, bir tenekedir

benim yalnızlığım, paslanır
bulaştıkça insanlara, gözler
lekeli anlarını havanın.

Evrak!
Ciltlenmiş suçlar!
Yırtılan sesi eşkâlin ve kuş . . .
. . . kuş olur yakıldıkça sırlar!

İŞKENCE

Sabah yıldızıyla ay arasına gerilen
yarasa, titrek görüntüsü itirafın
ateşten horozların alacakaranlığa
imza atması, kıyı ötede yaldızlanırken.

Boğaz bir şarkıdır belki de, beyaz
sihri suluboya gibi dağılırken geceye,
—horozların, yarasaların ve itirafların
yırtılan sihri çıngırakla:

"A dying man has always need
of some mythology."

O PORNOGRAFOS

Gülü tuza yatırınca kadın olur bulutlar
parçalanır bıçağın suya değdiği mahrem
köşelerde.
Kaktüs! Çöllerin mıknatısı!
Besle beni yırtarak sütünle . . .
Sindiremediğimde vahşi güllerin üstüne
geleyim kapkara tüllerimle, yırtık
gölgelerimle.
Ey pembe sanayii!
Ey pembe işçiler! Gölgeler krallığının
yurttaşları! Uzuvlaşınız soluk gururunuzla
susturunuz valsleri, valsleri susturunuz . . .

AKREP VE RUTUBET

Bir akrep gezdiriyorum içimde, zemberek
gevşediğinde mürekkebini akıtıyor
geceye, gökten tangolar yağıyor, bıçaklar
rutubetten paslandığında sokaklarda,

dar gövde, usanılmış fizik oyunları,
delikanlı gölgelerde bıçak kavgaları. Aşk ve Bira.
Heykel gelip oturuyor önüme, salıyorum
akrebimi gövdesine, kıvılcımlar

çakarak mürekkebini damlatıyor
karanlıkta. Damağımda terin tadı,
kollarımda iğne delikleriyle, yeni bir ilâh
arıyorum kendime, zehirleyen saatler.

Kurutuyorum anları rıhla, tesadüflere
ve ayrıntılara tapıyorum. Şiddetle!

ÇUHA

Vantilatörün savurduğu ateş gölge, zincire
vurulunca iskambil lâhzalar, cildleri buruşturan,
defterleri lekeleyen kara çöl, kuru ipek ve çivi,
yılan gibi çöreklendi gövdeye.

Bir hayvan gizliyordu kuyruksokumunda,
lâhzalarla beslenen bir ejderha. Altından
bıçak çekilen kuytu bir merdivende
buluştu o hayvanla, kilitlendi.

Ey şair! Kumarla büyülen . . . Hükmü çuhada geçen
bir kahraman ol, cildinde çiçekler açsın.
Soy şarkıları kadın gırtlaklarında ince ince.

AŞK ŞİİRİ

Açtı beni kör melek, gölgeli yerlerinde
uçurdu, parmak uçlarında titredim,
caz bulaşmış saçlarında yeisle dağılan
gözlerim çıplak birer andı.
Pirinç bir yazdı. Göğsünden kopardığım
dutları çiğnedim ağzımda, açıldığım kâğıtta
hasır gibi örüldükçe yaşantım.

Yakama çengelli iğneyle tutturulmuş pirinç bir yaz.
Kırpılıp geceye yıldız yapılan harap gündüzler.
Kör meleğin alnında terli bir çizgiyim, damlıyorum
sabaha bir zevk saatinde. Dünya, henüz bakır
gölgesinde bir manzara ressamının. Çizdiği resimden
aktı kör melek ipek şeklinde denize, tutuştu
apışarası tüyleri. Ayın fırça darbeleri
gittikçe hoyratlaştı, çalındı altın saatler.

İnsanlar kelimeleri yırttılar dudaklarıyla.
Benimse, kelimeler yırtıyor dudaklarımı,
kâğıtları öptüğümde lekeliyorum güllerle.
Kitaplarım insan cildiyle paslandı,
harflerin ırzına geçildi her sayfada.

Ey Pas! Ey Barut! Bir fırça darbesinin
artığından başka neyiz şimdi?

Neyim şimdi? Kanım küflendi, selülozdan
bir saray yaptım kendime, tenekeden
aylar ve çalgılarla doldurdum içini.
Açıldım . . . n'oldu?

Pas, yalnızlıklardan arıtılmış bir lekedir sadece.

ŞEY, EŞYA

Yüreğime inen harf, yüz, isim yağmuru sevgiye döndükçe ve ben sevgiye alıştıkça —bu *sevgiye alışma*'yı, ahmak ıslatan yağmuruna takınılan tavra benzetiyorum—, dünyanın eskimesi; şu anda oturduğum sandalye gibi ya da üzerinde yazmakta olduğum masa gibi, şu küllük, bu çay fincanı gibi, yani eşya gibi benimle ya da bende yaşayan ve zamanı gelince değiştirmekte hiçbir iç sızısı duymadığım dünyanın eskimesi . . . ile, böylece, şiire varılıyor. Bir şairin şiiriyle sevişmesi kadar korkunç bir şey olamaz!

Siz geceye perde çekmeyiniz: Tıpkı gündüze çekmediğiniz gibi. Yağmurda muşambalarınıza, trençkotlarınıza sarınmayınız ki, yağmuru bir bıçak gibi etinizde hissedesiniz. Şiir, yangında ilk kurtarılacak olan değildir, olmamalı. Şiire sinsice kaçırılan —hoyrat bir iştir bu— insanlar, münasebetler, aşklar, nefretler, velhasıl hayat, en önce kurtarılması gerekendir.

Ne var ki, şiir ilk kurtarılacak olunca varolabiliyor. Şairi buna mahkum eden şeye —*şey*— lanet olsun!

Şairler ahmaktır, bunu bütün dünya biliyor.

(Mart-Mayıs 84)

Tam bu yazım biterken öğrendim ki bütün bu adamların piri sayılacak kadar eskisi ve en ustası (Bedesten bekçilerinden Yaylalı Halim ağa) imiş ve gene şimdi öğrendim ki bunların çok meşhurlarından (Deli Hakkı) adında biri daha varmış ve bu adam üç yüz on yılındaki büyük hareketi arzda yazdığı (Hareket desdanı) ile İstanbuldaki bütün fecayii çok temiz bir dil ve çok canlı bir görüşle destan şeklinde mükemmelen anlatmış. . . Ne yazık ki bu destanı da şimdi kolay bulmak imkânını bulamadım. Hattâ ben bu hareket destanını ararken elime Zil İzzet ile Acem İsmailin iki hoş manisi daha geçti, işte onları da yazarak sözümü kesiyorum:

Zil İzzet 320 yılının hastalık ve düşkünlük zamanlarında bayrama yakın bir Ramazan gecesi semaî kahvelerinin birinde şu mani ile ağlıyarak kibar arkadaşlarından eski elbise istemiş:

Adam aman . . . ki . . . meski . . .
İhvanlar ihsan eder bizlere eski meski
Onların eskileri giymekle eskimez ki . . .

Bu da tam benim yazım biterken zemin ve zamana en uygun düşecek olan Acem İsmailin manisi:

Adam aman . . . ka . . . çalım . . .
Müsadeniz olursa artık buradan kaçalım
Lâkin bizim kaçmamızdan gelmesin halka çalım.

Son

Pentimento

bir /

BİR MUMUN HALETİRUHİYESİ

Ağır tahtanın attığı titrek kanca—
saatlerin ve taşların keyfî kadriline indi
göğün kuşağı, bölük pörçük yokuş, açık
pencere, tül . . . beton ve kan.
Karbonlaşan geçmişin kaderi.

Bir mumdan dökülen altın ve tebessüm,
artık dalgalar ağır ve pişman . . .

RANDEVU

"The past is a foreign country. They do things differently there."

Sabahın kireci dağıldığında şemsiyelere
ve örtülere, yanıyor gözlerim. Betondan
sızan pas, şekerlenen bulutlar ve kemikleşen
kanın ince sesi
boşaltıyor saatin çekirgesini, sönüyor
ateşböcekleri.

Gözler de kurudu işte, çatladı
ve saçıldı un gibi geçmişe . . .
. . . *bir başka ülkeye* yani, vaktin
kum ve güneşle ölçüldüğü zamanlara.

Kesik kesik yağan bir yağmur gibi
düşüyor betona üçken suskunluğumuz.

TARİHİ ANLAMIYORDUM

Su mu durdu! Deniz köpükleri uçuşuyor camda.
Sabahın sönmüş kirecinde
bir şişeden boşaltıp saçtığım kum—
masaldan çıktı, ağaçtan süzülüp
göze döküldü ırmak, kuşlar
takıldı ağaca. Silinebilir bir yaprak
aldım elime, topladım ırmağı denizden,
marj çizgisinin ötesine attım ağır
kalyonlarla süslü yere.

Büktüm tarihi içime, kanlı siste kayboldu.

Kurduğum su kibriti tutuşturur,
pasın en güzeli süzülür betona
çaktığım demir vidadan. İşte,
tarihin gürültüsü, çürük böcek sesleri.

Bir kadın elindeki göğü dişledi, sızdı kan,
yüreğine taktığım ay fışkırdı gülden,
tükürerek fırlattığım yıldızlar.

Denizi üstüme döktüm. *Camda birikmişti.*

SUÇ VE AŞK

Kadının önüne sardığı örümcek
ağından şal, sabaha karşı dökülen
karanfiller ıslak elmasından. Tik! Tak!

Kulağımın öğüttüğü ses, göçmesiyle
ihtiyar etin, dudaklarından inen çığ
lık! Yıldızlar keçi yolunu inerlerken.

Hah! Haaa! Öncesi var, masa ötelerine
savrulan gözbebekleri. Kadınlar ağızlarında
uçurdukça çıldırmıştı yapraklar . . .

İP VE KEDİ KAVGASI

Kanda fal baktık. Çanda kalan
yağlı tortu, suskun yaldızlardan
inen Türk aryaları. Defne yaprakları,
kumaş ve güller. Neden ay kanlı
döşemedeki yıldızı ısırıyor?

Git, dişsiz canbazın düştüğü yerde öl,
yaldızlayıp geçmişini. Kırmızı canbaz
ne yapsa boş, bir kedi irkildiğinde,
diğeri de kavanoza bırakıyor çakıl taşlarını
çıkarıp gözlerinden. Öyle.

Su çocukları, küçük kızlar, kıvrılın
ve bitsin.
—Hayde lâleeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee

Canbazın sırtında taşıdığı rengârenk gündüz
parçalarında karıştı birbirlerine,
kurşun hokkalara düşen tüyler.
Kanda fal baktık, çanda kalan—

kediler ve lambalar boyunca bir yalnızlık
ve evlerdeki dakik saatlere vuran ince tül

güzelliğinde canbazın gezindiği.

TARİH VE KAPLUMBAĞALAR

Kibriti yaktı ve bıraktı küllüğe.
Küllükte ne varsa yanmaya başladı,
üçken bir havuz, dökülen takvim
çiçekleri kâğıtlar, incilerin yuva yaptığı
kırılgan tarih.
Kaplumbağalar mı taşıdı
bırakılan tortuyu?

Ağızda taşınabilir lâleler toplayıp
yürüyor kaplumbağalar.

Anlamıyorum.

ENJEKTÖR

Ağaca vurdu balıklar, silindi
pulları, su çizildi kökten uca.
Yapraklar mı çıldırdı, bulutları
kim kesti geçmişin hançeriyle?

Bulutlardan pas fışkırıyordu, pas
fışkırıyordu bulutlardan incecik
damarlarıma.

Ayrıntıya hapsettiğim dünya,
mon coeur! Ampule taktığım düşlerim . . .

Bulutları kör bir çocuk çakısıyla ben kestim.
Kesildi. Kimse inanmadı.

EL BOLİVİANO... SAAT ON BİR BUÇUĞU
ÇALDIĞINDA CESET BARINDA BEKLEDİĞİMİ UNUTMA!

Zemberekten fışkıran gölge (birlikte cıgara
sarardık) küçük şişelerde biriktirirdi
geceleri, mantarlarını ben açardım, alnında
görür gibiyim dişlerimle çizdiğim
geleceğini.
Ona yarasalar tapınağında
tesadüf etmiştim. Kenar süsleri yapan bir anarşist.

Alnına ışık düşüyordu zemberekten
fışkıran gölgenin, elimle tuttum o ışığı,
bir müddet evirdim çevirdim,
ağacın altına bıraktım.
Dallardan inen balıklar kapıştılar.
Bir müddet onları seyrettim.

Sonra yumruklaştık ve öpüştük.

SAATLE GİRİLMEZDİ SUYA

Elmas şiirde paslanabilir, bir tanrı
vardı. Epeydir unutmuşum.
Belleğimi yokladığımda ben çıktım,
Hanifânımın altınlı kedisinin sırtında.

Bir saatçi pertavsızıyla karıncaları
diriltecek ve karıncalar çerçevelenecek.

İnce bir mıknatıs kederi. Çok ince ve küflü.
Tatlı kestane gözlü bir kedi. Beyazlı ve sarılı.

KOLEKSİYON

Geceleri yıldız sayardık çölde,
yağmur yağdığında sönerdi hepsi.
Yaprakların altında kalan
yıldızları toplar besler barındırır,
yağmur dindiğinde salardım göğe.
Ölen yıldızları da defterimde kuruttum.

Geceleri deniz olurdu dolunayda çöl.
(Çöl adamlarının balıkçılaştıklarında hiçbir şey olmamış
gibi davrandıklarını düşünsene!)
Saat, geceleri dolaşmaya çıkan
zarif bir iskeletti.

Balıkların dini bir tesadüftür çölde.
Gökten iner gibi. Çölün, denizin yanında
gök ne . . . idi?

Gök, çölle denizin saçsız kızı.
Mon coeur! Çuhada verildi bize hayat.

İlkokul kokan bir yerde unuttum defterimi.

iki /

İSKELETLERİN DANSI

Emiyor ateşi tahta, kuru, çıplak
ve üzgün çıtırtılarla, dağılıyor
kemik. Tahta, bir gök
örüyor kendine, çok ince, yapraklar
tül haline geldikçe buğulaşan
bilyalaşan buğulaşan bilyalaşan
gözler örüyor. İçine akan büyük ırmak
dallardan yürüyor, ay bulutlarına
tırmanıyor ölüm ıslığı çalarak. Bir el, havada,
kırılmış ve cansız, dağılmayı bekliyor,
dağıtılmayı. Uçurum dibine bırakılıyor
parlatılmış, büyük bir gümüş kütle.
Orda balıkların söylediği bir şarkı,
Haz ve Metal! Dans başlıyor, işte
göğe çıkan ırmakta Gümüş Gölgeler.

Atlastaki güzel tehlike: Kum saatinin boğumunda
intihar etti kuşlar. Gök sökülüyor böylece,
ipin ucunu bir çocuk şarkısı çektikçe
çektikçe çektikçe . . . sökülüyor gök.

Bir göle döndü sonra ırmak,
içinde yaprakların çürüdüğü. Tahtadaki
ince çıtırtı emdikçe ateşi, üzerinde
yolunmuş güller uçuşuyor, eğri
bir rüzgârın ellerinde, vahşi bir nefesin.

Kulağın dibindeki vahşi nefes . . .

Tuz buz olan cam bilyalar buğulaşıyor
uçurumun dibinde. Cam ağlıyor. En büyük sanrı . . .

Sayıklayan bir şiir kendini öldüremiyor
ve iniyor uçurumun dibine dikkatle.
Şapkalarınızı çıkarın, eğilin önünde.

Durur, bir çay bardağı, açık cıgara paketi,
güller ve güzel yangın. Durur.

KRİSTAL ÇAN

Pencere camında çoğalan adamlar
ve yağmur . . . bir sürahiden çıkan ses,
bitkin bir su sesi
akmasa da olur
insanlar insanlara. Zelzele
mıhlıyor insanları, sonra dağılıyorlar
hiçbir şey olmamış gibi.

Ah! Çocukların ulaşamadıkları yerlerde
büyük bir itinayla korunan kristal dedikodular . . .
Metal bir topuzla dokunulduğunda
dünyanın en güzel sesini veren. Topuz
hırsla indirildiğinde dağılan
şangırdayarak.

Kristal çandaki sır ilk çalışa kadar sessiz
sessiz oturacaktır.

KULE

Ağaçlardan inen davetkâr musiki,
bir kızın fısıldadığı. İncelen,
körelen süslü iskeletler
takırdayarak oynuyor dallarla,
yapraklarla.
Devrildi gül resimleri,
eski bir testi kırıldı denizin dibinde.
İplere dizili boncukların hepsi döküldüler
uçuruma, kapandı üstlerine Gümüş Gölgeler.

Bir kuleden sarkıtılan uzun saçların
çağırdığı kalabalık,
birbirini eziyor ve . . . resimleşiyor insanlar,
zaman ve mekân.

ŞERARE

Kim güldü! Karanlığa bürünen
alevlerin bazen tül diye göründüğü
ıslak kadın vücutlarında. Birbirine
çullandı kalpler . . . ve son model bir tabanca.
Bir ağaç içindeki selülozu burktu.
Şairin kalbinde büyüttüğü ağaç.
Cebinde gezdirdiği yangın yeri.
Arada çıkarıp çıkarıp bakıyor.
Ve çalıyor çanlar kadınlardan
kâğıt tadı aldığında.

Bir zamanlar verem vardı ve ipek mendiller,
yakalanırdı aşktan uçan bakış promenadda.
Ve okundukça eskirdi nâmeler.
Zamane şairlerine yadigâr ne kaldı?

Orda bir resim soluyor uzakta.
Sesini bir ben duyuyorum, *devrilirken*
kalbimdeki ağaç gürültüyle.

"BABA —(. . .) Demişti ki, bu resmi getirdiği zaman: "Bak iki gözüm, şunun neresi bana benziyor falan diye sakın burun kıvırmağa kalkışma! Çok yaşarsın inşallah! bir gün neye benzediğini sen de anlıyacaksın! İyisi mi as şunu duvarına da, şimdiden alışmağa bak!" (. . .)

GELİN— Epeyce kurnaz bir ressammış ya, pek usta değil. Pek iyi söyliyememiş. (Susar)

Peki ya balkon, yıldızlar, ürperen sazların tatlı musikisi ne oluyor?"

TESADÜFLERE HÜRRİYET!
TEFERRUATA HÜRRİYET!

Bir yangın yerinin küllerini eşeliyordum yağmurda. Kevgir gibi delik deşik olmuş alüminyum bir ilaç kutusu, kordelasız bir İstiklâl Madalyası (üstündeki külleri, çamuru, isi dikkatle sildim) ve pirinç bir karyola topuzu (zannediyorum) buldum, şiirime attım; o anda hayat kazandılar sahte bir âlemde. Bulduğum bu üç şeyden yola çıkarak kül olmuş evi tahayyül etmeye kalkışsam neler söyleyeceğim belli mi? Değil. İşte söylüyorum ben de: Bu evde İstiklâl Madalyasını haiz bir ihtiyar (ve hâtıraları), bir hasta ve en nihayet pirinç bir karyola vardı bir zamanlar. İhtiyar, pirinç karyolada yatan bir hastaydı ve besbelli ki yatalaktı. *Tarih sezgisiyle* birlikte dolaşan birinin söyleyeceklerini ise sizler tahmin ediniz.

İmdi, Allah aşkına elinizi kalbinizin üzerine koyunuz ve söyleyiniz, bu üç şey geçmişi doğru bir şekilde aktarmaya yeter mi? Tesadüfün kucağına ve bıçağına doğmuş olan bizler evlerimizdeki eşyanın (hele küçükseler) ne kadar farkında olabiliriz? O teferruat gelecekte bizi kâfi miktarda tanıtabilir mi? O teferruatın evimizde bulunmasında tesadüfün hiç mi payı yoktur? Tesadüfler ilâhı Mişel Zevako'nun dünyasında, hayatların tesadüflerin ağları arasında nasıl çırpındığına şahit olmadınız mı? Tesadüfün pabucunu dama atabilecek kudretteki insanı şimdiden selâmlıyorum. Bu arada, ihsaiyatı olsun, ihtimaller hesabını olsun pek tekin bulmadığımı eklemeliyim, tatbikî faydalarını inkâr edemesem de . . .

Yazı makinemin başında bir taraftan bunları yazarken, bir taraftan da yangın yerinden alıp getirdiğim ilaç kutusuna, pirinç topuza ve İstiklâl Madalyasına bakıyorum. Bu üç şeye bu kadar önemin verileceği hiç tahmin edilmiş miydi acaba, hattâ bu üç şey üzerinde bu kadar kafa yorulmuş muydu? Zannetmiyorum. Lâkin, hayatta teferruata da inanan insanlar gördükleri her şeye şöyle bir bakmadan edemezler, nelere kâdir olacağınızı ben biliyorum derlercesine. . . Onların *şimdilik* âtıl durduklarını da bilirler. Çünkü onlar tarihçilerin ellerinde ve kafalarında yılanın kabuk değiştirmesi kadar çabuk manâ değiştireceklerdir. Ben buna *eşyanın soyut âlemdeki gezintisi* diyorum—*eşya mobiles!* Tarihi anlamıyordum, derken bunu ifade etmek istiyorum, bu cümlenin zıt manâyı da içerdiğinin farkında olarak . . . Tarihçiyi de ferd olarak görmek isterim. Tarihçiler *Bugün*'ün teferruatına da sevgi besleselerdi keşke.

Borhes'in bir azizcesine yalancılığının, Kavafi'nin dedikodudan hazzettiği kadar ince kederlerini de büyütüp yaşatmasının, Reşat Ekrem'inse yüzsüzce sırıtarak tarihi ti'ye almasının ve kendi zevklerine alet etmesinin sırrı burda galiba. Bu üstadlardan öğreneceğimiz çok şey var, tarihi de en iyi onlar biliyorlar. Galiba!

Kim ne derse desin, mazi *zaten* bir yangın yeridir ve *bazılarının* kalplerinde orijinal ve derin bir yaradır.

Böylece, önümde duran ilaç kutusunu (bir kevgir haline geldiğine işaret etmiştim), kordelası yanmış İstiklâl Madalyasını ve pirinç topuzu şiirime atıyorum. Yalandan da olsa nefes alabilecekleri tek yer orası çünkü. Sonra bir cıgara yakıyor, kibriti söndürmeden küllüğe atıyorum ve elimde konyak kadehim, kendimi alevin hipnozuna bırakıyorum. Yapabileceğim tek şey budur. Şiir de böyle bir oyun zaten.

(Kasım 84- Ekim 85)

Hayal Kumpanyasi
(1984-1989)

ELKÛL

Karadeniz'in yaladığı, istiridye biçimli Kyteros'ta, günü sızdırmayan şimşir ağaçları taçlardı kıyıyı. Ben de orada yaptırmıştım göğe uzanan teknelerimi. Ustaca ziftlenmiş, sağlam teknelerim ay sularını kucakladı. Korsanlığım ilk o sularda başladı. Düşmanlarımın, kurbanlarımın kemiklerini eleğimsağmalarla uçurdukça, kemikler toza vurup dağıldıkça, onların geçmişlerini *muhtelic* bir halde Kaf'ıma gizlerdim. Bu işi, çocukken tanıdığım avare, kumarbaz bir şair öğretmişti bana. O zamanlar, camda oturup kuşların ve yere düşen kar tanelerinin çığlıklarını dinleyen bir çocuktum—kendini doğa bilimlerine hazırlayan üzgün gözlü bir çocuk! (Yere değdikçe, kar tanelerinden kuş tüyleri gibi uçuşan çocuk çığlıkları ...)

İşte, sayfa biçimsiz harfleri yumurtladı—kâğıttan çıkan incecik yırtılma sesleri ... işte bütün bunlar ... zevzek izlenimlerle dokunmuş bir yazım tarzının, gerçek hayatta ihmal edilebilir sancıları zorluyor Kaf'ımdaki saydam karanlığı. Orada, o gizemli çocuk ülkesinde, kusursuz entrikalar ilham eden Bizans ile birlikte tundralar, bozkırlar, kaybedilen Rusya, babamın Kafkaslar'ı, çöl, çay, ipek, estamp, haiku, baharat, Karadeniz'in kuytu inleri, Ceneviz armaları...gibi dağınık ve peşpeşe, zorlanmaksızın kâğıda düşü/veren, incecik yırtılma seslerini bahşeden Doğu ezgileri, imgeleri hâlâ yaşıyor. *Çocuklar korkunç Allahını!*

Denizi ve göğü severim. Denizi, vahşi dalgalarını savurdukça, göğü uçurumladıkça *severim!* Önümde duran katmersiz şebboyların kokusuna suyun çürümüş kokusu karışırken, düş tilkisi, külleri soğumuş karlı dağların kuytularında kimbilir nelerin izini sürüyor! Bir korsan belleği tortularını denize ve göğe bırakıyor, bırakabilir. Bu aynı rengin iki değişik cümbüşü arasında geçti çocukluğum. Ben de, her çocuk gibi musiki, dil ve hesap bilgisi dersleri aldım. Korsanlığımın kan-içici dönemlerinde, bu dersler, başında acı-tatlı anlar geçirdiğim bir seyir ve hâtıra defteri tutmama yaradı. Seyir gözlemlerimi ve hâtıralarımı bu deftere geçirirken değişik üsluplar kullanıyor ve bunlarla eğleniyordum. (İsmi lâzım değil, bir-iki korsan ahbabımın defter tutmadıklarını hatırlıyorum. Onlar adına üzülmüşümdür, zira korsanlıkları benimkinden katbekat üstündü.) O defterin, aynen eski yazmalarda olduğu gibi, derkenarı, arkası, önü, boş kalabilmiş yerleri türlü karalamalarla; yaprak araları, talan edilmiş, iyi ciltli, eski, tozlu kitaplardan yırtılmış kâğıt parçacıklarıyla doludur. İşbu kitap, seyir halinde kafamda kurcaladığım, evirip çevirdiğim, kurguladığım, denizle göğün arasında aklıma düşü/veren bu karalamalar ve kâğıt parçacıklarından doğdu. Ölümün hırıldayan sesini, birbirini andıran sözcükleri, iyi örülmüş entrikaları bir çırpıda dağıtan tesadüfleri, ism-i tariflerde yüklü gizleri, kendini bir önceki sözcükte ele veren sesleri, belirsiz vurguları, bir yığın acayip ayrıntıyı, (dikkatle işaret edilmiş) bana ait olmayan sözleri, dizeleri . . . ve benzerlerini, olabildiğince, belli bir düzene sokmaya çalıştım. *Saatin yalnızlığının* bittiği, parmaklarımın yorgunluktan sızladığı şu anda, sözcükler şeylerdir nihayet . . . (Ve ey hurufat . . . sizden hoşlanıyorum!) Hem, bu kitapta, eski-yeni diğer kitaplarda kullanılan söz sanatlarından başka sanatlar da yoktur. Yalnız, bu pek âhım-şâhım olmayan kitabın, şimdi yeis içindeki eski bir korsanın yegâne definesi olduğunu unutmayınız. Siz, bir silsilenin mütevazı bir halkası olan bu kitapla birlikte gülüp ağladıkça, ben de kendi köşemde geçmişime kayıp geleceğimi arayacağım. Düş tilkisi külleri soğumuş karlı dağlarda avının izini sürdükçe, ben de, umutla, şimşirlerle taçlanmış bir istiridye olan Kyteros'u, Kaf'ımı,

Karadeniz'in uzak inlerini, eski Çeçenlerin yurtlarını, *cümhuriyet*'in anlamını ve çocukluk yanılsamalarını arayacağım. Doğu'dan haberdar bir Anglo-Saxon şairinin dediği gibi,

> *Yavaş yavaş o zehir bütün kana yayılır . . .*
> *İçinde ateş yoksa deri büzülür kalır.*

Ben şunları da söylemeden edemeyeceğim aziz okurum: Şairler hoş insanlardır ama siz yine de onlara inanmayın. Hayatın yalnızca bir üslup, bir kurgu olduğunu söyleseler de . . . hayat hayattır.

Eyvallah! Bu kadar lâf yetişir!

"Allein ein Pergament, beschrieben und bepragt,
Ist ein Gespenst, vor dem sich alle scheuen."

Hayal Kumpanyası

Bir / Elkimya

"Yüzünde bir tebessüm bu ağır öğle sonu."

RÛBERU

Hâtıra da yaratıldı işte kadın gibi,
karbonrulıu üflendi gölgelerine
beyaz zamanın, katlanmış hayatların,
makiyajların.

Ben—Tesadüfleri sürükleyen ırmak
akıyor aramızdan, sevgilim Şey,
kozmetikten süzülen gözyaşı . . .
Şey—Ben cinayetler ilham edebilirim
sana. Lâkin, kör, onlara Metin Erksan'ın
bir kordelasında dokunsun, ağlasın
ve toplasın gözyaşlarını bir şişede.
Ben—Bir tasvir gibi!
Şey—Bir tasvir gibi . . . belki.
Ben—Eşya . . . nerde gezinir sence,
iblisce?
Şey—Ne tesadüflerde, ne de teferruatta,
belki geçmişte gizlidir, işitmediğimiz
sesleri verir, soluktur, eskidir.
Tut ki, bir hâtıralar silsilesi içinde sıkışıp kalmış.
Ben—Öyleyse, *şimdi* bir fay mı?
Şey—Hadi be! Ben ölüm müyüm, rüzgârın önüne kattığı! . .
Ben—Elmasla karbon arasındaki sessiz yerde . . .
Şey—Benim intiharım işte budur!
(ve ekliyor:)

Şey—Yeterince karbonruhun olsa
beni, yani sendeki dünyayı dağıtabilirsin,
zaman yeniden beyazlaşır, takvimler silinir.
Düşünsene, her geçmiş gün boş birer yaprak!
(diyor ve ötelere çeviriyor başını,
hemen yanıbaşımızdaki ötelere.
Ötelerin hemen yanıbaşımızda olması
beni ürkütüyor. Metin Erksan'ı düşünüyorum,
gözlerim karışıyor, ağlıyorum . . .)
Şey—Unutma! Dağıtılabilirim . . .
Ben—Beyaz zaman!
(diye haykırıyorum, elimdeki karbonruhu
şişesiyle . . . Eşya epriyor . . .)

SON

SPECULARİA

Zühre bir ayna tutuyor yüzüne
hâtıralarını değiştirdiği
odasında. "Mürekkep gözlerimi
kör etmez," diyor ve sürüyor.
Delta,
kan içinde, tüyleri kuşatılmış.
Sakin bir muharip çığlık atıyor:
"—Her şey yerli yerinde!"
Ve saire . . .

100 % NYLON

Cam sayfalar devriliyor yongaya,
bir gözden sızan huzmeler indikçe
karanlık oyuklara. Hakk edilmiş
bir yürek ihtiyarlığını gülde,
sahte bir gülde arıyor. Yabancı
bir *şey* gibi berrak ölüm, eşyanın
tabiatındaki acı cinsellik.

ZECCÂC

Zehirle sürüldü sır, şerareler
karbonruhu şişelerini kırdı,
parçaladı. Hayata karşı duran
ayrıntılar gülüyor çabamıza.
Oynak geçmişin dengesi bugüne
yıkılmak üzere.
Cinayetleri
defterine yazıyor bir muvakkit.

FRAGILE

Ve saire. . . Unuttuğumuz hayat
elyafı, budaklarını söküyor
mutlak tahtanın. Yangına çok az var,
eşyayı topladık ve bekliyoruz.
"Dikkat kırılır," diyor bir ihtiyar
ve emanetini teslim ediyor:
Zehirde kurutulmuş aynaotu!

ÖLÜM TEHLİKESİ!

Çünkü eşyaya siner ömrümüzün
rüyası, saçlara yapışır altın
ve ihanet, kor örülür gergefte,
dalgın ipekle. Gülüşler, öpüşler. . .
Örümceğin cazip öteleri keskin
eczasını salıyor bir şişeye.

Sarsıla sarsıla ağlıyor Zühre.

ZERKÛBÎ

Ölüler bize komşu, eski tılsım
kırılmış bugüne.
Mantar ve ağaç—
kilitli aşklar fışkırır eşyadan,
savrulur ötelere bir kibritle.
"Aç binayı," diyorum, "Saçlarımı
örsene," diyor. Ecza dökülünce,
sır, altın yerine elde var pirit!

iki / Hayal Kumpanyası

Nilgün Marmara için.

DUA

Gölgeler uzadı, saatler ahşap
kederlerine tırmanmakta, sırlı
ikindinin. Kederler
göğe asılı
sıcağı savurdu, ihtiyarların
gümüş paralar gibi çınlayan, şuh
kahkahalarını. Ceplerimdeki
tütün kırıntılarını ve şeytan
minarelerini keçi yoluna
dağıttım, göğe çıkan merdivene.

YILDIRIM

Benim bir hayal kumpanyam var, sökük
göller taşırır yüzümden, değirmi
resimler çizili boş cevizlerin
yeşil kabuklarından kopuşuyla.

Hortlak oluruz o zaman, kederin
tüylerine koşulur altın deniz
ırmakları,
çektikçe ibrişimi,
sökülür dünya, gölge ve pişmanlık—
eşyada uçan hayal çiçekleri . . .

HEYAMOLA

Dudağında siyah bir gül kıvrıldı,
çıtırdadı incecik, bir pencere
aralandı yüzünün tüylerinde,
yazılı çizili balıklar uçtu
ağlamaya hazır gözlerine.
Son
hâtıralar da söküldü, kırılgan
uğultuları içinde eylülün.
Bir avuç tuz. Camla dolu sokaklar.

Gök, "Ben denize göçüyorum," dedi.

AV

Zift, kum. Büyük sarkaç denize indi.
Tuz çiçekleri kuruldu, balığa
vurduk!
Genizleri dağlayan koku:
Alın teri, kara, yağlı kalaslar,
kum, zift. Hayatın törpüsü.
Susayan
gırtlaklarımıza altın akıttık,
saçlarımıza yansıyor ak pullar.

Bir istiridye açıldı sarkaca
kapandı, sabah boruları öttü.

AĞ

İp dağıldı, güllü tırpan biçince
akşamın renklerini . . . ziftlemiştik.
Geçmişi ziftlemiştik, sızlamasın
diyerek dikmiştik söküklerini.
Yüzülen karanfil bakışlarımız,
yanan mumların cızırtısı, eylül,
bardağın dibindeki tortu, kopuk
bir göz—akşamın ilk kalıntıları.

Çılgınca eğiren uzun havalar.

AÇIKLARDA

Camda bir keditırnağı saksısı
durmuş zamanı okşuyor, bir tutam
ot fışkırmış tahta eşikten.
Hayal
peşinde bir çocuk, teri kurumuş,
günün en derin yerine iskandil
ipini salıyor. Betona düşen
çelik bilya. Kapıdan içeriye
bir baba gibi giren akşam.
Çocuk
kara saçlarından bir deniz yapsın!

BULUT

Karga demir atıyor gök yüzüne
cevizin. Korku suları kabardı
dalların açıklarında,
of çektik
alın yazımızı onarırken, *of!*
Ağır bir kanca gibi duran akşam,
saçlarını taratıyor kargaya
ölümcül ve memnun. Su terazisi
devrildi, yazılarımız silindi.

Köpekler havladı, sustu uzakta.

Kaf

". . . gûya onlara bir ceza vermek ve onlardan intikam almak ister gibi kurmaz, onları durmuş oldukları meyus bir saniyede bırakırmış ve zamanlar göze görünmez bir süratle yine geçer, fakat nefesleri bu durmuş saatleri işletemezmiş."

bir / Tortular

"Yet each man kills the thing he loves
By each let this be heard,
Some do it with a bitter look,
Some with a flattering word,
The coward does it with a kiss,
The brave man with a sword!

Some kill their love when they are young,
And some when they are old;
Some strangle with the hands of Lust,
Some with the hands of Gold:
The kindest use a knife, because
The dead so soon grow cold.

Some love too little, some too long,
Some sell, and others buy;
Some do the deed with many tears,
And some without a sigh:
For each man kills the thing he loves,
Yet each man does not die."

AYAZMA CAMİİ

Ağaç, uçurumlarla dolu bir haritadır, gölgesi
suya düştü mü. Boğaz . . .
. . . Boğaz ise gittikçe yabancı,
harap bir köşkten bakıldığında
pişmanlık içinde. Ahşap Üsküdar
geceyi çiziyor çürümüş kemiklerle.

Alacalı bir yaprağı alıyorum ağaçtan
elime, okşuyorum uçurumunu dikkatle.
Bir tül indiriyorum gözlerime, İstanbul,
koca şehir . . . göğü örüyor, içine düşüyor benimle.

FÎ İLE TAF

İnce Tarih ve Labirent! Hadiseler
çoğaldıkça büyütülen vesveseli yalnızlık
hadiseler boyunca. Şehr'e
sürünüyor imparatoriçe, sonradan sokaklarında
ince bir yağmur gibi yaşlı şairin gezindiği . . .
Keder ve dedikodu içinde . . . altın temaslar hayal ederek.
O günler bir daha gelmeyecek. İhtiraslar da . . .
Emanetler, Labirent'in isli odalarında saklanıyor,
Tarih'in anlara döndüğü yerde. Kuytu tavernalarda
yutuluyor *ateş, su, hançer* ve *zehir.*

Labiodental, tiz bir çığlık iniyor Tarih'in üstüne.

Arzu eden herkes artık ölebilir!

ALÂİM

Saçlarındaki siyah karanfil
ve ihtiyar yağmurlarla yürüdük,
tehlikeli renkler taşıyan gece
ressamları gibi, iblisce, koyu
ve şehevî entrikalar peşindeydik.
Körlemesine uçurduğumuz telaşlı kuşlar, göğ
eğirdikçe ateşlere savruldu, ıslak
küller fışkırdı kentli gözlerimizden.

Denizi göğe serptik. Kırıl sen artık
porselen güzelliğinde. Hatırlamıyorum.
Tarih'i atıverdim oraya, döndü, durdu.
İşte!

BIÇAKLI BİR GECE ÖNCESİ

Gramofona "Mambo Rock" diskini koyduğumda
geldi nihayet yanıma, tüyleri saydam bir kedi
gibi. Kıskançlıktan tıkanan bir insan
nefesi, anlamlı bir bakış emiyor,
emebiliyor etli dudaklardan dökülen
baştan çıkarıcı imgeleri. İnce parmakları ve ecnebi
çilleriyle ağır ve tehlikeli dalgalar
dağıtıyor lokalde. İçkiler içildikçe,
o Almanca ben İngilizce, beraber söyledik
lime lime olmuş "Lili Marleen"i.

Dudaklarını kaçırıyor ve kalkıyor.
Kahroluyorum.
Sandalyesinde
bıraktığı şehvet
kedere döndü vakit ilerledikçe.

HECE VE ÖLÜM

Ahşap şehrin kâğıda vuran
camları. Kırıldı. Görüntü
havuzdan döküldü. Çılgın dil.
Neyi unuttum? Bir örgü. An
nem örüyor, ben çözüyordum.
Elmayı soyup bir tabağa
koyar gibiydim. Güzel *gibi*.
Kulağımda dönen çılgın dil—
dönüp duran hâtıra kutum,
içindeki kedi gözleri
ve beslediğim cam heceler.

Hâtıra kutumu kırdım ben,
kulağımda dönen çılgın dil . . .
. . . kanı akıtılan bir inci.

Ne çıkar unuttuk hepsini!

"DEEP THROAT" AND ICON

Gülün çapraz sözleri—
kanıyor porselen
çanağa doğru bir yara,
dilin getirdiği ömürsüz çiçekler.
Yine de gül ve tahta!
Sert, beyaz maddede güzel ve kıvamlı
görünen kan, bir tasvir,
ucu yırtık, fışkırıyor göğ,
gözler denizi. İncecik bir fuhuş
sabaha dökülür. Eğiliyorum, dokunuyordum.
Açılır kapanır çiçeklerdi dile sürdüğüm.
Sözü gül ile değiştiriyorum,
yolunuyor tahtaya ateş yaprakları.
Böyle bir kumar ve çapraz gül—

Bir tombalacı harf çekiyor ve
derin sulara iniyor dil.

AŞK, İDAM VE ALTIN

Denizler uyudu. Alevler nakşedilmiş
aynayı topla ellerin kanamadan ey Terzi!
Gül yapraklarıyla kafası kesildi
gölgemin, sevgilimin. Gideyim ben de,
karanlık deltalarda boğayım kendimi.

Gece güldü. Açtı, dilimi yuttu,
gölgem geldi kesik kafasıyla,
zarif bir hayalettir şimdi, iki göz
verdi bana, camdan mıydı, denizden mi?
Altın aşklar köreldiler. Ağlıyorum.

Paranoia mon amour! Sevdiğini
kim öldürür? Neyle öldürürdü?
Nerde öldürürdü? Tehlikeli bir an
kıyısında alevleri dinliyorum şimdi.
Gölgem sırda hapsolmuş, unutmuşum.

Ağlıyorum . . . âh Kendim . . .

ZURNA VE PEMBE

Yarısı yenmiş muşmula, duruyor
porselen tabakta, yanında açılmış fal
çiçekleri. Kıskançlık gölgeleri
uçuşuyor yanımda. Paranoia mon amour!
Aşklar en iyi nasıl boğulur?

Burda bir *elma bıçaklandı*,
aktı yere kanı, saçıldı
çekirdekleri betona.
Burda bıçaklandı bir elma
eski şarkıyla. Paslı, kör bir şarkıyla.
Yarısı yendi, duruyor tabakta muşmula!

Ben saf aynayım. Dilim parça parça
oldu gül yapraklarıyla, perdahlanmış
kıskançlık taneleri taşıyorum ceplerimde.
Bir şaire kestirdim ben artık dilimi.
Kendisi çok eski bir şairdir.
Üstelik iyi bilir alevleri resmetmeyi.

GÜLLER VE KOVBOY

Haşim Çatış için.

Karanlıkta parıldayan neydi?
Bilenmiş bir bıçak, ustaca
girdi geceye—kimbilir girmiş miydi?
O belki vals dinliyordu,
belki de birkaç satırını henüz bırakmıştı
billûra. Saçlarında simsiyah bir gül
. . . ve kafasının içinde tabanca sesi!

Kıskançlığı kışkırtan bir deniz kıyısı,
sokak, bahçe duvarı, beyaz güller
ve *kedigibi.* Birer birer dizildiler
onun saçlarına. Çağrılmayınca
ama çağrılmayınca gelen *kedilergibi!*

MÂLÎHULYÂ

Gelincik sepetleri, incecik çıtırtılarla
ezilen çağanozlar, betonda kurumuş
balık kılçıkları, geçmişin artıkları
kırık saatlerden sızan suyu, kireci
kolluyor.
"Ağlıyor ince takvimlere
gün eğiren gözleri. Gölleniyor hafifce
alevler içindeki eteğinin altında
tuz ve güneş yanığı tüyleri."

Bütün bu buğulu görüntüler arasında
yelkovan kuşları kanlı bir ufuk çekiyor,
yedi elif boyu *âh*
ve hançerede kalakalmış bir *'şk* için!

AĞLAYAN KASVET

Bir kuyudan görünen yaprakların
kımıldanışı. Atılan taşlar ve
kırık saatlerle doldurulmuş
sırlı küp. Neyi gömdük?

Bir insan çırpınıyor ağda.
Yaprakların, böceklerin kıpırdamadığı,
havada kasvetin kristalleştiği,
sıkıntılı bir akşam zamanı.

Kurşunî saatler! Ne çok sevdik sizi . . .
Uçuşurdu kristaller, o
elini savurduğunda havaya,
". . . dağıt kasveti! Dağıt kasveti . . . "

iki / Ermiş Hyakinthos ile Kutsal Lotos

"Kadın oynaktır . . .
Rüzgârdaki tüy gibi değişkendir düşüncesi . . .
Daima sevilir, hilekâr yüzü
ağlarken veya gülerken aldatır sizi . . .
Daima zavallıdır ona inananlar,
sağduyudan yoksundur ona güvenenler . . .
Yine de hissedilemez
hiçbir yerde bu mutluluk . . .
Onun göğsüne yaslanılıp
aşka âşık olunur . . ."

"El . . . elveda . . . "

Polis müdürü—Mister No!
Puxa vida! . . Neler oluyor?
Bu da nesi? Ne yanıyor?
Mister No—Geçmiş . . . geçmiş yanıyor.

Ve perde ebediyen kapandı . . .

(Bu Maceranın Sonu)

EL LUNATICO

Jerome Drake için.

Ayın gizle kıvrılan ırmağı. Kadının sırtına
çekilen kızıl çizgide kaybolmuş
gümüşî karga ağsız, ağaçsız.

Kavrulmuş bir gövde bulunuyor gece devrilirken,
bir bayrak salınan mor denizanaları
arasında ve sabah havaları
eşliğinde. Yansımaları iştahla seyredildi,
tüketildi vahşi köşelerde.

Çınarın eteklerine dökülmüş kömür
parçalarını alıp kadına ve kargaya atıyorum.
Kadının deltasından elmaslar düşüyor.

Karga ışıklar saçarak kırıldı göğe.

TESADÜFLER BEYİ

Ölüm, su ve ışık sızdırmaz, billûr
fanusundan baktı sanki bize . . .

Yıldızlar ve yapraklar üzerine, iyi seçilmiş,
dikkatli sorular sorup bir ağacın
uçurumlarında gizli, çıplak
güçleri idare edebiliyor, erguvanî
ışıltılar saçarak. Bakışları billûr,
parmakları santûrda—
"Bak,
eskimiş sevgilim, yapraklar damlarlar Hisar'da,
onların kurdukları yeryüzü aylarından
yansırsın artık sen bana. Ölüm,
gölgesini salar, bıçaklar o aylara atılır
ve günışığı süzülür saçlarından,
göğsümdeki lotosu yalar."

İçinde balıkların oynaştığı ay
ölümü ve arzuyu çoğaltarak yansıdı
billûrdan Hisar'ın servilerine.
Ay . . .
. . . balıklarını bırakır mı hiç!
Bırakıverdi işte, yüzlerce, binlerce
balık döküldü denize.

Su ve ışık sızdırmaz fanustan
ölüm müydü bakan sanki bize . . .

ŞEVHET RESSAMI

Ay kendini seyrediyordu karanlık sularda,
yağmurun ve yağmaların beklendiği
vedalaşmalar öncesi havalarında.
Dünya güzeli ağdı karanlığa, çözüldü
gözleri, tüyleri, gövdesi.
Cisimler değişti
o zaman, alevler şiddetlendi, rüzgâr
düşleri mühürledi. "Göğ başımda
dönüyor, uçurum bir çığlıktır,"
dememle düşler tutuşup körleşti.

Göğü ben uçurumlarla yazıp
aya vermiştim kendimi,
denizin vahşi köşelerinde örmüştüm.

Çocuklargibi.

KAF

Çocuk, fırçasını göğe doğru ıslattıkça
suluboya dünya dağılıyor, ışıklı cetvelden
iniyor sabah. Sessizlik uçuyor ağır ağır
sabahın çılgın gözyaşı renklerinden ve şekillerinden.
Bu, ilk kez oluyormuş gibi—çocuk şaşkın!

Çocukluğun ve çılgınlığın buluştukları
yerde. Sabah. *İlk kez oluyormuş gibi.*

Bir çocukluk kırıntısına döküldü sabah,
gül yapraklarına erimiş kurşun döküldü sanki.
Ağaçlar kendi aralarında ateş rengini konuştular.
Bir tasvire düşerken göğe atılmış taş . . . kanamaya başladı.
Çocuk, sabaha baktı, bir semender! Deftere
inen bir mecaz kıpırtısı—*dizim*
kanamaya başladı!

Gölge ve sürtünme kalıyor geriye
bütün bu görüntülerden, gözler kısılınca,
kirpiklerin ardı, çimen lekesi
ve sabahın uçurumlu kuytuları.

EZBER

Vedalaşmaların kalıntıları, ağ görüntüleri
ilmeklerine dokundurduğunda hafifce, yakılıyor,
fal suyuna atılıyor kuytularda ve kavislerde
gezinen beyaz örümcek. Akıyor içime mâlîhulyâ!

Ateş çözülmüştü, çocuk kendini *sugibi-*
ezberler ve gülerken. Ay ürkek. Ateş,
şehvetli anlara değişik kavisler mıhlıyor.
Bu da bir ölümün örtük belirtisi.

İhanet tasvirleri parçalıyor ağı,
debeleniyor sularda yosma ruhlu melek,
siyah sırlarıyla çırılçıplak. Zehirlenip
sönük cisimler savuruyorum yörüngelerime.

Çocuk kendini sugibiezberledi.
Işıltılar bulaşmış orama burama . . .
. . . irkiliyorum, gök yollarım tırmanırken *uzaya.*
Ben, çözülmüş ilmeklerimle aya kilitlendim. *Siyah!*

HARCIÂLEM GÜNLER

Ağacın altın sular sürdüğü göğ kırıklarında
kanatlanıp isyan etmiş tasvirler silsilesi,
sarsıntılarla haritalanmış zehirleyen coğrafya. Akıyor fecir,
eklenirken gövdeler sonbahara, altın ırmaklar
ağaçla dağılıyor göğe, tortu kalıyor sulardan,
gözler yarıklarda cam gibi mıhlandıkça.
Hapsedilmiş akşamlar bulanır ağlayan sonbaharlarda,
saydam ve karanlıktır cisimler. Savrulduğum,
gül yapraklarını araladığım loş odalarda erirdi tenin
mum ışığında . . . hatırlıyorum. Kopuk sayfalarda kalırdı
saldığım çıplak güçler, alışırdık gölgelere,
ay zehirlenmesi alâmetlerini hissedip gövdelerimizde.
Lotoslar nakşedilmiş akşam çatlıyor,
sızan sıvıyı kana kana ve üzülerek içiyoruz.

O, heyecanla santûr çaldı bir günün sonunda, karıştık
böylece tasvirlere, birer şekil olduk göğ kırıklarında,
göğe giyinik atladık ateşlere.

GÜMÜŞ AYNA

Ağzına ay vuruyor karanlık sulara eğilip
baktığında, usturlabın sakin ipi
bir aşk gecesinde gidip geliyor—
ateşle işlenen karanlık gergef!

Ay düşten bile belirsiz ve beyaz kesilmişti
uyluklar arasında. Şehvetle örtülü
elkimya, tortular bıraktıkça boynuzlu bir imbik
feryâd eden neydi! Aşkını gümüşe gizlerdi . . .

Ateşten örümceklerimle suyu öptüm.

Tortuları ağzımda güzelleşti!

AJİ DAHÂKA, AMASTRİS, vs.

Ağzıma ilk kim dokunmuştu? Dilimin kımıl kımıl
yılanları kemiriyor beynimi. Bir İsevî ermişi
parçalarken lotosu, hayatın hurdaya çıkmış kalıntılarından
yeni putlar biçimleniyor ayna kırıklarında.

Yazmanın elifli güzelliği—*Ayağına bakıp*
âh eden kuş gibi, âh Nâhîd!
Akan bir yıldızla yaktılar seni . . .
. . . vardığın sırrı söyle bana!
Âh! Yazmanın elifli güzelliği . . .

Sonra, beynimi yiyen heykellerimin
savaştıkça bakırlaşmış yüzlerine üflediğimde
yeni putlar büyüten o kanatıcı alıntılar
binlerce kuşu uçuruyorlar . . . bir çocuğun
aysar muhayyelesinde. Lâl madeninde. Küçük,
gümüş bir yıldızın yüreğiyle dağladılar
ve uçurdular beni de *of!* Üzgün göğümden
akıyorum karanlık sulara . . . oğulların ana kraliçeyi
boğazladıkları, sarp kayalıklarda
şehvetini dindiren karanlık sulara *akıyorum*
kendi üzgün göğümden—mil çekilmiş çapaklı gözlerimden.

Akıyor ve uzanıyorum aşağ'lara, sulara.

Ben, bunu uçurumlara rüzgârla
yazmıştım, unutmuşum.
Lâl madenime ilk kim dokunmuştu!

"GEL GİDELİM VAHŞİ KÖŞELERE!"

Nuruosmaniye'nin göğünü tutuşturan vahşi martılara
uçurup bütün sıfatlarını, buruldukça
ve parçalandıkça içindeki lotos, yani düş,
rüzgârın kıvrımları yakalıyor hayvanlarını
ve çocuk gözlerindeki ihaneti.

"Tilkiyim ben, düşlerde biçimlendim!"
Ahşaptan fışkırsın taş yazıtlar,
çaldığın musiki, cami renkli martılar
yüreğine, göğüne indikçe—kor, örgü ve kurşun . . .

Vahşi köşelerde buruluşun . . . boynunun dal üslubu.

Tilki o, kedi değil, bakışlarını
bağışlıyor ateşe, tüylerini, kuyruğunu,
taşların üzerine örülen adını bağışlıyor.
Tilki o, tilkinin güzelliği, ay dağlarında biçimlenişi.

Düşlerinde kıvrılan bir çocuğun ihaneti—
aydan ince kesilen bir uyluk kemiğinden
damlar ve pıhtılaşır gözyaşları.

ONARILAN ÖLÜM İŞARETLERİ

Dağ. İçimde taşan ay dağı, pörsümüş
gövdelere bir nebze hayat verdikçe
korku düğümü, bir ağacın ardında
kendimi keserdim ben koparıp
göğsümde dallanıp köklenmiş lotosu.

Kan açan kutsal bitki—şey olurdu,
çözülmez bir düğüm, damlalarını saçıp
korkuların biriktirildiği kuytulara,
plastiğe alışmış bıçaklarımıza.

Örümcek, usulca ve beyaz, ağını örsün
ve serpsin yüreklerimizdeki derin sulara,
usulca ve beyaz, örümcek göğe ersin, lotos
koparılırken adamotu gibi haykırdıkça.

İşte . . . kör oldum, yağıyor, gözlere
takıldı kuşlar, elifler çiziyorlardı
ay dağlarının dumanında—eprimiş
göğsümde pıhtılaşıyor ölümün tortuları.

KEMİKLER SANRISI

Eleğimsağma indi kâğıda, ay dürülüşün çıplak
kederi içinde kayboldu. Dille biçilen mürekkep
kargaların sabah ictimaını ışıklandırıyor
ahşabın kemiklere gömüldüğü, ruhların isli
duvarlara sürünüp geçtiği Süleymaniye semtinde.

Çığlıklar. Kar zerreciklerinin kurşunî taşlara
değişi. Kâğıttaki ürperti. Ölümün titrek simetrisi.
Zincirleme bir yıldızdan bir dize—*Dikkat et,*
esrara aşktan bakarım. Elifleniyor Süleymaniye göğü.

Satranç dokundukça dağılıyoruz, kargalar
eleğimsağmanın ardına göçüyorlar. Bayezid'in
gelinciğini katlettirmesiyle kılınan garip cenaze namazı,
dürülmüş gibi dil defteri. Gevşek. Âlemin ötesinden
çığlıklar! *Dikkat et, esrara aşktan bakarım.* Ah nefsim . . .

Dallanıp kökleniyor göğsüme sakladığım esrarlı Kaf.

üç / Kimya

"Kimseye bir zararı dokunmayan, sessiz ve sedasız yatan bu şahıstan korkar, ürker, yanına yaklaşamaz hale geliriz ve en aziz varlığımız olan bu cansız vücudu bir an evvel toprağa vermeye uğraşırız."

AGONİA

Gök yüzünde dağılıyor, kan
yürüdükçe gözlerine, göl
gibi boşandı bakışlar, ağ
karanlığa savrulunca.
Yan,
dön bir böceğin sırtında, tığ
indirirken elifleri, kan
aşkın ağzına damlardı, gül
sıyrılmış gibi kendinden.
Öl—

AMNESİA

Metin Erksan ve Mustafa Irgat için.

"Rüzgâr suyun üzerinde durdu, ve ben yorgunum,"
sanki kan, çocuk gözüyle dağılıyordu göğe,
duvara asılan resim, örselenmiş bakışlar
iç-içe geçtikçe!
"Ve ben yorgunum," derken bir harf
yuvarlandı kan rengine, göle. *Ossessione!*

Akşam, gül yapraklarıyla birlikte iniyordu
şehrin kubbelerine, dem çeken güvercinlere.
Akşam, ömrün sonunda gül gibi dağılan, akşam!
Çocukluğun kuytularına döküldü tortular.
"Ve ben yorgunum," derken bir harf yuvarlandı göle.

Alüminyum yaprakta gezinen som altın iğne
kadının hançeresine saplandığında, akşam
kan rengiyle dağılacaktır çocuk gözlerinde,
yanılsamalar çöle dönen yürekte hapsolur.
"Rüzgâr, gülün üzerinde durdu—ve ben yorgunum."

MEHTÂBİYYE

—gibiydi.
Öpüştük, geçen zaman dil gibidir,
incir ağacı, süren an
su gibiydi ateşle kıvrılman ve seviş
günle, ışığın bükülüşüyle
öpüştük, bir ırmaktı
düşten sızıyor, *dokunulunca güle*
geçmiş saçlarından yürüdü.

Yürürdü, diyebilmek için
suyun ve gülüşün buluştuğu
ince yerde, *yürümüş* . . . küle
vurduğunda titrek, belirsiz
bir ışık demeti, bükülmenle
öpüştük, geçmiş şurdaydı işte . . .

Korkuyorum, geçmiş az önceki yerde,
şurda işte . . . *şurdaydı* . . . ve dağıldı!

Dolunay bir hilâl inceldi,
gürültülü ve ağacın dalı/verdiği
sularda yürüdük o gece, öpüştük,
geçen zaman gibidir, az önce!
—ydi ve—.

C

Bakışları çakılı, yüzü kirece
dönmüş, nefesiyle örümcekler
örüyor, ağzı aralanmış ve
içinde cehennem ateşi.

Dokunuyorum, buz gibi.

Sonra ölümün aynası tutuldu
yüzüne,
ayna değişmedi.

(Günler sonra:)
—Mezardan ses geldi, işittin mi?
—Ceset patlamıştır . . .

(Günler sonra:)
Ölü—Cinsiyetim ve geçmişim yok
artık benim. İskelet oldum ben!

REÇİNE, LİR

Ve ağır denizle örtülü, taşıllaşmış,
ılık kalıntılar yer değiştiriyor burada.

Bir çocuk geceye Kaf'ını çiziyor—
süren gecenin incir sütü!

Geçmiş çırpındıkça parlıyor
geç dışavurulan bir bakışta,
sıfatlarla, edatlarla! Gece sürsün . . .
. . . tam zamanı ağır gelen bir bakışın
ve sen o yana bakma, ihaneti hisset
ve bir rengin değişik dalgaları arasında bükül.

Üstü başı ağaç kokuyor, elleri yapış
yapış . . . İşte bir çocuk ağaçtan iniyor,
pabuçlarıyla ve eve gidiyor.

Çünkü her evde eskiden kalma şeyler *vaa-ridir!*
Belki saçlarını örüyorken kanto söyleyen an'nâne . . .

Lir—Gök lotosları söküldü!
Reçine—Aşkın ve çocukluğun kalıntıları
Kaf'a götürülüyor kadırgalarla . . .
Lir—Öylesine uzun bir gündü ki!
Reçine—Her şey sessizce karışıyor, karanlığa
ve çok ağır kımıldayan geçmişe çıkıyoruz . . .
Lir—An'nâne ve kantolu dualarıyla!
Reçine—Şu anda iğne gözünden geçiyoruz,
kadırgalara koşulan karıncalar çerçeveden dökülmesinler mi!

KYTEROS'DA HİZA

Yanağından öpüyordum tam, dudağı
sürçtü, ağır ağır gıcırdıyordu
bocurgat, Kaf'ımızı çizdik
renk aralarına, tebessümü çocuklaştı
göğsümdeki lotosu ısırdığında . . .

Mekân karıştı ve deniz bulandı.
Dili ağzımda, ufukta yangın,
anılar çatışıyorlardı birbirleriyle,
uzun, çok uzun bir günde
hizaya girdi yanan bakışlar.

Şimdi ufuk kadar ulaşılmaz . . .
. . . ışıklar saçıyor bir *jukebox!*

Derken ayrıntılardan usanıldı,
gerçeğe döndük ter içinde.

BOCURGAT

Kestanelere bakıyorum, konuşuyoruz.
Rüzgârla uğuldayan kaya aklımdan çıkmıyor.
(Ay sakladığımız yerleri göstermiştik.)

Artık orantılar kurmuyor(muş), yaban
otlarının, dikenlerin bürüdüğü
Ceneviz hisarında böyle dedi.

Uçurumun kıyısında sulara dökülüverdi
ay . . . çıplak ve beyaz!

—Dut yer misin?
—Bak, ayla su buluşuyor!

(Santûr çalan ince uzun parmakları saçlarımda . . .)

Kimyasal bir şeyler oluyor—

"Die Lotosblume ängstigt
Sich vor der Sonne Bracht,
Und mit gesenktem Haupte
Erwartet sie träumend die Nacht.

Der mond, der ist ihr Buhle,
Er weckt sie mit seinem Licht,
Und ihm entschleiert sie freundlich
Ihr frommes Blumengesicht.

Sie blüht und glüht und leuchtet
Und starret stumm in die Höh';
Sie duftet und weinet und zittert
Vor Liebe und Liebesweh."

EVRAK-I METRÛKE

Saçlarını indirdikçe suya, iç-içe, is karası şeytan minareleri çözüldü, büyüdü kâğıtta. Ağaran saçlar, sahife boyunca akan kanlı ırmak—saçların ince oklar halinde deştiği damar fışkıracak ve sahifeyi ateşîn renkteki mürekkebiyle boyayacak.

(Gök, çöl ve deniz, hangisi hangisi, karıştırıyorum.)

İşte, o sahifede ilerliyor ateşîn renkteki saatler, sahife kül oluncaya kadar yol alacaklar. (Ey çöl . . .) Kenar süsleri marj çizgisinden fışkıran çığlıklar mıdır, Marj'ın suladığı çiçekler? Boğulan biri Phébus Effendi'nin tab ettiği bir fotografide neyi canlandıracak bir torun olarak? Hadi bakalım. Bir şair şiirini nasıl öldürecek! KÂĞIDIN HİKÂYESİ. Kâğıda akıtıyor mürekkebini. (Fışkırtıyor.) Mürekkep, kâğıdı, kenar süslerini, marj çizgisini boyuyor. (Çocuklar çığlık atıyorlar.) Marj'ın balıkları kenar süsleri. Şairin ağlayarak çektiği kâğıt falında debeleniyor çocukluk yanılsamaları. (Örgü, uçurum ve derkenar, hangisi hangisi, karıştırıyorum.) Ağaç ve duvar yosunları, kuytu köşeler ve öğlen saatlerinin gözleri yakan ışık tozları. Düşlerin hepsi deşildi, patlatıldı.

(Bir ırmak nasıl boyanıyor . . .)

Ah! Kâğıt aşkı . . . Ay'ın idare ettiği medd ü cezir, kâğıt falında çıkacak bir fiil. Zarfları yırtacak bir fiil. (Yanılsamalar . . . sıyrılmalar.) KALEM. İnce bir ağıt tutturan kamış kalem. (Ağıtlar ve çocuk şarkıları, hangisi hangisi, karıştırıyorum.) İç gıcıklayıcı sesler çıkarıyor kâğıtta. Ay, olanı biteni izliyor. Düşler ateşe ve suya atılıyor, yanılsamalar zarflarla süsleniyor.

Kâğıtla kalemin fuhşu, önce bu yasaklanacak, yasak çiğneyen kâğıtların derisi derhal soyulacak, kalemlerin ucu kırılacak. (Aynaya kim baktı!) (Çanlar aynaya vurdular . . .) (Kubbeler ve kubbeler, hangisi hangisi karıştırıyorum.)

İşte, bir şairin gök yollarından inerken ve çıkarken sustukları.

Kalem, sahifede ilerliyor uzayan ağır alevlerle. * Medd ü cezir. Ay ve Kâğıt. (Takvimler tutuşuyor.) (Bu takvimler neyi gösteriyorlardı eskiden!) * Kadın saçlarını suya çözüyor. Yaprakları sıyrılmış. (Terkedilemeyen şey!) * Mürekkep şişesi devriliyor kâğıda. Eyvah! * Zamana saplanmış bir şiir leşi. * Marj ırmağı sessiz alevlerle göğe tırmanıyor. Kanlı ırmak. Ay ırmağı. Gözlerini kapa. (Ey çöl . . .) * Yok! Hayır! İstemiyorum! * Yanılsamalar zevklerden sıyrılsın! Düşlerinin zarını patlat! * Gözler, günışığıyla patlatılıyor. Çocukluk, uçurumun kıyısında, uslu uslu oynuyor. Öğlen oluyor. Çocukluk, fiilini eline almış bir oyuncak gibi. * Geçmiş uçuruma atılıyor. (Ey gök . . .) * Saçlar, sahifenin marj damarını deşiyor. * Kadın takvim oluyor böylece, yapraklarını aralıyor. * Bir seferde kaç zarf birden yırtılıyor! * Kuytularda beslenen çocukluk. * Öğlen bitmiyor.

(Delik deşik olmuş marj damarım, elimdeki kalemle debeleniyorum sahifede. Çocukluk da bana eşlik ediyor. Kuklacının ipleriyle bağlıyım hayata.)

KÂĞIDIN DERİSİ SOYULSUN!
KALEMİN UCU KIRILSIN!
EFFENDİS! ARTIK SUSUN . . .

(İşte, bir şairin gök yollarından inerken ve çıkarken sustuğu âteşîn renkli söz . . .)

Şehir'de Sansar Var!

(1987-1993, Mayıs 1997)

TATULA

Su bacalarına tırmanırdın, göğün kavislerine.
Sökülmüş görüntüler peşindeyken suya bakan
bir düş ölümlüsüydü: Göze bitişik yüz,
eczası kalmış resim, armalı
çarşaflarla, manastır hortlağına inen
koridorlarla örülü kasvetli öğrenci kodesi.
Ecza, ecza, içimize kazılı *askeriyye.*

Orama burama sürttürürken bir kız usanmadan,
gece boyunca, olmadık yerde yarınki sınavın hesabı—
Sosyal Antropoloji, Yanomami topluluğu.
İyice koyulurdu, ağırlaşırdı, ıslanırdı gece.

Hamlin Hall #309. Capucin rahibeleri
gelmiş meğer, sebze yetiştirme ve din üzerine
konuşuyoruz, içlerinden biri omzuma dokunuyor
gözlerinde arzuyu resmederek. Olmaz.

Alçak sesle, "Her kar yağışında yalnızlık
yeniden keşfedilir," diyormuşum. Düşten sızıyor
ecza. Başımı çeviriyorum, salınır, yere düşerse
içlerinden biri diye, rahibeler yok. *Ohh*—

Üstümdeki sürtük, göğün kavislerine tırmanıyor,
sökülmüş görüntülerim peşinden kovalarken.
E lucevan le stelle. Orasına burasına ecza bulaşmış.
Vahşi hayvanlar gibi tutuşturup birbirimize sunduk
gözlerimizi, gözlerimizde biriken dünya şekillerini.

Karanlığın vurgunu. Gece devrildikçe çırpınıyor
kısa süren düşler, takırdıyor düş ölümlüleri.
Gözleri aktı yüreğimdeki ikonanın, suya bakmayı severdi,
kendini yoklardı altın yaldızlı parmaklarıyla—
"Baba! Çeçenler *ortodoks* muydular sahiden?"
Münasebetsiz soru, Nakşbendî dedenin hortlağı
tarafından anında reddediliyor düş aracılığıyla.

Off! Kulağımda dili dönüyor. Aklıma meyhanede
santûr çalan delikanlı düştü—*ohh!* Rengi kaçmış
ikona ölümü sunuyor, ayva tüylü göğsünde kurutmuş.
Gidip gelirken düş ölüsü aynadan oraya, kavislere,
olmadık yerde annem! Ter içinde silkinerek uyanıyorum.

Birbirlerine değemezlermiş koparılmış gül yaprakları,
içlerinden biri yere düşerse—

Beyaz elleriyle santûr çalıyor, uzun zamandır
göz hapsindeydik birbirimizin ve değdik suyun içinde.
Yeryüzünde, güzel, uçucu renkler savuran su.

Çiğnerdim yaprakları, kırağı ve gözyaşı
karışırdı, eczası ağzımda. Göze bitişik kör oyunu,
boynunda *cüzz!* kesesi bir çocuk an'nâne . . . *ah!*
Çocukken birbirimize nasıl değerdik! Isırıp
bacaklarımızı, çimen kokulu kuytu köşelere giderdik!

İşte uçuşan sabah düşü, su, gece devrilmiş iyice—
şiirin büyüyen leşi, Yanomami topluluğu, sebzeler,
üstümdeki sürtük ve ikonaları kıran ayı suratlı
müdahaleciler. Sığmıyor düşüme. *Anne! Beni niçin bıraktın?*

Dağılıyordu göğe çocuklar Türk bayraklarıyla
e lucevan le stelle. Biz dünya şekillerini
daha çok severdik çocukken değdikçe.
Her gece yeşil bir evliya uğrar ölümün
usul usul kurutulduğu odaya ve giderdi.
Giderken gümüş gölgeler döktüğünü duyardım
sarnıca—*tıngır mıngır!* Bunun için hiç bitmedi
sarnıcın gümüş gölgeleri öğle saatlerinde.

Gümüş yüzlü bir adamdı saka, levhadaki duanın
karıncalarını getirirdi her sabah.
Bu levhadaki
karıncaları yalnız ben gördüm. Bir çocuk çığlığı,
bir ölüm devrildi işte odaya—*tıngır mıngır!*
Silkinerek uyanıyorum öğle uykusundan.

Biz dünya şekillerini daha çok severdik çocukken
değdikçe suyun içinde *e lucevan le stelle!*

ARPAĞ

Sarmısağı ezdik. Sabırla kurutulmuş
otlar epridi avcumda, resimle
ve sabahın arı çiyiyle harcettim.

Şehvetin yedi elif boyu *âh*'ı indi
gözlerinden göğe—tanıdık göğe. Kavislerinde
kayan saatler, ağır bir güle döndüler
ve çizikler içinde gök, yüzü—Klee'den
kopmuş şehvet haritası, *âh*'lar üstüste
bindikçe, ince ince, günü gününe.

Ağaç kovuğuna bırakılmış çeneksiz gölge.
Yaprakları ışıklandı, gördüm.

Diş diş açıldı, ağır geceyle ezildik,
dağılmış otlar harcoldu ve yüreğindeki kırağı
eridi gözlerinde. Mükemmel hayvanlarımızı saldık
birbirimizin üstüne, orantılar kurduk,
göğün klasik şekillerini tartışırken düşü geldi.

Gövde kadar dünyevî düş geldi demek ki.

TAMİRCİ MUSLUKCU

1984 yazı...

Sokak lambası öttükçe, körlerin diyarına
ayıp haberler taşırdı martı Aleksandr—
uçururduk biz onu her gece, her uçurduğumuzda
kadife tüylü, eşek gözlü kızlar tempo tıtardı.

Tempo tutardı karanlıkta kızlar tutuş'an bakışlara hep.

Karşı dama tünerdi Aleksandr, ağır giden
ekip otosu hızlanır, uzardı karanlığa—uza!
Hayatları küçücük kâğıtlara kırpılmış sarhoş haydutlar
zincirleme arızalarla kan öper, saç koparırdı.

Ellerimiz hep kanardı yasak kitapları araladıkça.

Körlerin diyarı ve manastır hortlağının tanıdık
kuytularına, geçmişle gelecek arasında
sıkı ve ayıp haberler taşırdı martı Aleksandr.
Sokak lambası *tırr . . . tırrt!* ederdi sarhoşlara.

Kızlar çığlık indirirdi hep zincirleme arzulara.

Bir martı nedir, mükemmel bir sindirim borusundan başka!
Karşı dama tünerdi Aleksandr, köpek gibi havlayarak
ayıp haberler taşırdı Cihangir'den körlerin diyarına,
kadife tüylü, eşek gözlü kızlar tempo tutardı.

ATTAR

Kuru tatula kırıntıları yoruldukça düştü
odada. Karşımda oturmuş,
bir elinde şiir kitabı, sahhaftan,
diğerinde konyak kadehi, buğusunu salıyor.
Onu seyrettiğimi farkedince başını kaldırıp
neler düşündüğümü soruyor gözleriyle.
Ben tam, "Hiç bi şi!" diyecekken, yırtılıyor
gözlerimde oda:
"Ne düşünüyo'sun?"

O zaman yormaya başlıyorum:
"Gölgeler üstümüze geldiğ'nde . . . Köhne'deyken,
Köhne'deyken—boş ver! Bilirsin, sayıklarım . . . "

İşte, başı göğsümde uyuyor. Bazen de diyapazonu
kasılıyor, dişlerini gıcırdatıyor.
Kedi düşleri görüp tavşan gibi ürküyor uyanınca.
İşte, başı göğsümde çırpınıyor. Tüylerinden
öpüyor, uzun sürecek sayıklamalar, çınlamalar,
çocukluk depremleri için ben de uykuya dalıyorum.

Kuru tatula. Denizi kendine yoran
manastır kalıntısı. Tanker parkanın cebi.
Devrimci tırnağı dibindeki tütün kırıntıları.
Sararmış yapraklı kitaplar. *Köhne*. Bir bağ kuru tatula!

Ondan sonra tavşanlar gibiyiz.

Ondan sonra tavşanlar gibiyiz.

"ĞOP—TEĞLİKE!"

Ölüm, ceninsiz olmayı bilsin bu apartumanda.
Âlemi yok, üstüme gelmesin: Apartumanlar
martıların haykırışlarını büyütür bu sokakta,
rüzgârı büyütür, yağışı, karı büyütür.
Martı sesleri çocuk çığlığına da döner,
sırtlan boğulmasına da bu sokakta. Aşk büyür aya.

Attila'nın mezarı ve hazineleri gizliydi
bu sokakta, o bir Macar beyi ve üstünden su akardı.

Düşüme mi akardı,
döşümden mi, karıştırıyorum, ölüm yine de
ceninsiz olmayı bilsin, depremlerin âlemi yok!

Boş ver, çok isim var aklımda, ne-ççok-keliiime!
Cenin değilim ama, ölüm yine de ceninsiz olmayı bilsin ...
Ayışığında kasıklarım çatlardı benim bu sokakta.
Sokak mı akardı, ben mi akardım, karıştırıyorum.
Yapraklarım koparılır, martılara uçardım.

Ay büyür, değerdi üstümden sokağa.
Martılarla leş avına çıkardık.

BUGÜN 23 NİSAN

Odadaki nesnelere baktık, şarkı söyledik.
İnledi can, gevşek etlerimiz kasıldı.
Timsah gözler, av beklercesine tembel ve dikkatli—
hüzün ve şiddet bulaştı dağılan kemiklere.

"Cumhuriyet icabı," dedim ve sustum.
Biraz kül karıştır. Az ötede duruyor hırsız.
Arkasından büyüyen ses, bir şeyler yoruyordu,
hırsız, av ve timsah üzerine. *Gak!*

Hırsız, çok sakin, işini görüyor. Et, zamk
buluşup görünmüş ötede, ötelerde.
Ses büyüdü, büyüdü, muska oldu. Zamk,
dağa ve ele veriyordu kendini. *Gak! Gak!*

23 Nisan'da bacaklarım üşürdü anneciğ'm,
hep bir karganın nasıl göğe inceldiğ'ni
düşünürdüm, gagası yosunlara çalmış
ve uçuyor hırsızın üzerinde. Erketede.

Hırsızın peşine takılıp gitti karga.
Hâlâ merak ederim, hırsızın bulutlarda
ne aradığını. Hırsız, omzunda heybesi,
ağdı mülkiyete. *Gak! Gak! Gak!*

Kargalanıyor 23 Nisan'ların göğü.
Ruhum deltalanıyor, ruhum ağardı.

İSKANDİL

Gün suyla bir olup aktığında bakıra,
kazılı şekillere, akşama,
üstüste anlar koyar göğe, damlar
aktarıp da usta yazısını
çizer insanların incecikten.

Gölge düştü, canı acıdı, dağın üzerindeki göle
döküldük. Kendini ele veriyor dağ.
Dağa sürgün. Göz ucuyla kırılırken göğ,
bitkin düşmüş sert harflerle
kan, dil içinde seviştik—küle döndük!

Acı ve eski tad için değdirdik
bu sulara dilimizi, gün dağıldı
yanardöner gözlerinde, oksitlendi
bakır, nar diş diş açıldı, kır ağı,
tık! etti pericik, uçuştu

bulutlarla dillendi göğün kilidi.

Gül soldu içimde. Gün sımsıkı.

FERMANTASYON

Cumartesi, öğle. İncir koktu.
Çocuklar top oynuyor. Yosunlu duvarın
ardında ölü bir kedi. Kavrulmuş otların
or'da takırdayan iki kaplumbağa.

Her çimen lekesinde şiddetin izi var,
açılıp gösterilen göbek delikleri.
Gözler gözlerde kaldı, bakışlar
reçinede . . . küçücük, tarihöncesi
bir böcek gibi. *Böcekgibi . . . ah!* An dondu.

Öğle indi cumartesi gününe.
İncir koktu ve biri düştü.
Kedi leşinde yeşil sinekler. Yanar ve döner!

GÖÇ TAŞI

Mesafeleri koruyup yüzlerimizi uzatıyoruz
dünyaya ve uzaklaşan kuşlara isabet ediyoruz.

Yapraklar toplandı, yakıldı işte,
güz çıkıyor belli ki. Göl ağırlaşmış
çürüyen yapraklarla, ağaçlar
yükseliyor kuşların peşinden.

Göğ, ıslak bir kargaşa içinde.

Karga, beyaza kıstırılırken, cemaat
alkolle ve çılgınlıkla yakınlaşmayı deniyor.

Kırpılmış kâğıtlarda kalıyor ihtiyar
yağmurların tanımları, güz haberleri.

Kuşlarla ağaçlar buluştu göğün ötelerinde.
Gün sıkı. Çanlar vuruyor gölden yüzlerimize.

GÜN HASADI

Ilık bir günün anısı yırtılıyor,
bir balık indiriyorum gözlerine,
sabah biçti bakışlarını,
sürdü beni sana. Yelkovan kuşlarıyla.

O anda tebeşire dokunmuş gibi oldum.

Yazılı, çizili yırtık kâğıtlar
yapıştırıyordum defterlerime,
birkaç şey, mürekkep damlıyor
tebeşire, iç gıcıklayarak dağılıyor,
emiliyor. Bir anda. İlkokul koktu.

Bakışlarını or'da bırakıyorum.
Sabah biçiyor göğden artakalanları
keskin kuşlarıyla. Uzun göç başlıyor.

Tebeşirleri bırakıp gidiyoruz.

CEZA

Yağmanın başladığı bir yer
mutlaka vardır, bulutun
uçuruma bir an değdiği
ve zıkkıma indiği.
"Kımıldıyamazsın!"
diyor bir ses. Oysa uzun göç
başladı. (O ne diyor öyle, o ses?)

Günlerdir uçurumun dibindeki sırda
seyretmiştik. Şeytmiştik. Sonra
olmadık yerlerimizden savrulduk göğe,
istiridye üstümüze kapandı, yani denizde,
şeyleşmeye doğru uzandık,
yatay bir oyun havasına, gidip gelmeye.

Ses kesildi o anda.
Şey kımıldadı. Benden ona doğru
telaşlı göç başladı.

"Telaş içinde göçülmez,
göçmenler hız almaz!" diyor
o ses. (O ne diyor öyle, o
ses?)

MELEK SİMA

Peşimde, meraklı ve yaramaz,
geriye dönüp baktığımda, dikiyor
gözlerini gözlerime, anlatır gibi,
yaşadığı ormanı, içini, çocukluğunu—
oysa hâlâ çocuk gibi! Dalıyor zamana.

Zaman, bir kız çocuğunun
yaramaz belleğinde bükülüyor.

Çocukluklar, işte, bütün memelilerin
çocuklukları gibi. O, gözleriyle
ayrılıyor insanların yanına. Ama,
sadece gözleriyle. Geriye kalanlarıyla
hâlâ puma!

Melek puma ruhundan sıyrılıyor,
kendinden soyunuk, saçlanıyor,
bir kuş mekanizmasının kollarında.

Yüreğimde bir puma koşuyor,
atlıyor canına. Ormana ateş bırakıyorum.
Ben şimdi yüreğimi ve ormanı ateşe veriyorum.

Bu bellek, artık beyaz.
Günah kadar beyaz. Ruh duman içinde.

KUŞ MEKANİZMASI

Amaranth ölünce konar,
göçer iç-organlar arasında
uzun bir ötüş halinde.

İç çekilir, yüreğe geldiğinde
durur ötüş, gözler kanatlanır
kemikrengi taşa çekilen tuğraya.

Kargaruhu emdirilmiş göç taşı
hareketlerini dindiriyor iki ötüş
zamanı boyunca, son çırpınma!

Aç, kazı toprağı! Etler büzülmüş,
ağaç selülozunu bırakmak üzere
acı ötüşe, ikonalaşmaya—

CİNCEVİZ

Okurdum rüzgârın yapraklarını,
tutuşmaya bir hilâl var, oransız,
çirkin bir ay şişiyor günışığıyla
soluk alıp verdikçe sarnıçta
çile süren ihtiyar su, a su, ya su,
an'nânenin bozuk paralarından
ve perde inmiş gözlerinden arınmış.

Kimbilir kaç mecidiye
an'nânemin çocukluğu,
ya ben kaç yaşımdayım,
hani o ben ner'de şimdi?

Büyüyü verdim dillerinde bükülüp
elimdeki gül ve mürekkep lekeleriyle.

Cemaatın uçları her yana savrulmuş.
On dört yaşında bir çocuk süzülmüş.

Çirkin ay hangi dördünde,
gün ne kadar ihtiyar,
kimbilir kaç mecidiye
an'nânemin çocukluğu!

SELİMİYE CAMİİ

Lâle döndü. Çiçek tozları seccadede.
İçimde bir sütun yıkıldığında,
gök yüzlü sütunlar, gök yapraklı,
kanım ellerde kalır ve sürüklenir
geçmişin atları ardından.

Atlar akında,
Avrupa yakında.

Şimdi indi
selüloz, ateş koktu.
Oduncu gitti memleketine.

Düştüm ağaçtan, üstüm-başım koktu.

Bu kâğıdın üstü mürekkep mi koktu!

Kâğıttaki harflerden kim korktu?
Harfler neyse,
Edirne'deki lâleden kim korktu?

AJİTASYON

Ortalıkta bir metafor mu dolaşıyor acaba?
Hayalet Paşa kaybolmuş
sözlerin hiyerarşisinde,
uygun adım hislerle.

Eskiden her şey kolaydı.
Oysa şimdi yağmur yağınca
berraklaşıyor sloganlar.
Bir insanı kazı, altından
ne çıkar? Yumruğun her türlü sıkılışı,
el sıkışma ve sıkılan birisi.

Oysa yumruk açılınca el olur.
Sen hangi çizgidensen,
o çizgi elinde yazılıdır.

Alın, buz gibidir, ölüler soğur.
Buza yazı yazılmaz.
Or'dan kan sızar ve kurur.
Karda yürürsen
iz bırakırsın.
Kar erir. Toprağa karışır.

Kartopunun içinde
taş vardır.

O taş alnı deler
ve böylece insan göçer.

O taşın adı,
göç taşı.

EVLİLİK VE JARTİYER

Her evli kadının kocasının kafasında
bir jartiyer hayali vaa-ridir.
(Eskiden jartiyer vaar-idi.)
Bir nev'i trajedi provası.
O jartiyerin bir kopçası, olmadık zeminde
kocayı meşgul eder. Naylondan
selüliti, yani etözü taşar kadının,
kocayı aysar eder.

Günler geçer. Bir bulut geçtik çünkü.
Uzun bir yıldız. Dünya hâlâ döner.

Zamanla, kuyruksokumuna ihtiyarlığın üçgeni iner,
ince ince, iner ve kararır. Kadın kaşarlanır.

Peynir gibi.

Kocanın zihni bulanır.
Sevgisinde çünkü ruh payı vaa-ridir.

Türklerin bir kısmı ve bazı vakıflar,
bir gün mutlaka
yumurtalıklarından iltaaplanır.

Zamanla butların arası sürtünmekten kararır.
Çocukların alnından bulutlar geçer.
Jetler geçer, çocuk öğle uykusundan
çırpınarak uyanır. Martılar geçer,
gene uyanır.

Martılar, Cihangir'in köpekleridir.
Jetler, Türk Hava Kuvvetleri'dir.

Jartiyerin kopçası çözülür, evlilik biter.
Çocuk,
hâlâ bulutların arasında çırpınır.

YILDIRIM

Eski bir şiirim önümde, ben
tam ağlıy'cakken yağmur başladı,
okuyordum, gök gürledi, ben de
şiir babası oldum, çaktı şimşek.

Aklıma dün geceki melek geldi.
Seviştik. Cinsiyeti belliydi. Çaktı
şimşek. Korkunç sıfatlarla büyütüldüm
ben, inanmayan anneme sorsun. Her ince
yağan kar tanesi, çaktı şimşek,
çocuğun kalbine düşer.
Çocuk,
annesine koşar.

Üşüdüm çünkü ve çaktı şimşek.

Kalbim üşürken, eski bir şiirimi
okuyordum ben tam, emir geldi:
"Çocukların boyunları santimetreye
vurulsun. Ve bunun için göğe
baksınlar, gözleri hep oralarda, şekerlerde
ve kuytuda kalsın."

Çaktı şimşek. Tokat gibi.

Kalbim ıssız artık,
ve seks kötü bir ihtilal,
kötü bir krallık.

Eski bir şiirimi okuyordum ben tam,
o ses bir şeyler diyor.
Çaktı tokat. Ben şiir babası oldum.
O melek hâlâ omzumda.

Tam o anda işte,
aslında önemsiz bir şey,
gök gürlerken çaktı şimşek . . .

ELÂLEMİN HÂLİ

Kendi kendinin falına bakıyordu,
kahve fincanının içine düşmüş
gözleri. Esti, Şeytan geçti, ürperdi.

İnsanî bir *unicorn*, bir sürüngenin
üstünde, sürüngen iştahlı, yahut
iştiha içinde, yani yemek peşinde.
Karakedi, yemek peşinde. Yemek çamurda.
Öküz, kedinin peşinde. Ayrıca başka
canavarlar da var. Herkes,
birbirinin kafasını ısırmaya çalışıyor.

Bu arada sincapla tavşan,
iyi huylu bir bulutun altında konuşuyorlar.
Tam aşağılarında bir bebek,
sfenksle sevişiyor. Gökte, hantal karınca,
onları seyrediyor.
Hantal karıncayı pire yaratık
halletmeye çalışıyor. Geyik de utanmadan
yılanın peşinde.

İçim kabarmış.

Fal bitti. (Yoksa düş mü?)

Artık telveler telve değil.

JESTLERİN ÖLÜMÜ

Kurumuş güller duruyor masada.
Kimin aldığını hatırlıyorum da,
ne için aldığını bilemiyorum.

Bir zamanlar —bir zamanlar dediysem,
çok eski de değil: Birkaç ay önce—
gül alırdık. Biz. Hepimiz.
Her şey için, yerli yersiz
gül alırdık bir zamanlar.
Biz. Hepimiz.

Gülleri de eskittik.

Zaten artık almıyoruz. Gül zamanları
geçti. Rüzgâr esti. Sert esti. Jestler bitti.
Kendimizi kaybettik.
Gül verecek kimse de kalmadı.

Bazen şunu diyoruz kendi kendimize:
İşte bu bizim hayatımız.
Bak işte, biz buyuz,
bunları yaptık.
Şimdi nerdeyiz?

Ben de şunu diyorum kendime:
Jestlerimi harcadım, artık jest kalmadı.
Jestlerle hayat sürmüyor.
Net olmak lâzım.

Zaten,
kafatasımı görebiliyorum yüzümde,
aynaya baktığımda.

Hiçbir şey eskisi gibi olamaz ki artık!
Artık biz, Üsküdar'a da geçmez olduk.

Oysa ki, insanların birbirine ihtiyacı var.
Yoksa niye toplu halde yaşasınlar.

DİKKAT!

Bu sayfanın ruhu var, incitme
okurken ve okurken, gözlerin
selülozda, mürekkepli ağır
dokuda. Bakma, kör olursun.
Yırtma, yanarsın. Devir
gözlerini harflerin üstüne,
bu sayfada mücellitin kanı
var, ruh var. Dudaklarını
ağır ağır kıpırdat, içinden
oku, içinden çöz harfleri,
gözlerin kâğıdı delmesin.
(Düşen kirpiklerini de koynuna at!)

Gözlerin içimi delmesin.
Kanatlanıyor ve sayfa hafifliyor
ruh sana bulaşınca.
Şimdi kâğıt sensin, ruh benim,
sen bensin, ben senim.

Sayfayı kapat ve göğün
şimdiki haline bak.

Kim o, kim?

ŞEYTAN ALDATMASI

Taştan çıktı, bir ışıktı, geldi
bana çırılçıplak, sokuldu. Bembeyaz.
Gözleri çok parlıyor, soruyorum:
"Gözlerin çok parlıyor . . . "
"Benim canım çok," diyor, "birden çok
canım var benim."

İkimiz de canımıza atladığımızda,
ben ölüyüm, o yaşıyor
geriye kalan canlarıyla.

YEİS

Danimarka. Krallık Sarayı. Kale.
Dolaşıyorum taş merdivenlerde
geceleri, gündüzleri, ruhum oranın
rüzgârlarıyla sarmaş dolaş. Annem
yaşıyor, babam da. Ailedeki herkes
yaşıyor sisli bir dünyada.
Ben dolaşıyorum aralarında
hayalet gibi rüzgârlarımla.

Kısacası taammüden cinayet yok.

Bu yüzden kimse duyamıyor sesimi,
kimseye duyuramıyorum sesimi.
Ya çevremdeki herkes hayalet,
ya da sadece ben hayaletim.
Çünkü taammüden cinayet yok,
ama yine de dolaşıyormuşum
beynim zonklayarak, uluyarak,
taş merdivenlerinde kalenin.

Tuhaf. Çok tuhaf.

DİYAPAZON

Câm üfledim seni üflerken,
sevdim seni. Ölüme yatan
kargan olmak isterdim, o kadar
çok uzun yaşamış gibiyim seni.

Senden bile çok gördüm seni,
hiç sormadın, girdin zehirlerini
kusan bir erkeğin koynuna, araladım seni.

Zeccâcoldum peşinde, verem yokladı,
seni üfledim, üflerken câmı,
ve kaldın or'da, câmın içinde,
gülrengin kurudu o şekilde.

Çok sevdim oranı, oranı da,
hiç sormadın, girdin zehirlerini
sızdıran bir erkeğin sabahına, bildim seni.

Her şey belki de sadece göründü,
yapraklarını dağıttın orama burama,
sırtındaki ayva tüylerini yaladım,
ve sevdim seni, sevdim seni, sevdim seni . . .

Ölmeye uzanan, gagası yosunlu bir karga gibi.

DUA

Onun sesi pürüzle, çoğaltır bakışımı,
saçları akla kara, kaybolurum
bacaklarında, sırtındaki çizgide.

Geceleşir, kıvrılır cenine,
inerim ırmağına göğağacı şeklinde,
suyu kaybolur, cimden süzülür.

Koltukaltlarında gizlenir
örümceği, saçlarına karışır
ellerim, ağacından düşer gölgeye.

Lamelif oldum, sallanırım, uyu der,
kayboluruz geceleşmeye, akar
dudaklarından pürüzle gözlerim.
Çizgileşir, sesi beni öldürür,
yapraklarını soyunur, iner
cim, benden süzülür, kaybolurum.

MÜHÜRBAZ

"Sarhoşun yalın hali susuz rakı,"
diyor buğulanırken gözlerinde rakıyı içişi.
Gözleri gün işçisi, çağırıyor, şey var
şeylerinde ve ipek delikanlı.

Dönüyor dudaklarında beyaz Davidoff,
kaç renk var gözlerinde, kaç göğün,
kaç ırmağın deltalanışı. Hesse okur,
kırı sever ve ipek delikanlı.

Elleri kanardı suya, darbelerle
açılırdı yaprakları, geceleri
yasak kitaplar gibi sararırdı,
göğü sever ve ipek delikanlı.

Yasak kitapların bir çok adı vardı,
karıştırırdı. Mavi damarlı bir kıza
yara öptürür, yapraklarını aralardı.
Güle iner ve ipek delikanlı.

Şey var şeylerinde ve ipek delikanlı,
aldırmaz, bakışır ve değerdi saçlarıma,
kaç denizin dalgalanışıyla
göğe iner ve ipek delikanlı.

HARF VE SU

Bacakların bir ırmağa uzuyor,
akıyor bana, gözlerinde delta,
akıyor bana, benim gözlerimden
uçtu yarasa hilâlin önünden.

Hilâl bir daireyi tamamlıyor,
biz tamamlıyoruz, elin elimde,
hızla döndü dünya. Farketmiyoruz.
Bacağın aktı, sızlıyor, yarasa
bize bakarken. Kanamaz ki yara!

Bacakların uzanıyor önümde,
ırmak benim artık, dönüyor kanlı
hilâl, ben ırmağım, dönüyor hilâl,
saplanıyor bana, taşıdığım sulara.

Suda hilâl. Kimse görmüyor bizi.

Irmaktan şu denize aktı hilâl.
Yarada durdu su. Harf susturuldu.
Kana kana içiyorum kendimi,
kanaya kanaya akıyorum ben.

Bacaklarından düşüyorum sana.

Üşüyorum. İçimden üşüyorum.

RUH- KIYMIK

Bileğime kıymık battı, kalbimde
likit gözlü bir kedi.
Bileğim iltaaplandı,
çıkarmadım kıymığı.
Tırmık yedim, çıkarmadım.
Ateşle sterilize edilir iğne
ve iğneyle çıkar kıymık,
acısı çabuk diner.
Bıraktım,
iltaap olgunlaştı. Kalbim
büyüdü, kedi kalbimde büyüdü.
Likit gözleri ağlarını saldı.
Bıraktım,
iltaap patladı.

Kedi kalbimde öldü.

Kalbimi sardım,
kendime daldım.
Ur var şimdi ruhumda,
habisse ruhumu benden alacaklar.

Ben *ontoloji* servisinde yatıyorum.
Biyopsi yapılmasını bekliyorum.

Ur var şimdi ruhumda,
habisse ruhumu benden alacaklar.

Debeleniyorum ağın ortasında.
Likit gözler ağlıyor.
Kedinin ruhu kalbimde debeleniyor.

Bir tırmığın hayali nasıl acıtır canı,
bilir misin?

Ben şimdi yaralarımla
ve habis ruhumla
kendime daldım.

Kedinin ruhu debeleniyor ruhumda.

ADA, YANARDAĞ, DENİZ, vs.

Ah ne yaramazlıklar yaptık biz senle,
ada sokaklarında motosikletle.

Ege adalarında, Ege adalarında—
Kikladlarda, Güney Sporadlarda.

Yanardağının ağzında, senin ağzın benim ağzımda.
Dilimi senin dişlerine geriyorum. Ter içindeyiz.
Ege güneşi çiğ ışığıyla
fal bakılan fincanları delerken evlerde,
Ege tuzu dudaklarımda.

Şehir uzakta, ta or'da. Şehir'deki günler de.

Ama nereye gidersek gidelim,
ben hâlâ Şehir'deyim. Sen,
nereye gidersek gidelim,
gittiğimiz yerdesin. Or'dasın,
olunması gereken yerde.

Olunması gereken yer,
Şehir değil mi?

Bu içimi kıyıyor işte.

Sen, ne kadar kadın olsan da,
sorumsuz oğlan çocuğu tavrınla, itliğinle,
or'lardasın, adalardasın,
ada sokaklarında.
Bense terbiyeli oğlan çocuğuyum,
Şehir'deyim hâlâ. Ama seni sevdiğimden
hazırım baştan çıkarılmaya.
Ah ne yaramazlıklar yaptık biz senle,
ne terbiyesizlikler yaptım ben
senin kadınlığın yüzünden,
Ege adalarında, Ege adalarında—
Kikladlarda, Güney Sporadlarda.

Sen ağzında cıgara, ada sokaklarında,
bir zamanlar şövalyelerin çizmeleriyle çınlattığı
taş kalelerde, Osmanlı avlularında,
ben elimde uzo şişesi, marşlar söylüyorum
jandarmaya karşı her dilde, her çizgide, her ideolojide.

Yanardağdan koşarak iniyorum ben karanlıkta.
Koşuyorum denize.

Oysa yanardağ koştuğum yönde, denizde.
Gerideki eski yanardağ. Ölü yanardağ. Yanmış dağ.

Bir daha yanmayacak olan dağ.

Yüreğinde patlamak istiyorum,
taşmak istiyorum.
Akıtmak istiyorum lavlarımı sana.

Eri böylece. Yüreğinin kabuğu kırılsın, çatlasın.

Eri böylece.

Er bana, ereyim sana.

Var yanardağıma, kanardağıma. Ağzıma, yüreğime.

Seni seviyorum ama Şehir'deyim ben hâlâ.
Yani benim gönlüm Şehir'de.

Sen gittiğimiz yerlerdesin, Ege adalarında—
Kikladlarda, Güney Sporadlarda.
Benim gönlümse bur'lardan, adalardan uzakta,
ta or'da, Şehir'de.

Yine de seviyorum ben seni ağır yaramazlığınla.
Hemşehri olmasak da.

Çok seviyorum ama ben seni ağır yaramazlığınla,
hemşehri olmasak da.

BUTLER YEATS'İN BİR ŞİİRİNİ OKURKEN BEN SANA, KAYBOLDUM KUYTULARINDA

Şarap ağızda güzelleşir,
aşk gözlerde.
Ağzımızda şarap, gider gelir,
aşk gider gelir gözlerinden gözlerime.

Hayat aynada durur, düştüğün
ayna kırılır, buğusuz kalır.

Ben,
nefessiz kalırım.

Kadeh ağzımda, sen aynada,
görüp göreceğimiz tek hakikat bu dünyada.

Bakamam sana, aynayı ısırdım,
sırrını dişledim, dudağım kanıyor.

Sense bakıyorsun bana,
gözlerin gözlerimde,
gözbebeklerin dilimin ucunda.

Ağzımın içinde gözlerin.

"Sağır hatırlamaz," diyorsun bana.

Bilirim, kör hatırlıyor.

Kadehi ağzıma götürüyorum,
sana bakıyorum ve ağlıyorum.

Çünkü körüm, seni hatırlıyorum.

En son gördüğüm sensin, nasıl unuturum...

Bak, ben gözlerini yaladıkça
körleşiyorum, sendeliyorum.

Sendeliyorum ve düşüyorum aynana.

Birleşiyorum kalbindeki mekanizmayla.
Tıkır tıkır gidip geliyoruz birlikte,
inceliyorum, uzuyorum mavi damarlarında.

Ya bu kalp dururs a!
Ya o kalp dururs a!

Kadehi ağzıma götürüyorum.
Sana bakıyorum ve kanıyorum.

Birden açıldı gözlerim.

Sevgilim, şimdi seni görüyorum ve ağlıyorum.

Çünkü seni hatırlamıyorum,
seni hatırlıyorum.

Hatırladığımı hatırlıyorum.

Tortuların kaldı kalbimde,
güzelleşti ben hatırladıkça.

Zamanımız yok ki güzellikleri örtmeye.
Körün gözleri bile açılıyor.
Sana bakıyorum, seni görüyorum şimdi.

Gördükçe güzelleşiyorsun, yetişemiyorum.

Kalbimdeki tortularla
hakikat arasında hapsoldum.
Kadehi kalbime götürüyorum,
gözlerimden süzülüyorsun,
dudaklarıma geliyorsun.

Tuzuna dilimi değdiriyorum.

Kim ağlıyor?

Aşkın ağzımda güzelleşiyor.

Seni sevmem hataydı belki.
Ama hatasız kul olmaz ki!

Butler Yeats'in bir şiirini okuyordum ben sana,
masumdum.

Kayboldum birden kuytularında.

YEİS, BİTTİ.

Bilenler bilsinler ve bilmeyenlere söylesinler: Sansar'ın Şehir'den kaçışıyla, yeis bitti artık. Hem yeis, hem de kitabı. Şehr'i, ustam Kavafis'in söylediği anlamda kullanıyorum, kullandım—İstanbul, Kostantiniyye, adı her ne ise . . . Kavafis'in zamanında yaşayanlar, oraya kısaca Poli diyorlarmış. Yani Şehir. *Nereye gidersek gidelim, ardımızdan gelen* . . . Yani, yeisi de beraberinde taşıyan.

Velhasıl, Şehir yoksa yeis de yok.

Ya da bir başka şehir var, ona da, kısaca Poli denmiyor.

Ne tuhaf, ilk defa bu kadar açık konuştum.

(Şubat 1998)

Gül ve Telve
(1993-1996)

24 Kahve Falı

"Evimizde zambaklar açıyor, güller açıyor, manolyalar, yaseminler açıyor. Sen fallar bakıyorsun, ben onları seyrediyorum. Ben fallar bakıyorum, sen onları seyrediyorsun."

BİR

İnsanlar, nasıl el ele tutuşurlar, bu sefer en önde biri, diğeri onun ayaklarından tutmuş, öteki de diğerinin ayaklarından, göğe doğru bir insan kulesi!

Göğe uzanan insan kulesi.

Uçan balığı yakalamaya çalışıyorlar, ona ermeye, ulaşmaya.

(En önde sen tabii...)

Gökte tütsü yakan insanlar var. Biri balığın elinden tutmuş, hep birlikte uzun bir yürüyüşteler. Dumana karışıyorlar, cisim haline geliyorlar.

Tek cisim. Birleştiren duman. Çoğulu, teke indiren koyu ve uğurlu duman.

Birbirlerini ayaklarından tutan insanlar, giderek göğe salıncak kuruyorlar.

Sonra gökkuşağı, insankuşağına dönüşüyor.

Yani. Sallanıyor ve parlıyorlar gökte, aşağıdakilere karşı.

Yan yana üç yol çıkıyor aralarından. Üçü de aynı yere, uzaya doğru. Boşluğa, temiz boşluğa...

Uğurlu duman, bir insan haline geliyor. Kararlar veren bir ermişe. (Hem ermiş, hem insan. İstediği zaman ermiş, istediği zaman insan!)

Telveden dolunayın çevresinde hep birlikte dönüyorlar.
Telvenin onları değiştiremeyeceğini bile bile ve kaderin de önüne geçilemeyeceğinin farkındalarken.
Hep birlikte göğe, insankuşağı olmaya.
Gök de insanlaşıyor böylece. İpin ucunu fala bakan kişi çektikçe ve çektikçe...

(Aynı insan kulesi, giderek insankuşağına dönüşen insan kulesi, tabakta da var.

Hepsi de, telveden ince giysiler giymişler...)

İKİ

İşte açtım falını. (Biraz kurumuş olduğu için, fal *tutmuş*.)

(*Tutması* için, falları bekletmek mi gerekiyor? Neyse, gelelim fincana, fincanın içine.)

Bir dağ, göğe uçuyor. (Bu dağ, her falda olduğu gibi bir iç sıkıntısı mı? Fallarda da sözlerin değişmesi gerekmez mi? Bilinemeyen sözler, yorumları, dolayısıyla telveyi zenginleştirmez mi?)

Dağ göğe uçuyor, uçmaya devam ediyor, geride ana kütlesini bırakarak. Ama şunu da bil ki, o ana kütle de öyle yerli yerinde pek kalmayacak—uçmaya devam edecek parçalar halinde. Büyük parçalar halinde, küçük parçalar halinde göğe uçacaklar ve orada tekrar bir dağ oluşturacaklar.

Gökte dağ! Yoğunlukları farklı olsa da, gökte sadece bulutlar kütle olarak varlıklarını sürdürürler. Öyleyse, yeniden kendini bulan bu dağın gökte işi ne!

Bunu sen bileceksin. Ama içini boşaltıyor gibisin. Bu da bildiğimiz fal ağzıyla ferahlamak anlamına gelir. (Parça parça ferahlamak! Birden olsa, elektroşok yemiş gibi olursun. Bak işte, bu yüzden böylesine bir ferahlamak iyi. Belki de bu senin kişiliğinle ilgili bir şey.)

Bu dağın göğe göçmesiyle, sen de yeniden doğuyorsun sanki. Yerle gök arasında. Senin yeniden doğumunla eteklerinden hilal süzülüyor ve dağın eteklerini biçiyor.

Siluet halinde bir kediyle ve gebe bir güvercinle (*göğercin* mi yoksa!) uçarak göğe.

Yerle gök arası, diğer yandan da deniz dipleri gibi. Ağır, sessiz, ya da deniz dipleri sesleri içinde hareket eden, göçen dağ, dağ parçaları, kayalar, taşlar, kedi silueti, gebe göğercin, uzun bir elbise giymiş olan sen, küçük balıklar, bıçak gibi hilal... bu denizin içindesiniz.

Diğer yandan da—

Aynı hilal, fincanın tabağında da var, üstelik tam da fincanın içindeki hilalin karşısında. Ama ayna görüntüsü gibi: Sağ yan, sol yanda. Sol yan, sağ yanda. (Yahut şöyle: Batı, doğuda. Kuzey, güneyde. Ve saire.)

Aynaya bakanlara göre, kalpler sağdadır.

Bu neyi değiştirir?

Hilalin karşısında (tabaktaki hilal, yani aynadaki hilal) bir yıldız var. (Bayrak gibi!)

Ay büyürken, o yıldız da büyüyecek.

(Dağ niye göçüyor göğe, anlaşıldı.)

Bitti!

ÜÇ

Maske takıp, karışıyorsun kalabalığa. Hayvanlarla insanların bir arada oldukları bir kalabalık. Kanatlı bir cüce, yahut cüce bir melek, seyrediyor her şeyi.

Ellerinde balıklar ve kuşlar var. Atıyor kalabalığın üzerine. Kuşlar uçuyor, balıklar insanların gözlerine dalıyor ve yüzmeye başlıyor. Solungaçlar, insanların irislerini yırtıyor. Uçan kuşlar, ateş topları kusuyor.

Kuşlar kötü. Balıklar kötü. Kanatlı cüce, yahut cüce melek, o da kötü.

Sakın kendini, maskeyi takma, kalabalığa karışma! (*O*, italik, kalabalığa karışma...)

Kalabalıktaki insanlar, ruhlarını karıştırıp kukla oynatıyorlar gökte.

Aydınlık bir mesafeden, rüzgâr gibi biri geliyor. (Rüzgâr gibi gelmiyor. Yani *zarf* değil. Kendisi rüzgâr gibi. Duruşu, bakışı, her şeyiyle...)

Dağıtıyor kalabalığı, kuşları, balıkları, ateş toplarını, kanatlı cüceyi, yahut cüce meleği...

Senin kalbinde de, iyi yürekli bir horoz ortaya çıkıyor, doğuyor içine...

Masal gibi bir fal işte!

DÖRT

Telven, dışına sızmış, yağmur yağıyor. Böyle sıkıntılı bir gün işte, biraz da, fala bakmadan başka şeyler de söylemek istiyorum. (Her falda olmaz. Şimdi Moda'da yürümek isterdim.)

Upuzun bir elbise giyip dansedeceksin. İspanyol dansı gibi bir dans, elinde şal. Döne döne. Herkes sana bakacak. Herkesin ilgisini çekeceksin. (Fal böyle diyor.)

Sonra bir yol açılıyor önüne, güzel bir yol.

Balonlar şişireceksin, uçuracaksın.

Bir karga, daha doğrusu karga suretindeki deniz atı, göğsünü gagalıyor. (Kötü bir şey değil bu.) Sen, iyice gagalaması için açıyorsun göğsünü. Sonra dışarıda, yanıbaşında duran diğer sen, sana bakıyor uzun uzun. Seni inceliyor.

Birinin peşinden gidiyorsun. Zıplaya zıplaya. Balonlar havada.

Üç tane sen, danseden, göğsünü açan ve seyreden.

Hatta şarkı söyleyen. Yine uzun elbisenle.

Ufukta gün doğuyor. Hilal, yine var.

Yazamayacağım şeyler de var.

Olur mu?

BEŞ

Gevşek örülmüş bu fal, telve o kadar su içindeydi ki! (Kaderin gevşek örülmesi, insana, yine de, ne kadar özgürlük tanıyabilir ki!)

Hayvanoğullarının birçok türüyle berabersin. (Aralarındaki tek insanoğlu olarak. Ama bu, şöyle bir soruya da yol açmaz mı: Ne kadar hayvan, ne kadar insansın? Başka biçimde söylersem, duygularınla mantığın arasındaki dengenin ya da dengesizliğin ömrü, ne kadar?)

İşte hayvanlar: Şaha kalkmış bir boğa, şıkır şıkır oynayan bir tilki, kuyruğu üzerinde dikelmiş bir kedi, patileriyle başının üzerindeki düşünce balonunu tırmalayan bir başka kedi, şişman bir kunduz, kuş kılığında bir sansar, kamburunda süvari taşıyan bir devekuşu, havada uçuşan yemleri kapan bir serçe, kedi başlı bir horoz, kediden insana başkalaşan bir yaratığın başkalaşımının dört halinden ayrıntılar ve rüya gibi bir zaman boyutunda uçan ve yürüyen dinozorlar, dinozor iskeletleri... arasında sen varsın. Arasında ve üstünde, sütler saçarak hepsine. Hem hepsinin üstünde, hem de ters durarak onların yaşadıkları âleme. Yere yüzüstü uzanmışsın, dirseklerin üzerine abanarak düşünüyorsun ve kuyruğunu hafifce sallıyorsun. (Hayvanoğullarının âlemiyle dirsek temasında olduğun için, sana da bir kuyruk bahşetmişler.) Bu, Alice'in dolaştığı diyarlarda yaşadığı ruh hallerine çok benziyor.

Her şeye şaşıran ya da şaşırmaya hazır ve çocuksu.

Çocuksu değil, çocuk.

(Bir kedi, diğerlerinden başka bir kedi, bir kuşu kanadından yakalamış. Bu da, son fal haberi.)

Derinlerde bir fay var. Yani yer kırılması.

Tabaktaki telve de, bir ateşbaz haline geliyor. (Falın ikinci insan kişisi.)

Tabakta bir insan var, fincanda bir insan.

Fal, aniden bitti!

ALTI

Kocaman bir M harfi. Ay biçiminde. Yahut M biçiminde bir ay aydınlatıyor göğünü. Tek boynuzlu bir insan (at değil), senin için dokuyor. Nasıl bir doku bu? İnsan kalbi gibi, kader dokuyor, oturmuş da tıkır da mıkır.

(Kader mi dedim, yok, *keder*.)

Tek boynuzlu insanın hemen arkasındasın. Senin de arkanda biri var. Kız mı, erkek mi bilmiyorum, sırtına yazı çiziyor. Başının üzerinde ayla var. (Yazı, *çizilir* mi? Çiziyor işte!) Yine bir ses, tıkır da mıkır. (Kedilerin içindeki mekanizma gibi. Ya da makara...)

Daha geride bir kadın, kendi başından aşağıya ayışığını döküyor. (Yukarıdaki aydan gelen ışık bu.) Yükseliyorsun, çıkıyorsun aleme doğru. (Minaresi olmayan bir alem.) Yükseldikçe ay büyüyor, ışığı parlıyor, alnında üçüncü bir göz açılıyor, ayla dönüyor.

Yukarıdaki ayı karşılayan daha küçük bir ay daha var, hilal. Bakıyor. Bir dairenin uçlarını birleştiriyor kendi uçlarıyla. Yani devreyi tamamlıyor.

Karışık, karışık olduğu kadar heyecanlı ve güzel bir fal.

Falın ellerindesin artık. Ellerinde fal.

YEDİ

Her şeyden önce, fincanın dışına bir yol var. Daha falı bile açmadan, fincanı kaldırmadan görülen bir yol. O kadar bariz.

Nereye peki?

Küçük bir parça sıyrılıyor senden, giden o, yoldaki o.

İki kişi, oturmuşsunuz, konuşuyorsunuz. Hatta sen onun falına bakıyorsun. Karşındaki bir erkek. Sigara içerek seni dinliyor. Sen anlatıyorsun, anlatıyorsun, anlatıyorsun. O kadar çok anlatıyorsun ki! Senden ona, ondan sana bir şeyler gidip geliyor. Bir şeyler gidip geliyor aranızda.

Üç yol. Üç yoldan ortadaki, fincanın dışındaki yolla birleşiyor. Denizler aşıyorsun.

Bulutlar paramparça.

Uzun, güzel kuyruklu bir kuş gibi uzaklara. Hilalli bir gecede. Ay küçülürken. Bir sonraki dolunay için. Geniş, ferah bir yol çıkıyor ağzından. Demek ki ağzından çıkıyor ve gidiyorsun.

Peki nereye?

Bu kadar değil. Saçlarını savurarak birini de uğurluyorsun. Hem de eski zamanlardaki gibi, elinde mendille. Yanında küçük bir çocukla. Gemiyle giden birini uğurlar gibi ama.

Sonra göğsüne yaslanmış biri de var. Kim o, belli olmuyor, okunmuyor. Elindeki yıldızı tutuyor.

Kaderin o yıldızda.

Başka bir horoz. Yeni bir horoz, ayışığında ötüyor. Müjdeliyor. Bir kısmet, seni sevindirecek bir şey. Bir kedi de kendini okşatıyor.

Falın her yerinde sen varsın.

Fal bitmiyor.

Tabaktakileri fincana dökünce, yeni bir fal daha!

Telve yeniden şekilleniyor.

Falla istediğim gibi oynayabilsem de, kaderini değiştiremem.

İşte böyle...

(Kader de, keder de...)

SEKİZ

Bir telve kütlesi uçuyor havaya. Büyük bir sıkıntı kalkıyor ve gidiyor. Kalkmak ve gitmek üzere. Yerini de bomboş bırakıyor. Yani, yerine yorulacak bir şey bırakmıyor. Ne hayra, ne şerre.

Doldurulmayı bekleyen bir uzay parçası. O kalıyor.

Bir şey bitmiş, ferahlamışsın. Bir yükten kurtulmuşsun. (Her neyse o yük, bilemem.)

Gerilerde bir yunus balığı, içinde. En büyük kısmet, en hayra yorulacak şey. Hem balık, hem yunus balığı. Hem de—

Seni de peşinden sürükleyecek. Denize.

Denize mi, göğe mi? (Gök özgürlükse, deniz anakucağıdır.)

Denize mi, göğe mi?

Çeşitli kediler ve horozlar var, onlar da seninle birlikte.

Bir törene gider gibi yola koyulmuşsunuz. Hep birlikte bir yerlere. İki horoz, bir kedi ve balıklarla birlikte.

Yunus yol gösteriyor hepinize. Uğurlu ve kısmetli bir yol.

(Herhalde bütün aileyi etkileyecek önemli bir olay var. Ayrıca, uğurlar olsun!)

İşte boşluğun gerisindeki bu. Bir şey olmuş, kurtulmuşsun. Bu, seninle birlikte senin yakının olan birçok insanı da etkiliyor.

İyi etkiliyor.

Fal iyi. Güzel.
Peki, bu kadar.

DOKUZ

Bir balığa uzanmak istiyorsun. Balık, yani kısmet. (Yo, Yunus Hazretleri...)

İki kişi engelliyor. Balığın kuyruğunu tutmuşlar, bırakmıyorlar.

Kısmet, sadece balık değil, horoz da var. Balığın üzerinde uçuyor. Onun sana ulaşmasına engel olan yok, ama önce balığı elde edebilmen daha iyi.

Yine de bu horoz, balıktan daha küçük bir kısmet.

(Kısmeti, para, talih, gönül açıklığı, gönül kayması, nasıl istersen öyle yorumlayabilirsin.)

Küçük bir sıkıntın olacak, o da kolayca geçecek.

Önünde iki yol var. Doğrudan seninle ilgili. Bu yüzden bir karar vermek zorunda kalacaksın. Ve bu kararı yakın bir zamanda ve çabuk bir şekilde vermen gerekiyor.

Vereceğin karara göre, demin yukarıda sözünü ettiğim balığa ulaşabiliyorsun. Yani geriye dönersek, bu yollardan birini seçtiğinde, önüne balık çıkacak. (Bu durumda, balığın sana gelmesinin engellenmesi de söz konusu. Yani öbür yolu seçtiğinde balık da yok, balığı kuyruğundan tutanlar da.)

Tabağındaki telve de, tam ortadan ikiye yarılıyor.

Ya da iki karşıt ve eşit güç, karşı karşıya geliyorlar.

Bu da, yollardan birini seçerken ne kadar zor karar vereceğini gösteriyor.

Kararı vermen şart. Zaten vereceksin de.
Bu kadar galiba.

(Yine de bitmesin!)

(Neeeee!)

ON

Falın, Karadeniz gibi tutmuş. Hem güvenilmez, hem de ağır. Bakalım.

Cinler, sana yapılacak bir şey için el vermişler, elele vermişler ve hakkında karar vermişler. O kadar karışık bir toplantı ki bu, ortalık darmadağın. Herc ü merc!

Bu cinler ne olabilir, sen düşünmelisin.

Şimdi birer birer, tanıdıklarını, akrabalarını, akrabaların derken annen de dahil, onu da kastediyorum, hepsini gözden geçir ve düşün.

Bir karar ver.

Bu karar, yüreğinin üstünde. Ve yüreğin üstüne.

Ayrıca, önemli bir mecliste bulunacaksın.

(Burada ışık, Ege ışığı, fincanı delip geçiyor. Göremediğim şeyler var. Fincanların da, zaman zaman, saydam olabileceğini hiç düşünmemiştim. Fal bakanın da böyle menhus bir talihi olabiliyor demek ki.)

Bu mecliste, kendini sıkı tutmalısın. Senden, senin ağzından bazı şeyler koparmaya çalışabilirler.

Yüreğinin kabardığını söylememe gerek var mı? Bütün fallarda yürekler zaten kabarmaz mı?

Peki seninki neden biraz farklı kabarmış?

Demin cinlerin yüreğinin üstünde tepindiğini söylemiştim ya, işte bu cinler, bu yürek kabarmasını tartışıyorlar.

Yani, ortada ciddi bir durum var. (Ege ışığı, görmemi engelliyor. Zaten, deniz üzerinde fala bakılmaz.)

Kabaran yürekten sonra ufuk kendini çiziyor. (Üstelik engin. Çizgi mi engin, ufuk mu, bunu sen düşün!)

Sadede gelmek istiyorum. Önünde bir badire var.

Atlat bakalım atlatabilirsen.

Yakın bir zamanda yol da yok.

Dua edeceksin. (Bunu hiç düşünmüş müydün?)

Allah'ın da, bir şekilde olabileceğini düşünüp, herhangi bir dilde, herhangi bir dinin kuralları içinde dua edeceksin.

Bir dua. Bir adak.

Telve karıştı, Karadeniz kabardı ve bitti. Fal bitti.

(Aslında daha... çok şey var.)

ON BİR

Fincanı açarken, telvenin neredeyse tamamı boşaldı ve tabakta kaldı.

Çok büyük bir sıkıntının, neredeyse sona erdiğinin ya da çok yakında sona ereceğinin bir işareti bu. Ama senin de biraz çaba göstermen gerekiyor. Sıkıntıyı içinden atabilmen için.

Bu sıkıntı, bu büyük telve kütlesi, ardında dalga dalga izler bırakmış. Ne yazık ki o izler silinmez. Silinmeyecek.

Yine de, sonuçta, ferah ve yeni bir hayata başlıyorsun. Sıkıntın, bir kuş gibi uçuyor ve hafifliyorsun. (Zaten fincanın geriye kalan yanları da o kadar ferah ve açık ki, bu kadar olur...)

Herhangi bir yol da göremiyorum.

Tabaktaysa, birbirine girmek üzere olan iki kedi var. Sen bir tanesini kurtarmak istiyorsun. Ya da kavgadan çıkarmak istiyorsun.

Ya öteki?

Üç ya da dört kişi, birlikte bir yerlere gidiyorsunuz. Neşe içinde ve elele.

Bu kadar mı?

(Benim fal bakma tarzım da böyle işte.)

ON İKİ

Tabii, bu fal biraz kurumuş. (Uzun zaman bakılmazsa, fallar kurur. Kurur ve çatlar. Susuz kalmış topraklar gibi. Ama fal, yine de faldır. Yine de...)

Fincandan tabağa, büyük bir telve parçası düşüyormuş. Yani şöyle, eğer ben fincanı zamanında açsaydım, fala zamanında baksaydım, o parça tabakta kalacaktı. Kalacakmış.

Açsaymışım.

O parçanın tabakta kalmasını da, bir sıkıntının giderilmesi, ferahlama olarak yoracaktım. Fal *donunca*, böylesi bir yorum yapamıyorum. Çünkü geçmişin falına bakılmaz. Bakılamaz. Ya da şöyle: Ben şimdi *falın falına* bakmış oluyorum.

Ayrıca şunu da düşün: Benim bu falı yazdığım zamanla, senin falı okuyacağın zaman arasında da, dünya dönüşünü biraz daha tamamlamış oluyor. Her neyse.

(Her *ne* ise gelip geçen ve dönen...)

Sen, bu sıkıntıyı doğurmuşsun. (Doğurmak!) Dolayısıyla, artık senin dışında, senden bağımsız bir varlık haline gelmiş. Sıkıntı. Aranızda bir bağ yok artık. Peki, sıkıntıyı doğururken, eteneyi de atmış oldun mu, bilmiyorum. (Sıkıntı, aynı benzetmeden yola çıkarsak, eteneden beslenmiş oluyor, oradan hayat buluyor.)

Yolculuğa çıkmış oldun mu? Bunu da artık senin söylemen gerekiyor. (Dedim ya, falın içi geçmiş, zamanı geçmiş.) Ama zamanında baksaymışım falına, yol varmış. Hem de üç yol. Bir tanesi dağlara doğru. Tırmanman gereken bir yol. Bir tanesi göğe. Uçman gerekiyormuş. Uçtun belki de. (Rüyanda mı yoksa!) Üçüncüsü de yine göğe. Ama gökteki topraklara.
Bakıyordum, fal elimde dağıldı. Tabii bu, hiç de tuhaf değil. (Demin de *deja vu* olmuştu, ama yazmadım.)

Daha neler yazmadım?

Yazmadım. (Baktım, tabaktaki telve küflenmiş. Küf, biliyorsun, hayat kurtarır. Penisilin öyle bulunmamış mıydı! Böyle mi bulunmuştu?)

Bu falın falı, böyle kalsın.

ON ÜÇ

(Fincanı kaldırınca, tabak da fincanla birlikte kalktı ve sonra düştü. Bu fiil, ses çıkardı. Fal, bakılmadan önce, ses çıkardı. Tamam mı!)

Fincanın içindeki telve kütlesi hareket ediyor. Fal, hareket ediyor. Kader, hareket ediyor.

Nereye?

Fincanın içine. (Fincan dediğimde, bir dünyayı, yahut senin dünyanı da kastetmiş olduğumu düşünüyorsun, değil mi!)

Fal durdu.

Şimdi bakıyorum. Hareket eden telve kütlesi, Çıplak Maya'ya benziyor. Bir yatağa uzanmış, elleri saçlarında. Ama Çıplak Maya'dan şöyle bir farkı var: Aslında bir denizkızı. Yani şöyle, *Çıplak Denizkızı Maya*. Bir annenin rahmi kadar rahat bir uzay da, uzanmış yatıyor.

(Bu denizkızı, sen değilsin. Ama senin bir ruh halini ele veriyor: Hem çocuk, hem anne. Hem doğan, hem doğuran. İşte böyle.)

Küçük bir tehlike, bir balık, bu denizkızının etlerinden parçalar koparmaya çalışıyor.

Bu tehlike engellenecek. (Sen hiç farkında bile olmadan.)

Rüzgâr ve deniz iç-içe. Deniz aşırı yerler var.

Nereye?

Fincanların biçimlerinden olsa gerek, hilâl şeklinde bir ufuk, bu falda da var.
O kadar temiz ki, o kadar ferah ki.

Yalnız, tabakta, eli silahlı biri var. Nedir, anlayamadım.
(Tabaktaki de, hareket eden faldır ya!)

Fal durdu.

(Artık telve hareket etmiyor.

Ya kader?)

ON DÖRT

Kanatlanıp uçacaksın ama nereye?
Bir kere kanatların büyük, o kadar büyük ki, gökyüzü kadar.
Yani senin kanatların aslında gökyüzü.
O zaman da, sanki kendi içinde uçacaksın.

Geçen faldaki o parça artık düşmüş. Peki, yeri boş mu?

Değil. Gökyüzünden kanatlar var ya!

Bir horoz var. Kısmet. Horoz seni bekliyor. Sana haber vermek için.

İki geyik. Boynuzları birbirine karışmış. Göğe doğru uzanıyorlar beraberce. (Yani senin kanatlarına doğru.) Bu da bir haber. Böylece için ürperecek. İyi bir ürperme ama.

Senden büyük, sakallı biri, sana öğütler verecek. (Onun öğütlerini dinle.)

Biriyle dansedeceksin.

Telve bu kadar. Güzel bir fal.

ON BEŞ

Ruhundaki büyük parça koptu. (Bir başka faldaki gibi de olsa, ruh ruhtur, ruh parçası da ruh parçası.)

O kopan ruh parçasını bir sıkıntının giderilmesi olarak yorumlayabiliriz. Ama dikkat et, *kopan* ruh parçası diyorum. Çünkü fincanın içinde gerisi duruyor.

Hepsi gitseydi, ferahladın diyebilirdim. Oysa şimdi ferahlamaktansa, sıkıntının kırılmasıyla, sıkıntı çoğalmış. (Yani sıkıntı parçalanmış, birazı fincanın içinde, birazı fincanın tabağında.) Böylece artık iki *ayrı* sıkıntın var. Ayrı oldukları için de onlara göstereceğin dirençlerin nitelikleri de farklı olacak.

Böylece kendini güçsüz hissedeceksin.

Ne kadar?

İçerde kalan ruh parçası, pamuk ipliğinden kurtulana kadar. Bu, bir aşkla ilgili. Birisi ayaklarına kapanmış. Bu senin hoşuna gidiyor. Ama diğer yandan naturan itibariyle, ayaklara kapanan insanları, güçsüz, çaresiz kalmış insanları sevmiyorsun. (Keşke o, ayaklarına kapanmasaydı!)

Yine de bu senin, onun dizlerindeki başını okşamana engel olmuyor.

Sıkıntın bu yüzden. Sıkıntının çoğalması da bu yüzden.

İki dünya arasında kalmışsın.

Bütün bunlar, bir topluluğun önünde olacak. Belki bir partide. Aynı yerde elini tuttuğun birinin ellerini bırakmak da istemiyorsun.

Bir kaya kütlesi gibisin. (Denizde kayaya bindirmek vardır ya.) Ama şöyle bir farkla ki, sen yüzer bir kaya kütlesisin. Sen de çarpabilirsin. (Ya sen de kayaya çarparsan!)

Yolculuk yok, haber yok, büyük bir felaket yok.

Yılın son akşam yemeğinde biriyle bazı şeyler konuşacaksın. Biraz canın sıkılacak.

Yine de bunların hepsi kahve telvesinden ibaret!

ON ALTI

Yine aynı kopma oldu biliyor musun! Aynısı!

Telve bir fay gibi kırılıyor. Senden bir parça düşüyor. Bu bir ruh kırılması. Ruh fayı. (Depremler, herhalde biliyorsun, fay hatlarında olur. Depremler, herhalde biliyorsun, *nükseder.*)

Bu sefer Simonetta görünmedi. (Botticelli'ninki...) Yol yok. Felaket yok. Haber yok.

Falından düşen telveden geriye kalanlar, fincanı çevirince fincanın içine, geriye dönüyor.

Falına sağlama yapmak istediğimde de gene fay var.

Senin falın tutmuyor. Ya da artık telvelerde iş yok.

(Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Yani hiçbir şey eskisi gibi olamaz artık. Telveler de.)

Ekteki şiiri oku. (Aslında şarkı sözü.)

Yılandan kim ölmüş!

On altıya ek:

AMA GENE DE ÜZÜLÜYORUM

Geçmiş dönmez, mümkün değil, yas tutulacak bir şey yok bunda.
Her devrin kendine ait bir güzelliği var.
Ama gene de üzülüyorum işte. Artık yemek yiyemeyeceğiz
Aleksandr Sergeyeviç'le, Yar Meyhanesi'ne gidemeyeceğiz iki
kadehliğine.

Artık el yordamıyla dolaşmamız gerekmiyor sokaklarda.
Otomobiller hazır, roketler hazır uçurmak için bizi uzaklara.
Ama gene de üzülüyorum işte, bir tek troyka bile kalmadı Moskova'da
ve hiç olmayacak bundan sonra da. Ne yazık ki işte böyle.

Peki, yerlere kadar eğiliyorum aklın kıyısız denizi huzurunda,
akılcı, tecrübeli asrımızı seviyorum.
Ama gene de üzülüyorum işte. Putlar hâlâ put,
bizler köleyiz yine.

İtinalıydık zaferimizi dökerken,
tamam, her şeyi keşfettik: Limanlar güvenli artık, ışık da var...
Ama gene de üzülüyorum işte—zaferlerimizin
kaideleri zaferlerimizden daha yüksek.

Geçmiş dönmez. Mümkün değil. Sokağa çıkıyorum,
aniden karşımda Nikitskiye Vorota.
Bir troyka duruyor, Aleksandr Sergeyeviç gezmeye gidiyor.
Ah, işte şimdi, belki de bir şeyler olacak.

Bulat Okucava

ON YEDİ

Falın kapalıydı. (Üstünde yüzük vardı.)

Yüzüğü aldım, falı açtım.

Büyük bir kaya düştü falın içinden. Büyük bir ağırlık düştü, hafifledin.

Bir buluta binip göğe uçuyorsun. Ya da ağıyorsun. Şemsiyeli ve doğulu bir insanla.

Sonra bir tavuskuşunun kanatlarına karışmışsın. Saçların tavuskuşunun kanatlarına karışmış.

Birisi, senin için flavta çalıyor. Flavtadan yıldızlar çakıyor ve dağılıyorlar göğe.

İçinde ay doğmuş.

Bir yunus balığıyla o ayın önünde dansediyorsun. Ayışığında.

Tabağın içindeyse, yine ay var. Bir ay, bir yay ve bir ok. Yay gerili.

Ve şimdi ok fincanın dışına fırladı.

(Yüzük, fincanı çabuk soğutmuş.)

ON SEKİZ

Kurumuş bir fal da olsa...

Bayraklar, bayraklar, bayraklar...

Bayrakları bir sürü denizatı taşıyor... ama gökte. Yani gökte uçan denizatları. Yüreğin, belki de bu denizatlarından doğmuş, öylece meydana gelmiş.

Sonra, gökte bir yunus zıplayıp duruyor. Bayraklara doğru.

Tavuskuşu yine var. Kuyruğu, bayraklara doğru ağ olmuş. Gökte.

(Fincanların içindeki yan kenarlar, yoksa hep gök olarak mı yoruluyor?)

Yağmur yağıyor. Sen, üstündeki bulut parçasıyla, bayraklara doğru yürüyorsun. Fincanın, senin bulunduğun kısmında yağmur yok, ama başının üstünde bulut olduğu için, sen yağmuru gittiğin yere taşıyorsun.

Nereye?

Yunusla buluşmaya...

Arkanda bir yerlerde, çok verimli bir toprakta, büyük bir ağaç büyüyor. Dalları arasında da küçük küçük balıklar var. Oynaşıp duruyorlar.

Gök sarsılıyor, yağmur yağıyor.

İşte!

ON DOKUZ

Bu fal, böyle kalsın. Olduğu gibi—

YİRMİ

(Falını bir türlü kapatamadın. Bunun adı, fal telaşı.)

Fal fincanın dışına taştı.

Dışarıdan başlıyorum.

Dışarıda, yani fincanın dışında, falın içine kaçmaya çalışan, ya da fala girmeye çalışan bir hayvan var. Küçük, yırtıcı, tüyleri güzel, kuyruğu uzun. Önündeki yol da açık.

O küçük, yırtıcı hayvan, falın içine suretini göndermiş. Telveden bir suret, içeride salınıp duruyor. Elini kolunu sallaya sallaya, kendi yurdunda dolaşıyormuş gibi.

Yüzü olmayan biri, bayrak taşıyor. (Falında yine bayrak çıktı.)

Orman hayvanları, hep birlikte şarkı söylüyorlar.

İçinin kabarıklığı, zar gibi bir telve haline gelmiş, püf desen yırtılacak.

(Püf!)

Küçük, yırtıcı hayvanın suretinin sureti de, fincanın içinde.

Artık, fincanın içi ayrı bir dünya, ayrı bir âlem.

O âlem, büyüyor.

Tabaktan fincana bir ırmak akıyor. Telve ırmağı.

Fal hayvanı, hani şu yırtıcı hayvan, ırmakta boğuluyor.

Fincanda yeniden doğuyor.
Bir başka türlü söylersek, eşik atlıyor.

Başka bir âleme—

YİRMİ BİR

Fal yine kurudu.

Ama olsun. (Falların kuruması, falların hayatımızdan daha hızlı olduğunu gösteriyor galiba.)

Fincanın dibinde bir ufuk çizgisi var, su, gök, kara... hepsi orada birleşiyor, bir adam, atmış oltasını balığa, bekliyor. Adamın üzerine yukarıdan doğru ince bir yol iniyor. Adamın üzerine ve düşüncelerine.

Geride, danseden bir kadın var, İspanyollar gibi, elinde mendil sallıyor. Kime sallıyor, neye sallıyor, bilemiyoruz.

Kanatlı bir kadın, eğilmiş, yerden bir şeyler topluyor, birtakım otlar. Ne için topluyor, kim için topluyor, bilemiyoruz.

Başka bir kadın, saçlarını savura savura uzaklara gidiyor.

Fincanın tabağındaki hilal açmış, saçlarına karışmış.

(Sonra fincandaki telveye dokundum.

Fal kurumamış. İşte bu!)

Biz insanlar, bazen bilmezden geliyoruz.

YİRMİ İKİ

(Telve yerli yerinde. İdeal.)

Birine veda edip bir yere gidiyorsun. Azizler var bu falda, bu fincanda, el sallıyorlar arkandan. Gidip de döneceğin bir yer. Hayırlı bir iş. Bir meseleyi halletmeye. Hadi.

(Azizler mi dedim? Yooo, Aptal!)

Uzun elbiseler giyerek. Harmani gibi sanki. Bir zürefa çekiyor arabanı. Tepelere, göğe yakın, bir görüşmeye.

(Peygamber falı gibi sanki. Çok hayırlı, çok.)

Bir çoban bekliyor seni, her şeyi var, sürüsü de, terbiyeli köpeği de. Efendi efendi bekliyor seni, karşılıyor seni elinde âsâsıyla.

(Bir incil gibi bu fal sanki. Şimdiye kadar kim bulamadı da, sen getirdin! Nasıl yani...)

İki kişi dansediyor arkandan.

Yeni bir kitap getiriyorsun sen de. Her şey bunun işareti.

Şimdi işaretler bitti. (Güzel!)

YİRMİ ÜÇ

Tutmuş.
Tutmuştu.

Falında sen varsın apaçık ve birisiyle konuşuyorsun. O konuştuğun kişi, yine senin gibi bir kadın. İnce yüzlü ve yaşı senden küçük. Kediyle tavuk ikinizi dinliyor. Ama sanki bu biraz değişik bir dünya—hayvanlar âleminde iki insancıksınız, biri büyük, birinin yaşı küçük.

Senin omzunda bir kuş. Kısmet bu. Bir miktar para. Bir miktar. Yalnız dikkat etmelisin, tilki yüzlü bir yılan paranın peşinde. Ve yılanın cüce bir yardımcısı var. O parayı koru. Havadan gelen bir para değil, helâl.

Gebe bir kediniz olmuş olabilir mi? Lohusa? Yeni doğum yapmışa benziyor, yavrularını emziriyor. Telveyle.

İki sıkıntı. Birbirine eşit. Birbirine eşit olmasa küçüğünü unutursun, büyüğüyle uğraşırsın, sıkıntı sıkıntıyı unutturur. Ama ikisi de birbirine eşit. İkisini de yaşıyorsun, başından savamıyorsun. Ya da sanki şöyle: Bir sıkıntı ikiye yarılmış. Sıkıntı yarılması diyelim buna. Sıkıntı yarılınca bitmesi gerekir değil mi! Olmuyor işte! Bitmiyor. Sıkıntıların bitebilmesi göğe ermekle ilgili. Halen toprakta kökleri var, bu yüzden de, her şeyden önce de, toprakla bağlarının koparılmaları gerekiyor.

Merak etme, gidecek.

Küçük çapta bir düello olacak ve bitecek.

Tabaktan düşmesini bekliyorum kütlenin. Düşmedi.

Bir ateş topu duruyor. İçinin içinde. Bu da böyle bir fal.

YİRMİ DÖRT

Açar açmaz, tabakta güneş doğdu. Batıyor. Hayır doğuyor. Elbette, nasıl bir vakitte baktığına da bağlı bu fala. Bu güneşe.

Fincanın dışında ruj leken duruyor. (Okuyamadım.)

Ya fincanın içi? İnanılmaz! Yine güneş doğuyor. Hayır batıyor. Her niyse, tanyeri...

(Fincanın dışındaki ruj lekesinin tam karşısında. Doğuyor ya da batıyor. Venüs ya da Nâhîd de, vaktine göre Akşamyıldızı ya da Sabahyıldızı değil midir!)

İşte böyle bir vakitte üç tane iyi huylu köpek, akşam köpekleri ya da sabah köpekleri, dolaşmaya çıkıyorlar aralarına iyi huylu kargayı da alıp. (Trup nasıl, tam Bremen Mızıkacıları gibi!) İleride insanlar oynuyorlar, kavga ediyorlar, savaşıyorlar.

Beş tepe var, bu beş tepenin en büyüğü üzerinde geçiyor bütün bunlar. (Tepeler çıplak.)

Resmen fecir akıyor birinin gözlerinden. Fincandaki insanların birbirleriyle olan ilişkileri şöyle: İçinde cinayet olmayan Şekspir tragedyaları. Niye kendini bu kadar sıkmışsın? Ne derdin var?

Söyle ne derdin var, fincanın içi böyle güzelken, güneş batarken? Hayır doğarken!

Kocaman ağaçlar büyüyor tanyerinde. Fecir akıyor gözlerden.

24 Gül Yaprağı

"Çünkü ben hayatta sadece zambakların, güllerin, manolyalar ve yaseminlerin niye açtıklarını, beni ne biçim sevdiklerini ve bende ne bulduklarını biliyorum.

Çiçeğin açması da bir tür şiir belki. Bilmiyorum."

GÜLÜN HANÇERESİ

Hançeremde saksağan var,
kalbimde sansar...
Yürüdükçe ürkerdi kadınlar...

Bir sağa, bir sola,
haykıra haykıra...

Ama benim sesim kısık artık.
Gültozları kaçtı boğazıma.
Diken battı topuğuma...
En ince yerimden vurulmuşum ben.

Hançeremde saksağan vardı,
kalbimde sansar...

Aya baktım, topuğumdan vuruldum.

İflah olmaz artık bu dert.
Kimse sevmez aysarları...

Gün doğuyorsa eğer.
Yani gün doğuyorsa eğer...

Şimdi hançerem saksağan,
kalbim sansar—

Gül yaprakları battı damarlarıma.

Sansar gözlerini kırpıştırdıkça
yapraklar yüzüyor kanımda.

Sansar kan pompalıyor gözleriyle,
sözleriyle...

Etözüm de bir gül gibi kuruyor.
Gül gibi.

TURNUSOL GÜL YAPRAĞI

Gül, hassas bir kâğıttır yanan
bakışlara, duruşlara.

Üfle! Koklama, üfle!
(Korkma, üfle...)

Peki, şimdi yapraklar nerde?

Yapraklar, kavrulmuş bir bedenin
içini dolaşıyor
ay altında.

Bedenim kavrulmuş ama
ben hâlâ yangınım sana.

Üfleme, sulama,
söndürme—

GÜLKANI

Gül tuttu gözlerim bütün gece,
ay sularından, gül üstünde bir iğne
takıldı gözlerime, kıvamlı bir sıvı
gözden akan, sanki gülkanı,
yor benim fallarımı, yor düşlerimi—

Gözlerim sanki gülkanı,
yor beni, yangınım ben sana.

FAL GÜLÜ

Fallar eriyor gül yapraklarında,
gül tozlarında...

(Böcekler toz taşıyor.)

Yapacak bir şey kalmadı,
gül hali bu, toplanıyoruz,
fincanları bırakıyoruz
kendi kendine...

Kırılıyorlar, yeryüzüne karışıyorlar.
Topraktan toprağa—

Yaprakları gülünde bırakıyoruz.

Bakıyorum, gül aya benziyor.

Hele ayışığında!
Hele ayışığında!

Gül dayanıyor dünya hallerine—

GÜLE İNANÇ

Güllere inanmıyorum,
çünkü benim kalbim bir güldür.

Solmasın.

Solmuyor zaten,
ama güller ağlıyor, güller.

Erimiş kurşun dökülüyor güllere,
yapraklarında dağ
dağa sürüyor, sürülüyor kalp
kalbe. Gül yaprakları, bana mısın
demiyor.

Gül gülüyor şimdi, gül
gülüyor.

Gül falı bakmak istiyorum,
ağzım var, dilim yok.

Sonra anladım ki,
ağzım da yok, dudaklarım da...

Öpüşemeyince neye yarar
güller?

İster solsunlar, ister
solmasınlar—inanmıyorum.

Benim kalbim bir gül zaten.

GÜL VE KİRAZ

Güller sürüyorum dudaklarıma.

Kiraz dudaklarını öpüyorum.

O kadar öpüyorum ki...

Kiraz dudakların vişne oluyor.

Ama dudakların,
hâlâ dudak tadında.

(Çok şükür!)

AYGÜLÜ

Aygülü, aygülü!

Aygülüm!

Gülüm sende kaldı, gülün
bende.

Al gülünü, ver gülümü.

(Hayret! Verdi.)

Onun gülü kalbimde,
benim gülüm elimde.

Topuklarım diken içinde!

Kalp, toprağa karıştı böylece.

YANGIN GÜLÜ

Gülde yangın var.
Aşklar yanıyor.
Şehir yanıyor.

Gül güle benzemez.
Daha ne güller var benim içimde...

Say, bitmiyor.

Damarlarımda böcekler dolaşıyor.
Gül tozları taşıyorlar kalbime.

Bütün güller, kalbimde büyüyor.
Bir aşk yanıyor. (Su yok.)

Yangının ta kendisiyim ben.
Çalılar büyütüyorum içimde,
güller çoğaltıyorum.

(Çalılar suyla büyüyor.)

GÜL ÇALISI

Çalı büyüyor
Çalı büyüyor

Çalı açıyor
Çalı açıyor

Çalı gül açıyor—

Gül bir çalıdır
Gül bir çalıdır

Böcekler toz taşıyor
Güller çoğalıyor

Ben yalnız *bir* güle sitemkârım.

GÜL İLE SİTEMKÂR

Gül, bir kadın.
Sitemkâr, bir erkek.

Dolaşıyorlar öyle—

Doğu'da.
Doğu'nun oralarda bir yerlerde...

Gül, durduğu yerde, dağı yerle bir ediyor.

Dağ, güldağı olsa da...

Sitemkâr'ın kalbi patlıyor,
kan buharlaşıyor, göğe
karışıyor böylece.

GÜLÜN AKRABALARI

Elma. Badem. Kiraz. Vişne. Böğürtlen.
Ve saire.

Ama bir de, armut ve ayva.

(Ayva mı dedim? Hayır, o ayı.
O da insanlar arasında iç güveyi.)

Ayı,
meyva sever sade.
Gülün akrabaları,
tam da ayılara layık!

(Yine de ayısına bağlı.)

GÜL RÜYASI

Dün gece gül geçti.

Gül güle geçti.

Ben kendimden geçtim.

Melekler bana güldü,
geçti.

Meğer Şeytan aldatmış beni.

Bedenimde gül yaprakları.

Soğutuyorum içimde
gül çekirdeğini.

Alarm! Sızma var!
Gül sızıyor yeryüzüne!

Ateş basıyor benim yüzüme.

Yanıyorum ben şimdi.

Az sonra güller patlayacak—

İçim ürperdi.
Meğer Şeytan geçmiş.

Peki, sen? Ya sen?

Bir yangının gülünü,
yeniden yakıp geçtin.

RÜZGÂR GÜLÜ

—döndü.

Sansar güle tapıyor:
Kıblesi fırıl fırıl.

Sansar çevik tabii,
ruh canbazı gibi...
Mırıldanıyor, bildiği dillerde,
beden dili dahil,
yakarıyor güle.

Kıble fırıl fırıl.

Manyetizma, Sansar'ı
deliye döndürüyor.

Bu manyetizma,
gül manyetizması.

Kıble fırıl fırıl.

Sansar kalbini alt-üst ediyor
ve oraya kendi gülünü dikiyor.

Gül, başka bir ülkenin bayrağı gibi,
kalpte dalgalanıyor.

Kıble durdu şimdi.

Ama gül,
küt küt atıyor.

GÜL MANYETİZMASI

Dünya duruyor.
Şimdi dünya duruyor.

Gökte mıknatıs yüzüyor.

Saat duruyor.
Şimdi saat duruyor.

Yeraltı sularında mıknatıs geziyor.

Kalp duruyor.
Şimdi kalp duruyor.

Damarlarımda mıknatıs yürüyor.

İçimde gökyüzü,
yor kalbimdeki gülü.

Yordum işte:

Durdu değil, durdu değil—
duruyor.

GÜL REÇELİ

Annem mutfakta gül yoluyor.

Odunlar patlıyor,
kazan fokurduyor,
gül yaprakları pişiyor.

Kan şekerim düştü.

Dudaklarım yapış yapış.

Ateşte gülün gölgesi var.

Odunlar patladı,
kazan fokurdadı,
gül yaprakları pişti.

Kan şekerim yükseldi.

Ağzım köpük köpük.

Ben komaya girdim ve
...hatırlamıyorum.

Komadayken gördüm,
annem reçel yapmış.

TABANCAMIN GÜLLE DONATILMIŞ SAPI

Bir *of!*
çekiyorum, yıkılıyorum.

Karşıki dağlar ağlıyor.

GÜLLER VE FAŞİZM

Güller yürüyor
uygunsuz adım yapraklarıyla!

Olmuyor. Kalbimde bir sıkıntı var...

Gülde yangın var.
Kantolar yanıyor.
Devlet yanıyor.

—derken, her ne ise...

Cumhuriyet tarihtir,
tarih Cumhuriyet...
bazen fason, bazen mason.

Biyet var, biyet var!

İnan ki, normal Türk insanında burç yoktur.
Ne gül taşıyabilir, ne de burç.

Öyleyse hep birlikte bağ'ralım,
çamurlara ve çamurlu paçalara.

Biyet var, biyet var!
Suni şehir Ankara'da in'cek var!

Türklerin vakti çoktur.
Gül yapraklarında çamur...

MİHENKTEKİ GÜL ÇİZİKLERİ

Dudaklarımı sürüyorum sana.

Orana, burana.

Çizerim, ha!

Bilinemiyorum. Ulaşılamıyor.
Ulaştıramıyorum.

Ben. Bana. Beni.

O yani...

Çizerim, ha!

Mihengi de çizerim, seni de.
Pıçakla...

Gül yaprağı, güzel, kanlı bir kalp gibi,
yumuşak ve sıcak. Kalbin ta kendisi.

Yani.

Kalbim akıyor, gülün dikeni var.

Mihengi yaprak çizdi, diken değil.

Kalp,
kanlı ve yumuşak.

Çizerim, ha!

Pıçak kör çıktı,
kalp paramparçaaaaaaaaaaaaaa—

KIZIL GÜLLAÇ

Yumuluyorum—
Yüzüm kan içinde.

Ay büyür güle karşı.

Akar, durur ince ince.

GÜLÜN AŞK TOZLARI

Nereye dokunursan dokun,
tozdur sadece hissettiğin.
Toz düştü çünkü kalbine,
aşklar ve hayat toz,
toz sadece.
Geçmiş, bu fırtınada,
sadece bir toz zerresi.
Püf! dese sıradan birisi,
uçar gider her zerre gibi.

Kimbilir kimin kirpiğine,
kimbilir kimin gözüne,
toz rahatsız eder çünkü gözü,
kimbilir hangi ölü güle,
hangi hayal güle.

Toz, seraptır.
Gül, toz içinde bir seraptır.

Toz zerresiyiz her birimiz
ve tozuttuk hepimiz.

GÜL KANGREN OLDU

Ayağı kesilen adam,
zaman zaman kesik ayağının
kaşındığını hissedermiş.

Çoktan patlamış olan iltaap,
bu yüzden *hâlâ* zonkluyor!

Güle kan girmiş.

JESTLERİN ÖLÜMÜ

Kurumuş güller duruyor masada.
Kimin aldığını hatırlıyorum da,
ne için aldığını bilemiyorum.

Bir zamanlar —bir zamanlar dediysem,
çok eski de değil: Birkaç ay önce—
gül alırdık. Biz. Hepimiz.
Her şey için, yerli yersiz
gül alırdık bir zamanlar.
Biz. Hepimiz.

Gülleri de eskittik.

Zaten artık almıyoruz. Gül zamanları
geçti. Rüzgâr esti. Sert esti. Jestler bitti.
Kendimizi kaybettik.
Gül verecek kimse de kalmadı.

Bazen şunu diyoruz kendi kendimize:
İşte bu bizim hayatımız.
Bak işte, biz buyuz,
bunları yaptık.
Şimdi nerdeyiz?

Ben de şunu diyorum kendime:
Jestlerimi harcadım, artık jest kalmadı.
Jestlerle hayat sürmüyor.
Net olmak lâzım.

Zaten,
kafatasımı görüyorum yüzümde,
aynaya baktığımda.

Hiçbir şey eskisi gibi olamaz ki artık!
Artık biz, Üsküdar'a da geçmez olduk.

Oysa ki, insanların birbirine ihtiyacı var.
Yoksa niye toplu halde yaşasınlar.

ROSEBUD

Çiyler donmuş. Dolayısıyla kırağı *yağmış*.

Topuğuma kırağı battı.
Ve ben neden ölmedim?
Çünkü kırağı kalbimde.
Ruhum kırağı.

Çocukken topuğuma
kırağı battı benim.
Annem söyledi,
topuğuma kırağı batmış benim.
Ve ben o zaman ölmüşüm.
Yani ben *bir kez* öldüm.

Ben çocukken ölmüşüm.

Annem söyledi.
Bir daha ölmem.
Annem söyledi,
ben çocukken ölmüşüm.
Bir daha ölmem ben.

(Ölüm,
çocukluk hastalığıysa eğer!)

Topuğuma kırağı batınca,
ben ölmüşüm.
Topuğumdan,
kırağıyla vurulmuşum.

Canevimden vurulmuşum.

Kırağı, birbirlerini kesen doğrularla, yani birbirini kesen eliflerle örülür. Gökten yağan eliflerle. Toz ve kırağı, birbirine karşıdır. Toz, elif haline varamaz.
Su olmadıkça. Yağmadıkça.

Elifler, tozu yok eder. Yeryüzüne, tozun bulunduğu yerlere yeni bir düzen getirir.

Birbirini kesen eliflerin düzeni.

Kesmek?

Bu en iyi kırağıdan anlaşılır.

Kırağının ömrü, bir çocuğun topuğuna,
yani benim topuğuma raslayıncaya
ya da güneş çıkıncaya kadardır.

Ay, kırağıyı etkiler.
Biçimlenmesinde payı vardır.

Kır!

Ruhta ağırdır.

Kırda gün ağarır, çocuk topuğuyla vurur.

Gökyüzü kırılır.

Elifler toz olur.

Gözümü kesen elifler toprağa dökülür,
benim peşime düşer.

Kırağı benim.

Ben, yani çocuk. Çocuğun saf yüzü.

(En şeytan yüzü.)

Kırağı çocuğu. Isırgan yaprakları büyüyor kalbimde.
Bir çocuğun topuğu, yani benim topuğum, kırdı kırağıyı.
Kırağı parçaları, kalpteki dokuları parçaladı, kesti. Kırağı eridi, kesikler kaldı. Kırağı,
çelikten daha soğuk. Topuk, tozu eşeliyor.
Toz içinde bir şeyler bulmaya çalışıyor.

Ama her şey donuk!

Sabah feci bir donla karşılaştık. Kırağı ve buz kırarken,
baktım,
herkes aynı şeyi yapıyor.

Gökkuşağı insanların nasıl hoşuna gidiyorsa,
demek ki kırağıları topuklamak da hoşuna gidiyor.

Kırağının içi boş olduğu için, kırılırken çıkan ses de
o kadar ilginç.
(*Olamaz!* Yoksa Ahileas'ın çığlığı mı bu!)

Sanki bir çalgı gibi.
Çok ince cam bardakların kırılması gibi.

Belki de kristal bir kemiğin.

Hâlâ dağılmadıysan,
sen bu şiiri unut,
beni unutma.

Ben,
gençlik ne demek,
biliyorum.

Zaten topuğumdan vurulmuşum—

Kitap, Bitti.

(1994-1999)

1 MAYIS 1977

Cuv! Cuv!

Burnum kanıyor. Abim
üstüme kapandı ve burnum asfalttaymış.

(Tabanca sesini yeniden öğreniyorum.)

Asfalt,
kan içinde.

"Abi,
burnum kanadı!"

"Sus,
lan!"

Onbeşimdeyim.

Burnumun kanaması
daha iyiymiş.

Sadece burnum kanasaydı.

—mışş...

Ah, keşke...

İşte böyle.

Burnumun kanaması daha iyiymiş.

YALNIZ UYKU

Ahşap çalışıyor, ben
kendimi hayalet zannediyorum...

Damda erkek kedi tıngırdıyor, ben
kendimi kendim zannediyorum...

Ben,
zannediyorum.

Ahşabın çalışması, hayalleri değiştiriyor ve abartıyor.

Korkudan uyuyamazsın. Hayallerin rüyaya dönecek çünkü.
Dönecek mi,
o da ne,
döner çünkü.

Korkun bu.

İşte böyle.

ARAP BÜLBÜLÜ

Masa. Kahve küflenmiş ama fincanda yazılı fal
duruyor. Boş içki şişeleri, küller
ve sararmış yapraklı bir kitap. (Eskiden
yasaktı.)
Sonra bir fotoğraf: Herkesin
güneş gözlüğü taktığı uzak bir seyahatten.
Elinde gitarınla poz veriyorsun. (Vermişsin.)

Arap bülbülü, cevap veriyor telefona.
Öğle. Sıcak inmiş. Masa dağınık.
Kalabalık uzakta.

Uyuyor muyum? (Ölüyor muyum yoksa!)

İşte böyle.

Böyle, böyle, böyle.

ARIZA

Hisar'da arıza var.
Kıyıda Rafet var, Vecdi var.

Aşiyan'da Orhan Veli.
Mezarında maydanozlar ve naneler.

Maydanoz tohuma kaçmış.
Vecdi, mezar bakımsızlaşmış!

Fesleğen tohumlarını hazırla.
Hadi!

Davetliyiz...

Mezara.

İşte böyle.

AV

Büyük balık, küçük
balığı yutar,
yani avlanır.

Kim avlanır?

Kim avlanır?

Bu, büyük balığın küçük balığı
yuttuğu gerçeğini değiştirmez.

Avcı, avcıdır.
Avlanır!

Av avdır, avlanır.

İşte böyle.

(Ama kim, kim ama,
avlar, avlanır?)

Böyle.

ÇOK SICAK! VE BİR ÇEÇEN

Takla atan güvercinler,
babamın fotoğrafı,
akrepler, yılanlar ve tokat...

1936 Kızıltepe. (Ya da Telermen.)

Çocuk, Hükümet Tabibi'ne akrep ve yılan satıyor.

Zehirleri, panzehir olacak.

Çocukta bir şimşek: Akrepler, neden üremesinler?

Tenekeler hazırlanıyor, pas siliniyor.
(Akrep, yürümesin.)

Beyaz ırktan akrepler huzurunuzda.

Teneke, tık!
devril.

Ev, akrep içinde.

Akrepler tek tek toplanıyor,
sayılıyor.

Eksik var.

Baba tokadı devrede.

İşte böyle.

BÜYÜ

Heft Sin:

Sünbül,
sirke,
sumak,
senced (iğde),
sîr (sarmısak),
sebze (yeşillik),
semnû ya da semenû (suda filizlendirilmiş buğday)

Ayrıca bereket için,

Kur'an,
kırmızı balık,
boyanmış yumurta,
ayna,
su,
un,
elma...

Aşk nerde?

Hepsi çürüsün tek sinde.

İşte böyle.

KARADENİZ'DE BUĞU

Karadeniz'de ufuk eğrilir, ufuk
olmaz...

Ufukta pürüz var. Sadece—

Bütün balıkçılar bunu anlar.

Önlerinde ölüm var, arkalarında
çocuklar, aileler...

İşte böyle.

BURÇ MESELESİ

Ben balığım, balığım bitti.
Sarı laleler aldım, kırmızı
laleler. Sarı laleler
döküldü. Kırmızı laleler
duruyor.

Sonra söylendim:
"Biz kırk kişiyiz,
birbirimizi biliriz."

Ses geldi:
"Kırk küp,
kırkının da kulpu
kırık küp!"

Derken, tevazuda iş bitti,
kavga bitti,
yorgan hâlâ yok,
mum istemiyorum,
söndürünce kokuyor!

Yangınları sevmem, işte böyle.

KEDİ MASALI

Bir kedi intihar etti,
kimse görmedi,
bütün gece ağladım,
yosun tuttu gözlerim,
bir kedi intihar etti,
kimse görmedi.

Ben de görmedim!

Ben sadece yazdım!

İşte böyle Tipex!

Hayatım böyle...

YAZLIK

Dereotu, nane, maydanoz,
siz bize gelmez oldunuz...
Bayramoğlu, Kumburgaz, Dragos,
şimdi biz n'apalım?
Ayrıca, Türkler n'apsın?

Fay boyunca...

İşte böyle böyle böyle...

KABRİSTAN VE NÜFUSU

Babam nüfustan düştü,
üstünde tahtalar var,
ben koydum, kardeşler
ve benler, üstünde tahtalar var,
nüfus beni zedelemedi,
babam zedeledi,
katıydı.
Tuttum, katıydı...

Nüfusu zedelemedi,
babam beni zedeledi.

Katı böyle, babam öyleydi, katı,
öylece kalakaldı toprakta.

Şimdi toprak, yumuşak.

OYUN

Şu karşı dağda,
bir sansar uyuyordu...
Kaç tavşan, kaç!

Uyanmasın sansar.

Uyandı.

Tavşan kaçamadı.

İşte böyle.

YANKESİCİ

Yankesede
kesik bir parmak var,
sızlar, yan keserken.

Cepte cüzdan,
varlığını keserken.

Yazık. Parmak sızlar.

Parmak kesik.

Cüzdan yok.

Paranın ruhu var,
arka cepte ve
küçük
parmakta.

Arka cepte para
yok, ruhu var, küçük
parmak kesik.

Na, şöyle—

Yan kesede

küçük^{kesik} bir parmak var,
canı acır,
keserken.

Cepte cüzdan,
hâlâ var gibi.

Yazık. Küçük
parmak sızlar.

Parmak $_{\text{küçük}}$ kesik.

Cüzdan gitti.

Ama cep dolu.

Cepte paranın ruhu var.
Cepte paranın ruhu var.

Na, işte böyle.

BİR *OF!* ÇEKSEM KARŞIKİ DAĞLAR YIKILIR...

Bir anne. Yarasını yalıyor
yavrusunun. Dilinde
panzehir, antiseptik.
Gönlünde yavrusu.

Babaya yer yok.

Yıllar sonra, hiçbir şey
olmamış gibi. Herkes
kendi yoluna.

Sadece bir tortu.

Usul usul kanıyor.

Yani sonra böyle...

KOKU

Kurşunkalem, elinde
alırsın,
çıt, girer parmağın, çıkar
parmağın, koku elinde
kalır, tarçın
kabuğu, birbirine karışır.

Sonra elini kokla dur.

Öyle öyle, ey,

kırılan ruhtur.

Her şey böyle mi!

BÜYÜKADA

Çocuk, Prinkipo'da sünnet olmuş,
adetler böyle, ama
sevinç içinde. Münasebetler,
yaklaşık olarak on dokuzuncu asırda.
Peki, Türkler nerde?

Şurda, şurda, şurda.

Şöyle, şöyle, şöyle...

AYA NİKOLA

En çok Mustafa Irgat için!

Komünizma hayatın tadıdır.
Olay Transilvanya'da geçer.

"Affedilmek istemiyoruz.
Birlikte ölmek istiyoruz."

"Ben sizin anneniz gibiydim."

Abudik gubidik Transilvanya . . .
tviste gel, tviste!

"Ben sizin Noel Babanız gibiydim,
iyilik olsun diye Yahudiler ve Almanlar
hediye ettim Avrupalı ve Ortadoğulu çocuklara."

Komünizma hayatın tadıdır. Olay Transilvanya'da geçti.

Erdel nerdeydi sahi!

Mustafa, işte böyle hayat!
Öyle böyle...

KISA TÜRKİYE TARİHİ

Asansör yapamayan bir millet nasıl yükselebilir?

Nasıl?

Böyle yapamaz.

İşte böyle—

A BENİM GIZIM

Suda ayna var,
aynada rüzgâr,
ürperdim bakarken,
aklımda Ben'in var.

Ben'de benin var,
uykumda rüyan,
ay büyüyor aya,
düşüyor dünya.

Devriliyor can
can üstüne, kim
bıraktı gözlerini
rüyamın içine?

Devriliyor dün
ya, yâr üstüne
toprak, toprak
üstünde dünya.

İşte böyle...

MERAK KEDİYİ ÖLDÜRÜR

Aşk, merakla başlar. Sonra koku ve ısrar
gelir arkasından. Kurtulamazsın, sıyrılamazsın derinliklerden,
boğulursun sularda, ay
vururken denize ve boyarken göğü,
gökyüzünün gördüklerini.
Uzaklarda
kalınca birbirini ısıtan eller, kalakalırım,
sarsılırım kendi başıma.

Aşk, merakla başlar. Sonra koku
ve ısrar gelir arkasından. Kalplerdeki harita, yeniden şekillenir.
(Kalbim sağda şimdi, orda şekillendi.)

Aşk, meşk gerektirir.

İşte böyle.

TÜRKİYE DE ÇÖL OLABİLİR, NEDEN OLMASIN!

Çöl ıslak, bir adadayım, kayboldum.

Yâr, ıslak çölde, kayıp
adalar gibiyiz. Öyle mi,
dedim, hayır, işte öyle, ıslak
çölde
kayıp
adalar—

KEKEME HAYAT

Sen, ya san, ya da sar
beni, kalbim sağda, Şehir
solda, ya san, ya sar,
ya Sansar—

Bak, yapraklar sar—
hoş, yoksa Şehr'e, bahar mı
geldi, bahar yani, son
bahar.

İşte böyle.

İSTANBUL'U, ARTIIIK, HİİİÇ SEV–Mİ–YOO–RUM...

Yapraklar sarhoş. Yoksa
İstanbul'a sonbahar mı geldi!
Merak Kedi'yi öldürür, Sansar'ı
aşk. Meşk beni yaşatır, aşk
için meşk gerek, bana seni gerek.

Aşka baktım, bitti ay, meşke
durduğumda su geldi. Sular geldi.

Bir ağ benim meşkim, belki de
bir ay. Sularda balık yoğ.

Göğe indim hemen şimdi, Yunus,
derinlerden beglerim seni.

Bir peri için akar iki gözüm çeşmeleri
sakunun, bilmiş olun, ılıdur ol su begler.

Gözlerindeyim indi, Yunus,
göğler çok derin, ağlar ellerime.

İşte böyle.

Kara Yazili Meşkler

(1990, 2000-2003)

Kar

AH!

Kırılırmış su, gölge var çocuğun yüzünün
yaşlarında. Kartopu var, gözü taş.
Sözlerin kanar, kuru otları bağlar.
Yeşerdi şimdi dağın dışı, çırpındı, çırpınır
rüya, taşlaşıyor gözlerin. Sular durulur,
bozulur kan, direnme pençeye, goncagülün
yok. Kırıl da, öyle kırıl. Suyu kendinde yak,
gözün karışır, yanağından süzüldü işte.

Yağardı karanlık sular, kanardı ateş.

BATAKLIK

Ruhunun vardığı yer canlı mı? Canlı mı?
Dur, bekle, canım yandı, kanım kurumuş,
göğde açık. Taşları yakma. Örümcek, seni
çizmiş dikeniyle. Isırgan bacağından geliyor.
Dalıyor kalbini. Hıçkırma, uzan suya. Körleşti
oyuncak, sesi yok. Suyu çizmiş ruhunun varlığı.
Canlanıyor, sus! Kanı akmış, durulur mu?
Durulmaz... Seni bekler suların yüzü.
Çapraz sözü yokmuş.
Canı var.

DUA

Mecaz gürler suçundan, kalbe sürgündü,
paslanmış. Çocuksuz, eski bir hıçkırık.
Gür kandilin titrerse, yüksel sulardan, düş.
Süzülmezsin, büyürsün. Çocuklar, kır delen
kardeş sularmış. Nedircikler büyür, sokak
çağırdıkça. Çık, dökül! Kayıklar muskanın.
Canlı kurşun parlasın sırtında. Gök verdi
an'nânem kâğıtlar çırpınırken. Sular durgun.
Karanlıkmış yosunlar, karaymış bir deniz.

Ruh, çarpıyormuş.

DUVAR

Ulamazsın, sözün taşar kuyudan, kilidin
sarsılır. Körel ve ısır sözü, burkul.
Kireç sönerdi, yanardı. Isırgan dizinde
çırpınıyor, kana çaldıkça gök. Karaydı
deniz, göğe aynaydı. Parmağın kanamazsa,
bulutlar sözün dışında durur. Kırılan
ben miyim? Bulandı içimde mürekkep.
Çocuktu karga, dalında yazar, suyla
çırpınır kirecin. Süzülen ben miyim,

giden ve gelen?

ERİK

Zamk, düşermiş, düştü, düşmüş, dal, dalından yürür.
Tahtam biçilmiş. Terliyim. Terliyim. Ten, ner'de?
Annem ner'de? Tuz, kan, çimen. Durduk. Çocuktuk,
ter, benim. Tahta perdem var. Çekirdek. Ten miyim,
ben miyim? Tuz, kan, çimen. Gözden gelen yaş,
dirilmiş, sen misin? Terlermişim. Terledim. Vardım.
Dalın yanmış. Kanar zamk, çekirdek, kanlı ırmak,
yandı, ben terliyim. Gül yok. Gülün yok. Ben,
çocuktum. Çekirdek yok. Budak kanlandı.

Dan!

ET

Dokunursun. Dokunursun. Doku,
nur mu? Dokunmuş.
Büyü yok. Yoktu ki! İpliği çöz.
Susma.
Susarsın.
Biri var, düşü yormuş. Neye
yormuş? Görülür mü bu? Bilmem. Görülür bel ki de.
Bel ki de duymam. Sulu kar yağdı. Köreldi.
Yağarmış. Yanıyormuş. Sözü yok. Sözü durmuş.
Duruyor bel ki de. Kim biliyor, kin biliyor. Söndü.
Uçar mı şu yaprak? Yere düşmüş mü? Söner mi?
Dokundum,
doku yok.
Sen,
dokusun.

HANGİ YUNUS, BİZİM YUNUS MU?

Yunus. Parçalanmış yosun. Ben miyim? Şu, sensin.
Yosun muydu? Yaprakların dökülmüş. Suyun muydu?
Neymiş? Külün mü var? Sen misin? Ben miyim,
korkuyor suyum. Korkuyormuş. Yunus, ben, neyim?
Suyun muydu? Neymiş? Yunus, sen misin? Kırıldın mı?
Ben gelmişim, ses mi yok, vurulmuş muyum, sus,
suyun nerde, ben kanardım. Yoruldum mu, sen
nerdesin, sorum nerde? Dilden kaçarmış yosun. Su
muymuş? Su muymuş? Su varmış.
Su yok.

İKİNDİ

Ceviz sandığından gelirken benim güzel
kuşlarım, pörsümüş, tozlu bir resim ruh sever.
Gül, karanfil, kırıldı birlikte günlerce.
Camdan bakar filiz tenli bir kız. Güneş,
vursa, vursa, kör gözlerin gölgesinden düşen
çürük renge. Vursun. Çilerken büyük karanlık,
ceviz, bir şekil gizlesin. Kanarmış, çeneksiz
çocuklar. Çimen düşermiş çocuk dizlerinden,
karıncalar kan taşırken.
Bulutlar bakır.

İNCİR DALI

Diliyorsun, dilim mi var? Dili yak, savururken,
yedin mi, dil mi yemiş seni? Dilsin, dilin,
dilimde. Dilimde mi? Öyleydi. Ben senin dilinim,
kanarım. Dil mi, ben senin gibiyim, diliyorsun,
yorulma, sen şu musun? Seni bilmezdi, kar, kızak.
Bu hayat seni bilmez. Dilim mi var?
Dilinin nesi var? Ses mi var? Duvar, dili var,
dağa bak, baktığında ağla, sızım beni bilmezdi, ayna,
ayna mı kırıldı, dilim yok. Senin, neyin var?

—suyum...

KAZANCI YOKUŞU

Gözlerimiz kanlı, *Mayıs*'mış, hayat nerde?
Mayıs yetti. *Yedi*ymiş. *Dokuz yüz*... Gücenen bin dokuyor, kaç kişiymiş süzülen. Bitti mi Taksim, hayat bitti. Ölürmüş cana kan! Kan! Yaşarmış, yaşasın Cumhuriyet... Gözlerim kanlı. Ilık, kirli su var, dağlıyor kalbimi. Nerdeydi ölüm? *Bin dokuz yüz... yedi... yetmiş yedi!* Cuv! Cuv! *Mayıs*'mış, *Mayıs*'ın hangi birinden gelir Cumhuriyet, gözlerimiz kanlı.

Oy!

KENAR

Şeyin, kitlendi. Söz, kitlendi. Dilden kırık
sesler çıkarmış, hem kırık, hem soluk.
Sarkaç, denizden çıktı, ıslak, beton paslandı.
Tuz var, tuz yakarmış kırılmış sözlerin,
dil çarpıyor, dağlıyor, kâğıt tutuşmuş,
kül mü olmuş, ne olmuş? Şeyde, can var,
yangının, kalbi var. Defter kırışmış, sarkacın
paslı, kalbin paslı. Şey, kitlendi. Sus şimdi,
solmuş defterin, kirpikler batar, can
susar. Yapraklı bir geçmiş biter.

Şey!

KIZAK

İnce yağmış kar, sokaktan yağdı. İnceldi,
ağrım var, süzüldüm ben. Sorarmış sular. Kalbimde
kar var. Yoksa sen miymişin, sansar mı gördüm,
sen misin, yoksa sen, geldin mi... Yapraklar susar,
kar düşermiş. Miydi? Yokmuş, yok musun, nerdesin,
durgun çocuk? Ruh kaçtı, sen, nerdesin? Dur, bekle,
yağmurmuş ruhun, sansarın kalbinde. Yanmış,
bağrıyor, dağlıyor, yaprakların.

Cızz...

Cıss!

Budak!

Kördü kar, yağmış, sokaktan.

Sen misin?

MIKNATIS

Çekerdim, çekerdin ruhumdan, susuz bırakmanla,
ilmik, sökülmüş. Kuyun, dökülmüş. Göğün, yok.
Suyun, var. Kanar. Çölüm, bitti. Topraktayım.
Toprağımda. Erken sular geldi. Kim doğdu?
Sen misin? Sen mi geldin? Vuruldum, bıçak
kesilmiş, çekerdin, çekerdin, çektin. Demir, yok.
Göğün, parlıyor. Parlıyor mu? Toprak, sürülmüş,
sürülmüş. Yokum. Yokum. Başka bir şey mi var?
Var mısın? Çekerdin, çekerdin, ruhum, yok.
Yokum.

MİL

—Kömürmüş, kömür müydü kalbin, sicim sicim
yaş süzülmüş, budak kanlı, içim, susuz. Koş,
dağın dağlanırmış, güneş, kemirmiş, yaran *cızz,*
gözünden cızırdamış, karga, susmuş. Yanardağ
süzer, yanardağ buruldukça ağlardı. Sen misin?
Söz mü gelmiş, kömür sen misin?

—Benim gözlerim yok ki! Dağlandı. Ben kimim şimdi?
Kalbim kömür, gök, yakın mı? Gitsem, sular kanlı,
dağ, sırtımın yüküymüş.
Küçükken, koşardım.
Körüm.

NE?

Hiç.
Hiç. Yaramın sesinde, sen mi varsın?
Hiç. Seni çok severdi, çok severdin sen,
bulutun kanardı. Ağlıyormuş, hıçkırıyor.
Sesin mi var, kırılmıştın. Göğe bak. Bulut,
gelirse, kanmazsın, suların döküldü. Yazmıyorsun.
Çok seviyordu. Bak, seninle oynar, hep kırılır,
kırıldı, iç geçirdin, geçti mi? Anne,
sen bulut musun? Kalbim yanıyor. Kanardı.
Ağlıyor. Kaynardı sular. Hiçim.
Hiçim mi var?

ODUN

Taşırdım, taşırdım, gücüm yoğ. Yoruldu gövdem.
Yoruldum. Kanardım. Kanardı gökler. Göğün
gölgesinden çekildi yağmur, sözüm sımsıkıymış,
buruldu toprak. Su, tuzluydu, içtik. Kavurdu. Avcum
yarılmış. Susardım. Susardı gökler. Suyun yandı.
Ner'den düşer? Ruhum boş, suyum yok. Neyim yok?
Yoruldu kalbim. Sözüm bitti. Sen, sen misin? Nesin?
Sevgilim... Sen misin? Kavrulur bu kalp. Göğde,
gövdem kanar.
Kavrulur.

ÖĞLEYİN

Süt, siner göğsümde, sinsin. Ruhların göğsü,
senden geldi. Topraktan sızar kan. Suyun var.
Kıskanır. Ağzındı, gelmez şurandan. Ruhta aynan
yok, sözüm gür dökülmüş. Burda bir göz, bağlı
göğsünde. Külsün, gülde yan. Toprakta. Gün,
selvinin boynunda. Ağlarmış, sulardan sinermiş,
güllerin yapraklarından. Düşerdim ben, canımdan.
Taş, bağ biçer, süt diler. Bağrınla bakmıştık, suyun
var senin, bağrındı.
Süt var silkinen.

PERGEL

Sök sözü, kargınla, kireç söndü. Çanlar
çalıyor burkularak. Sök dikenden kırılan
kalbini. Çapraz sular, terziyi diksin. Dalıyor
söz, kırık, korku, düğümlendi. Suyum yok,
sayım yok. Kilidin taştı. Isırgan mı ağlardı,
örümcek mi örermiş senin korkunu? Hıçkırdı
oyuncak, burulmuş denizin kumları.
Hep sen dikerdin kırılan sözleri. Sök! Sök!
Düğüm canlı.
Akan kalbini, kalbin sular.

PUS

Kuru otlar yanıyor. Şimşeği gör, çene
kitlendi. Ceviz durdu. Suret çekiyor.
Baktığı yerden su sızardı. Uzaklarda
yağar. Yağdı mı? Otları biçtim, şu topaç
döndü, düğüm sökülürken. Diri şimşir
suya düştü. Su, toprakta kayıp.
Yıldırımın kırılır. Döndü topaç, söndü ağaç,
çocuğun kalbi atar tıp! diye, yağmuru dinler.
Kuru şimşir suya baktı, irin var.
Yanıyor, yandı sular.

REÇİNE

Hangisi diz, hangisi yorgun çocuk? Dilleniyor
zamka akan çarkı gün sırlarının. Düştü ağaçtan,
sürüklendi suyun korkusu: Uçsuz bucaksız selüloz.
Ruh süzerim, sensizim. Hangisi var, hangisi yok?
Çırpınır kanlı dizim, nar sunarım, dişlerim.
Ballıbabam suç veriyor, göklerin pıhtısı var.
Sır çizilen yer yüzünden bakıyor muskaya
an'nânemin gördüğü cinler.
Gülüyor, sanki yok!

RUTUBET

Cincevizdir bir çocuk. Kan dillerinden su damlar.
Dağlı geçmiş, şimdi düşmüştü. Yapraklandı,
topraktan su fışkırdı. Gök gürlerdi toplanmış
sudan, kız semenderler ve güller. Kan diler
gür mürekkep. Sır taşındaymış çocuk. Perde
inmiş gözlerinden ruh yiyen hokka damlar.
Simsiyah bir göl çözüldükçe göklerden,
sevindirmişti an'nânesinden kalma mendil.
Düştü. Öldürdü yağmurlar.
Bocurgat burgudur.

SOĞUK SU

Biz bile yaşlandı. Dı. Mış. Biz mi, sensin
çocuğun kalbi, ısırmış. Mı? Sendin çocuğun kalbi,
ısırgan mısın, ben seni sevdim. Kuruyor, sustu, sus,
sustu mu, sor. Sorma. Düşersin. Düşerdin,
kuyu yokmuş. Kuyu varmış. Düşer miydi
çocukluk? Hadi. Sensin, bağır, sus, yürüyor,
yaşlanıyor. Başka? Kızlar mı üşür? Vurdu babam.
Vurdu. *Oy!* Kar geliyor. Kar mı? Ağarmış saçın,
kır mı? Biz yaşlanıyorduk.
Durun!

TEBEŞİR

Ruhların canlandı. Ben geldim. Çocukluk
körelmiş. San ki, şimşir bir topaç gözlerimden
kaçtı. Kaçmış. Pas betondan sökülmüş. Küldü
yaprak, can süzülmüştü. Sırçan yerde. Düştün,
fışkıran kandı. Yorgunsun. Mürekkep dağlıyor,
ruhların kanlandı, dizim yandı. *Tıp. Tıp.*
Düşen can. Gözlerim yaştan kızarmış. Çocukluk
çıkmıyor hiç gözlerimden. Bağırdım ben de,
yapraklarla birlikte. Etraf, sırça dolmuş.
Tertemiz.

TEYEL

Çağırmış, çağırmış, çağırmış mı kar? Bağırmış mı
sandık? Kızak ner'de anne? Sır nerde? Aynan
kırılmış söküldüğün yerde. Sözler kesik, kanlı.
Korku bekler, düğüm yok ki! İplik yanar.
Masal karda ağlar. Yokuş bitmemiş, kalem
bitmemiş. Defterin kanlı. Buz, kırılgan. Sular
dondu, kırdım. Büküldü tel, mıknatıs parçalanmış.
Kızak yorulmuş. Masallar suyun donmasıyla
ağlar.
Çağırmış, çağırmış mı kar?

TUZAK

Sendin suların karanlığında ölmüş gölge.
Güneş karardı, korkudan kaç! Kavruluyor
benim çocukluğum. Kalbimde şu var, bu var.
Ne varsa, gölgenmiş. Solucan bölündü.
Şimdi kardeşler. Su, unuttu. Kar, süzüldü.
Sendin burgaç, dalı kırma. Buz kızıllaşır,
taşlar dirilir. Dirildi bak, göğün saydam
sularında. Kuşların tutulmuş, kın kanatların
kırık. Salıncak vardı,
tutuştu gözde hıçkırık.

VEREM

Ne, neremden, ne bulursun ki benim ruhumun
vardığı yerlerde? Ne var? Nesi var? Kimdi? Nasıl?
Kimdi, nasıl? Nereden geldi? Neremdin?
Suyumun suyu. Kimdim... Varılırken sana, sus.
Kilidin ses veriyormuş. Kapı var, ya da yok.
Sen biliyorsun. Neremin suyusun? Sorma.
Gözümsün, gözümün yaşı. Durdun bana.
Durdun mu, yo, sen geliyorsun. Geliyorsun.
Varamam sana.
Vardım mı?
Sorum yok.
Soru yok.

VRAK! VRAK!

Kuyudan kurbağam çıkar. Kuyudan ne çıkar?
Ben neyim? Sular duru. Sus!
tu mu? Düşler ruhumda,
kurbağa susmadı. Susmaz ki hiç! Kenar süsü sustu,
kalem var mı sende? Yok mu, ne var? Kuyudan
kurbağam çıkar. Çıkıyor mu? Düşüm var mı,
sen misin? Kuyudan düşüyordun. Senin şeyin var ki,
ben seni sevdim. Hisar'da, bel ki de... bel ki de,
sendim. Gözün mü var, görüyor mu, topaç nerde,
kurbağam
—beni öp!

YAMAÇ

Oy! Kuyudan ses veriyor bir çocukluk. Tutuşan
bir teraziymiş. Ta gökten yarılan şimşeğe
bak. Kirpiğinden kuru yaşlar döküyor,
kanlı ağlar. Su ne? Neymiş? Çürüyormuş
kızak. Böyle, su oymuş. Dökülür şimşirim,
parçalanır karlı çocukluk. Kuyun dondu mu,
ses ver bana! Gökten vuran kanlı çocukluk.
Koşuyor belki, yok buzlu sular. Süt sızıyor
vardığın dar kuyudan.
Kır buzu. Sensin kızak.

YARA

Şu taç yapraklarından kaç! Zehirler. Bu gülden
kaç! Kıpırdar. Parçalanmış çocukluk, gök
yüzünden, bende aynan. Kırılmış. Çağlayanlar
çarpıyor kör sözün. Diksin çuvaldız, yükselen
gözlerinden kan çıkarsın. Dağla korkunla,
dağlarsın. Suyun çapraz yüzünden vuran kırpıntılar,
yapraklı sarnıç... Dağın sürgün, dağın kaçgun.
Sıran geldi, kaç!
Kaç!
Bahçeden sesler gelirken.
Şu yaprak var ya, ondan kaç...
Zehirler.

YOSUN

Kilidin bağrı kırık. Dil çizilir tutuşan
kibritimin ruh kafesiyle. Su, yorgun dile
çiyler veriyor sevişirken kuru otlar.
Gizlemiş taşı, bir hokkabazın gözleri.
Kül diniyor, ruh yara tandan dökülürse
su ağlar. Gezinip dur, denizin kıra vurdukça.
Çözül, bağla! Ölüm çiledir belki de.
Dil dense yerin, çıra orman gibidir. Ben,
kilidim, kilidim.
Sarnıca sarkardı kedim.

Göğ

A, DUR!

Yahu, sen durdun, yosunda, limon
acı, acı mı, dilinde ekşi mi,
acı mı, ekşi mi?

Erir ağzında, ne erir, limon mu,
acın mı yoksa?

Dilin yanmış, ruhun kavrulmuş.
Geride kül yok.

Acın, kalbine varacak.

Ağacına bak, dökülüyor, çöküyor,
görmedin mi?

Teyel sökülüyor,
işitmedin mi?

Teyel sökülürken,
sesi yok ki.

Ne var?

İğne çalışıyor, kıvrak hareketlerle.

İğne,
bize batar mı?

Batmaz... İplik makaradan boşandı. Çalışıyor.

İğnenin gözü var, or'da benim gözüm yok.

Söz, bitiyor.

Atlas yorganda kıvran, dur.
Teyel sökülüyor, teyel sökülüyor, sökülüyor
teyel. Geride kül yok.

AĞAÇ

Duruyor. Kökünde su yürüyor.
Su göğe kavuşmayı bekliyor.

Dallar uzanmış, yakarıyor.
Lamelifler iç-içe, birbirine karışmış,
Gövdenin içi geçmiş.

Tıp tıp atıyor, damla damla, kan yürüyor.
Ruhun gövdendeki ağda debeleniyor.

İskelet bir hücredir, vakti geldiğinde
çıkarsın, göğe dursun.

Lamelifler sallanıyor.

Gözsuyu tuzludur. Tatmayan bilmez,
ağlamayan gönenmez.

Gökten yağmur boşandı.
İskelet kırıldı, ben, düştüm.

Şurdaki kuyu var ya,
gözyaşı dolu. Hücre boş.

ATEŞBÖCEĞİ

Sen, benimsin. Kar, yağarmış. Kar, sudur. Suymuşuz.
Suyduk. Sulardan geldi kar. Yaz mı gelmiş? Kış mı?
Yaz... Yaz... Karlı dağlar senin. Sensin.
Böcek, sensin. Suyun geldi. Yıldızlar, senin.
Sen, ben misin? Ben, benim. Bendim. Karanlık yok.
Böcek var. Kırıldım. Dal, kırılmış. Yandı bağrım,
Susardım, çöz, sözüm yok. Gözlerin burkulur.
Sarkar karanlıktan. Yanar, söndü, yan, sön.
Yandı, sönmez. Yazdı, söz yok. Yanar, dönmüş.

Sular, gökten düşer.

BANA HAYIR DE, SADECE SESİNLE.
YAZILAMASIN.

Bir ç yap. Dilinle, damağınla.

Sonra, ister istemez ı.

Zaten çıkar. Çok kısa olsa da.

Sonra nefesini içine çek. Çok hızlı.

Bak şöyle,

dilini, dişinle üst damağının tam arasına değdir,
içeriye çek, yine üst damağına döndür, bu arada nefesini de içine çek.

Öyle öp.

Ben, senin
dilinim.

Sen, benim
dilimsim.

BRE!

Oy!

Oy!

Oy!

Ararım seni ben, seni, ben,
ben, ben, ben,
durduğum her yerde, ben,
ben, oy, ararım seni ben,
saçlarını, gözlerin böyle,
kirpiklerini, göğ, gö-
zlerinin kölesi, miyim ben,
ben âşık mıyım ben, sevi-
yor muyum ben, seni ben,
seni ben?

Oy—

CISS!

Erik ağacının zamkı dökülüyor,
görmedin mi!

Yaprakları acı, tatmadın mı!

Hiç, beni,
dinlemedin mi!

Şimdi yürek yırtılır...

CİNAYET

"Baa bak, ben, ney deyvercam
ben saa. Katilleğ vağ ya, katilleğ,
o ağşam yatıvoryalağ... Savcu şey
yapıyağ. Araşduryağ. Araşduruvoryağ.
Yanunda şeyleğ de vağ.

Yardumcularu.

Katilleğ burdalağ. Oturyalağ, içiyalağ.

Soğra ne'yoluyağ, biliyo musuy?
Şeye gidiyalağ.

Oracugda, polisiy biri
öldürveryağ onu. Öbürü de ne'yoluyağ,
biliyo musuy?

Araba eziveryağ.

Öbürünüy de Allah canını alıvaryağ.
Oğlu vağ, gızları vağ. Öğle galuvaryalağ.

Gızlağdan hırasıynan yangunculuk oynayuvorduk.

Biliyo musuy, beni hâlâ bilmeyağ.

Başgasuna gaçuvamuş.

Öyle deyelağ..."

İşş!

ÇÖL

Susadım.

Susardım.

Susuyorum, susuyorum,
hiç su içmiyorum.

Her yanım kum. Kemiklerim parça parça.

Ben de,
sustum.

Sus.
Pus.

Kim var orada, kim sesleniyor?

ÇÜRÜK BETON

Kum, sen ne'yidin?

Taş mı, önce?

Deniz kenarında, ne işin var?
Ne işin var, denizde?

Defterim kum içinde, üfledim,
yapışık.

Zamk, ruhuma bitişik.

Kum, yaşar mıydın eskiden?
Eski denizlerde...

Neyin izisin, ne'yidin?

Kum,
çimento,
ne kara, ne deniz,
siz kardeş miydiniz?

Eskiden...

Eski denizlerde?

DUVAR YOSUNU

Gücenmiş. Değil mi ki, oyuncaklar
büyür, yo, çocuklar büyür,
oyuncaklar, küçülür kalbimizde,
bir korku düğümü, açtı,
söz, saçtı.
Alevlerin dengeli renkleri var,
belki de bir yangın...

Kar ve su birlikte. Kim, kimi yakacak?

Suyum yok.

İşerdim karın üstüne.

Kar, yok.

Kar, çukur şimdi. Sarı, çiş rengi...

İşerdim karın üstüne.

DÜĞÜNDE YAS

Mimozayı kokla,
gelecek, mevsime kalsın,
çürümez ki hülya, katmerlenir,
manolyayı koklarsın.

Küsme göğe, çürürsün.
Efsun, çözülür.

Su, ölümün.

O, kuşların dimağında vardır.

Göğ, göğdür,
göğ, göğe...

EV

Sütlaç bitmiş.

—Anne, sütlaç yap.

—Süt yok yavrum.

—Anne, gene de sütlaç yap.

—Süt yok yavrum.

—Anne, ille de sütlaç yap.

—Süt yok yavrum.

—Anne, ben sütüm.
Senin sütün.

Sütlaç var.

Sütlü aş.

GÖZYAŞI RENGİ

Sansar, dolu,
ilaç sürülür, geçmişimiz vahşi,
sokakta,
kar var.

Var.

Benim ruhum, hangi çatının üzerinde.

Hangi evin, çatısı sıcak?

Ruhum mu eriyor?

Beynim,
dönüyor.

Başım, ağrıyor.

Öksürüyorum.

Şehir, öksürüyor.

Sen! Benimle sevişmiş miydin?

Hatırlamıyorum.

Annem çok derin.

Ben içindeyim...

Dışında olan, yoksa...sen misin?

Yoksa, sarhoş muyum?

Ruhum mu kaçtı?

Çenen mi kitlendi?

Çenem,
mi?

Suretin mi,
var?

Suretim,
var mı?

Şimşek yok!

Dur, bekle!

GRİZU

Kömür yanıyor.

Suya düşüyor

—cıss!

Kara, suya düşüyor

—cıss!

Zangırdıyor bura

—cıss!

Çilekler büyüdü

—cıss!

Çocuğun gözü, ham çilekte

—cıss!

Babam nerde anne?

Anne, *cıss!*mıyor.
Cısamıyor.

HER YER KARANLIK, HER YER AYDINLIK

Biz ölünce nereye gideriz?

Mechûle mi, malûma mı?

Bak, şuranda ot bitmiş, bir böcek geçiyor orandan,
kalbinde bir çiçeğin kökü, su emer yağmurdan,
ziyaretçilerin döktüğü sulardan.

Zerrelerin yeraltı sularına karışır,
yeryüzüne çıkar bilmediğin, bilemediğin topraklardan.

Hiç görmemişsin çünkü.

Peki, ne ifade eder, bilmen, bilmemen,
saf karbon olduğunda, sudaki bir minerale döndüğünde?

Üşür müsün, ruhun yoksa
nerenden üşürsün?

Ziyaretçiler üşür.

Yağmur yağar, sen sulara karışırsın.

Sansar susamış, içer.

Böcekler seni magmaya taşır.

Taşır mı?

Bilemezsin...

Bak, bir arı geçiyor, kondu kalbindeki çiçeğe,
ama bakamazsın.
Arı bakar...

Burası çok soğuk,
aşağısı çok sıcak.

Anne, gökyüzünü göremiyorum,
ama olduğunu biliyorum. Bilirdim.

Duymuyor musun?

Bir zerrem de, çiçekle, arıyla göğe erecek.

Biz ölünce nereye gideriz?

Mechûle mi, malûma mı?

IRMAG'GIYSI

—Öcüleğ vağ. Cinleğ vağ.

Düşüvörsüy.

Ölüvörsüy.

—Sen, ney deyosuy?

—Hiç!
Bi' şey demeyon.

Ekmek musaf çarpsın lay!

Yiyvölleğ seni.

Öcüleğ, cinleğ.

Yiyvölleğ...

İÇ SIZISI

Çınar, içerden çöker.

Çocuk, kalbinden.

Tohum, uçuyor göğe.
Göğ, çöl.

Yaprak yok. Humus olmuyor.

Göğ, çöl.

Kumu çok.

Çocuk, yok.

Ben, çökemiyorum.

KAMIŞ

Süt sinerdi göğsüme, süt. Su inerdi sonra.

Su yürür.

İzi kalır. Betonda.

Paslanır. Demir yoksa, çürür.

Pas, yürür.

Demir varsa, izi kalır. Toprakta.

Yosunlaşır. Yani, toprakta.

Yo, su mu iner senin göğsüne.

Annemin göğsünde süt yürür.

Süt.
Su kıskanır.
Süt var, su var.

Suyun izi var.
Ruhta izi var. Su.

Suyun, senin ağzındı,
gelmedi baktık ki, üzümler dökülüyor.
Orana burana...

Süt de benim, su da benim.

Ben, benim...

MIKNATIS

Ay mı tuttu, fal mı?

İnce bir ruh uzanıyor boylu boyunca. Neden?
Neden uzanıyor ölmeden?

Ruhlar ölmez ki!

Kanatlarını çırpa çırpa bir melek...
Gök, çöle dönmüş. Sarsıntılar yerde.

Göl, aslında gökyüzü.
Bir kuş, uçamaz, yürüyen bir kuş, gözün içinde.
Peşinde uzun kuyruklu, yırtıcı bir hayvan.

Ama irisi parçalamıyor. Tırnaklarını çıkarmıyor.
Kuyruğuyla davranıyor. Huyu bu.

Fal da tuttu, ay da.

Ruhun üzerine doğru.

Borular öttüren dış dünya yaratıkları...

Akıyor yeryüzüne. Yeryüzüne mi, yo, gökyüzüne.
Gökyüzü de göle akıyor.

Yo, yansıyor.

Yansıdı ve kırıldı.

Ay tutuldu, fal tuttu.

MİL

Ben aysarım, aysar
oldum senin yüzünden, ay, ay,
sar beni, süz beni, yaz beni.

Düştüm, kendimi gördüm suda, yordum suyumu,
tüylerinin suyuna—başı sonu yoktu suyun, kum
kum üstüne, bir çizgi çeker gibiydik, ufukta,
iki yelkovan kuşu.
Sonra su çekildi gözlerimize.
Su çekildi gözlerimize,
tüylerinde tuz izi.
Dilde eriyen tuz. Yaz beline doladı nemini.
Su çekildi gözlerimize. Sonra. Nerdeyiz peki?
Bir çizgi çeker gibiydik ufukta, çoğaldıkça
yelkovan kuşları, rüzgâr gerine gerine.
Düşüyoruz işte, su yoruyor beni saçlarına,
gözlerinden akıyorum, su çekildi gözlerimize,
su çekildi gözlerimize.
Bir sürgün, topraktan suya,
böylece, damlıyor göğe, iki yelkovan kuşu.

Kuytularını gösteriyorsun, gök boşanıyor,
sular mağralarına çekiliyor, toprak titriyor.
Sorulduğunda, yorulduğunda
çıt yok!
Görmedik diyemiyorlar, görmeyiz diyemiyorlar,
tuz basıyorlar. Mil çekilmiş gözlerine, mil çekilmiş
gözlerine. Dilleri kopmuş, artık sen yaz beni kendine.

(Benim dilimse, senin tüylerinin suyunda.)

Ben aysarım, aysar
oldum senin yüzünden, ay, ay,
sar beni, süz beni, yaz beni.

NEY?

—Ney deyosuy?

—Bi'şey demeyon.

—Lay, ney deyosuy?

—Bi'şey demeyon.

—Lay, baa bak, sen ney deyosuy?

—Bi'şey demeyon.

—Ney deyosuy sen, lay?

—Bi'şey demeyon.

—Gırıvoğrum ağzıyı, burnuyu...

—Bi'şey demeyon.

—Lay baa bak...

—Sen kendiye bak!
Bakuva anam...

Dan!

SALYANGOZUN İPEK İZİ

Benim yüküm ağır.

Göz kamaştıran izler bırakıyorum
yürüdükçe göğe.

Kabuğumu kendim ürettim.
Yürüyorum ağır ağır.

Korkunca büzülürüm kabuğuma.

Biliyorum o taşın altını,
yılan yuvası.

Ama yürüyorum bile bile.

Karada mıyım, sular içinde mi?

Varmak için yürümek, varmaktır.

Gökteyim, ben kabuksuz kaldım,
kabuk bensiz.

Ardımdaki izleri bir çocuk görüyor.

SU MU, İŞTE SU

Yanıyor, kanıyor,
annem. Ben mi doğuyorum?

Doğuyor muyum, nereye,
bak, göğe,
hep aynı sözlere,
dünyaya...

Varıyor, varıyorum
anneme, diyor ki,
bak göğe, orası bizim.

Göğ, bizim.

Öyle mi, anne, göğ, bizim mi?

Yoksa,
biz,
göğ
müyüz?

TERZİYDİ TEYZEM, FAL BAKARDI BANA

Teyze, ner'de telvedeki kırıntılar, ben,
kardeşlerim, teyzeoğullarım...

Fal bakardın sen bana,
sen gittin, oğullarına,
oraya buraya, or'dan oraya. Teyze,
ner'de makaralar, patronsuz teyeller,
düğün zamanları ner'de?

Ner'de gelinlikler?

Bir gelincik örüyordum ben sana,
kırmızı mıydı, kıp!

Kır...

Annem, sen, bir de ben...

Ner'de Teyze?

Ner'de,

fincanın tabağından içilen kahveler...

UFALA HARFİ, UZA!

Sök sözü, siz
bizi, her yerde
bizi, sizi, hep
sizi, sök sözü.

Sizdi, bizdi,
hem sizi, hem bizi,
sök sözü,

ben!

UYKU KENARI

Aydım, rüyada, O konuştu, hep, ben,
ah ben, ben, aysar oldum hayatta, çizgiler
böldü beni, or'da dururken, durup dururken,
O,
hayatta,
rüyamda.

Çıktım ceviz ağacına,
su yoktu,
anne, annne, annnn—
nâne...

O,
yok mu?

Cinler, ner'de?

UZAY

Mıknatıs, parçalanıyor.

İçinde ruh var.

Mıhlanıyor. Mıhlanıyor kalbe.

Kalbimde, şimdi, mıknatıs var.

Ben,
yokum.

Mıknatıs, kum oldu.
Paramparça.

Mum eriyor. Yaraya.
Açık yaraya.

Mıknatıs, gökyüzünde geziniyor.
Göğün ötelerinde.

Ötelerde karanlık var.

Mum yanıyor. Eriyor.
Doku cızırdıyor.

Kalbim binlerce kalbe...

VİŞNE

Geliyor.

Yanardağ, söndü.

Or'da, ağaç, yok.

Dudak, var.

Ya kuru, ya ıslak.

Hangimiz, kor
kuyor? Külsün,
benimsen...

Elmassın,
benim misin?

Kaçma,
benden!

Ben,
senin,

sen,
ben
misin?

Kör
müsün?

Ben senin.

YATAKANE

İşerdim, naylon serilirdi.

Çarşaflar beyaz, koridorlar ıssız,
bir çocuk...

Merak,
çocuk peşinde.

Çocuk,
kendi peşinde.

Üşürdüm, annem yoktu.

Her şey or'da,
kendi yerinde,
makara tıkır mıkır, iplik elimde,
kendimi yaladım.

Kendimin oralarını.

Çok üşümüşüm...

Hep ısırırmış,
yavru sansar...

Dünya yalnız, ben yalnız.

Hepimiz,
yalnız mıymışız anne?

ZAMK

Çiğ düştü, yere, ağaç mıydık, öldük, or'da,
binlerce isim,
kökler bitti. Toprak, ölmüş. Or'da. Or'daysa.

Çiğ düştü mü, yağdı mı? Yağmış mıydı...

Annem, saçlarını çekti babamın,
hep beyaz, hep beyaz...

Bir saç teli, o siyah.

Babam şimdi siyah!

Ner'de... ağaç ner'de, babam ner'de?

DEMİR, NE ZAMAN EĞİLİR?

Meşksiz aşk olmuyor. Daha önce şöyle demiştim:

"İşte, cenini fanusundan, kavanozundan çıkarıp orta yere bırakıyorum. Toza, toprağa, oksijene, iklim koşullarına—kısaca ayrıştırıcı, çözücü, dönüştürücü, çürütücü ortama.

"Cenin, korunmuş ve bir çocuğun mülkiyet duygusuyla saklanmış cenin, bu ortamda çürüyene dek dursun, kurusun, korunsun.

"Teşrih ameliyesi bitti, böylece, ben de kurtuldum. Fanusun, kavanozun içi, bir bakirenin kazayla döllenmiş ve sonra kazınmış rahmi kadar ıssız ve yaralı artık. Cam eşyayı atıp kırıyorum, sırça denen şeye bayılıyorum.

"Önümde şu duruyor: Kır Ağı!"

Daha önce böyle demişim, ama şimdi öyle değil.

Taşları, bir araya getirmeye çalışıyorum.

Sırçadan, demir dökmeye çalışıyorum.

Demir, bükülür, eğilir, şekil verilebilir. Kızdırıldığında, korlaşır, döğülür, suya sokulur, çelik olur...

Ne var ki, çelik de, kırılır.

Ne yazık ki böyle.
Her ne ise...

Bu kitabın ilk bölümündeki, *Kar*'daki şiirler, aruzla yazıldı. Seçtiğim ölçülerin hepsi, on bir heceli. On bir, bütün dünyada şiir konuşup yazanların, pek sevdikleri bir sayı. Heceyle, vurguyla, her ne şekilde olursa olsun, sıkça
kullandıkları bir sayı.

Kar'daki her şiirin ölçüsü, o şiirde on bir kere tekrar ediyor. Ulama yok, zihâf yok, imâle yok. Ayrıca, ölçünün bittiği yerde, dize bitiyor diye bir şey de yok—dize devam edebiliyor.

Şöyle kabul edin: Bu, benim aruza bir yorumum. Okuduklarıma, öğrendiklerime, geçmişimize bir merhaba, bir saygı...

Göğ'deki şiirler ise, *Kar*'daki şiirlerin, deyim yerindeyse, müsveddeleri, gölgeleri, aynaları.

Birkaçı da Bartınca.

O dili de ben seviyorum.

An'nânemden öğrendiğim bir dili, herhalde unutamam.

Yalnız bir şey var ki, neden otuz şiir, işte onu bilmiyorum.

Ateşböceği, neden *Kar?*'dan *Göğ*'e kaçtı, onu da bilmiyorum.

İnsan, şiirlerine de söz geçiremeyebiliyor demek ki...

NOTLAR

Yeis

Kır Ağı

s. 14 Ahmet Hamdi Tanpınar
s. 17 Enis Batur
s. 31 Özdemir Asaf
s. 35 Thomas Stearns Eliot
s. 37 Francis Scott Fitzgerald
s. 39 Behçet Necatigil
s. 77 Osip Emilyeviç Mandelştam
s. 81 Saint-John Perse
s. 107 Hulki Aktunç
s. 113 Osip Emilyeviç Mandelştam

Yeis ile Tabanca

s. 127 Vladimir Nabokov
s. 144 Paul, Paul Celan. Osip, Osip Emilyeviç Mandelştam.
s. 149 Yevgeni Abramoviç Baratinskiy'den aktaran Aleksandr Sergeyeviç Puşkin
s. 161 Jorge Luis Borges
s. 162 Nedim
s. 162 Kosti, Konstantinos Petru Kavafis.
s. 163 Metin Altıok'un şiirlerinden.
s. 164 Turgut Barış
s. 165 Reşat Ekrem Koçu
s. 167 Turgut Barış
s. 173 Osman Cemal Kaygılı
s. 179 Son iki dizeyi, Memet İkbal ve Halil Köksel'le birlikte yazdık.
s. 180 Joseph Losey'in "The Go Between" filminden.
s. 195 Metin Altıok
s. 196 Vüs'at O. Bener

Hayal Kumpanyası

s. 201 Fazıl Hüsnü Dağlarca
s. 202 Ted Hughes
s. 203 William Empson
s. 204 Johann Wolfgang von Goethe

s. 208 Ahmet Hamdi Tanpınar
s. 211 Ahmet Hamdi Tanpınar
s. 215 Ahmet Hamdi Tanpınar
s. 228 Abdülhâk Şinasi Hisar
s. 231 Oscar Wilde
s. 244 Mister No'nun bir macerasından ve Giuseppe Verdi'nin bir aryasından.
s. 253 Lou Reed
s. 258 Dr. Şemsi Gök
s. 266 Heinrich Heine
s. 273, 275 Giacomo Puccini'nin bir aryasından.

Şehir'de Sansar Var!

s. 309 William Butler Yeats'in bir şiirine nazire denebilir.

Gül ve Telve

s. 316 , s. 354 Alayça Erözçelik

Kitap, bitti.

s. 409 Necatî Bey

"Telveden dolunayın çevresinde hep birlikte dönüyorlar. Telvenin onları değiştiremeyeceğini bile bile ve kaderin de önüne geçilemeyeceğinin farkındalarken."

Erözçelik'te şiir –ve aynı anlama gelmek üzere, mucize– şiirin ve mucizenin imkânsızlığının bilincinden yapılmıştır.

"Bir dulun saçlarından aktı sabah, /
saat ve ışık kırıntıları."

Kayıp ve imkânsızlık, inanılması ya da doğrulanması gerekmeyen kısacık bir mucizeyi başlatır.

"Magnezyum alevi kadar /
kısa, aldatıcı bir hayat işte."

"Nabokov'un her öyküsünün ardında, avlanmış bir kelebek vardı. Bu iğneyle tutturulmuş kelebeğin pırıltılı tozları şimdi Erözçelik'in şiirlerine düşüyor."

Orhan Koçak

Kitaplar 'da, Seyhan Erözçelik'in daha önce yayımlanmış *Yeis ile Tabanca* (1986), *Hayal Kumpanyası* (1990), *Kır Ağı* (1991), *Gül ve Telve* (1997), *Şehir'de Sansar Var!* (1999) adlı kitaplarının yanısıra, yayımlanmamış iki kitabı da yer alıyor: *Kitap, Bitti.* ve *Kara Yazılı Meşkler.*

Kapak Fotoğrafı: Tülin Altılar

ISBN 975-08-0618-2

9 789750 806186